

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, МАРТ 2008. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIX, БРОЈ 3007

во је Ср

Косово и Метохија је **СРЦЕ** Србије

Др Војислав Шешељ

**ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА**

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменици главног

и одговорног уредника

Марина Томан, Јадранка Јоксимовић

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Амџад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић
и Биљана Мичић

Лектура и коректура

Лазар Мацура

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазичић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

СРП - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешел, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 ст

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Уводник

Најтужнији од свих дана за Србе – 17. фебруар 2008. године. Једнострано проглашење независности Косова и Метохије. Усред српске Приштине, независност проглашава албански терориста и убица – Хашим Тачи. А сви смо знали да је издајничка политика лажних демократа, а евроатлантских полтрона, довела Србију пред свршен чин. Али, срце се стегло сваком Србину и сваком грађанину Србије – на вековној и стожерној српској земљи ствара се једна нова – без корена, а сачињена од албанске мржње и српске крви.

Најтужнији од свих дана за међународно право и принципе на којима се темељи савремени свет – 17. фебруар 2008. године. Једнострано проглашење независности Косова и Метохије. Погажени правни оквири који су гарантовали територијални интегритет државе Србије – Резолуција 1244 СБ УН, Завршни акт из Хелсинкија, целокупни систем међународног јавног права. А сви смо знали да ће САД и њене бедне европске пудлице учинити све да створе шиптарским сепаратистима и терористима другу државу усред Србије. Зато сваки грађанин Србије данас зна да лажна дилема избора између евроатлантских интеграција и Косова и Метохије никад није ни постојала, нити ће постојати.

А европске државе, част изузецима: Шпанији, Словачкој, Кипру, Румунији и другима, праве су силеције – силују Повељу УН да би нокаутирале међународно право. Супротно Резолуцији 1244, шаљу своју цивилно-војну мисију на Косово и Метохију, која би требало да замени постојећу са мандатом УН. Како ће то правно да увежу и закрпе – мало их је брига. Силника право не дотиче, он нема унутрашњи морални императив да разуме корективну и моралну функцију права.

Неправда је додирнула сваки део Косова и Метохије. Срби широм јужне српске покрајине страхују за свој опстанак. Албанци се понашају као да су завршили посао и као да се живот наставља у новом независном Косову, и позивају Србе да учествују у њиховим лажним институцијама и помире се са независношћу вештачке творевине „Косово“.

А шта они да раде? Њихове су очи упрте у Београд. На њихова бројна питања из Београда не стижу јасни одговори. Политичарима који из својих београдских кабинета кроје планове и стратегије, Срби са Косова и Метохије поручују – немојте да нас браните из Београда!

Они се данас уздају у ону младост Србије са величанственог митинга која, одана косовском завету, кличе са болом у срцу, али одлучна и снажна: Косово је срце Србије!

Као што је на митингу поручио заменик председника Српске радикалне странке, Томислав Николић, тако и српски радикали поручују: „Нећемо се смирити док Косово и Метохију не вратимо у пуни састав Србије!“

Јадранка Јоксимовић

Четврти рајх Вашингтона и Брисела извео окупацију Косова и Метохије

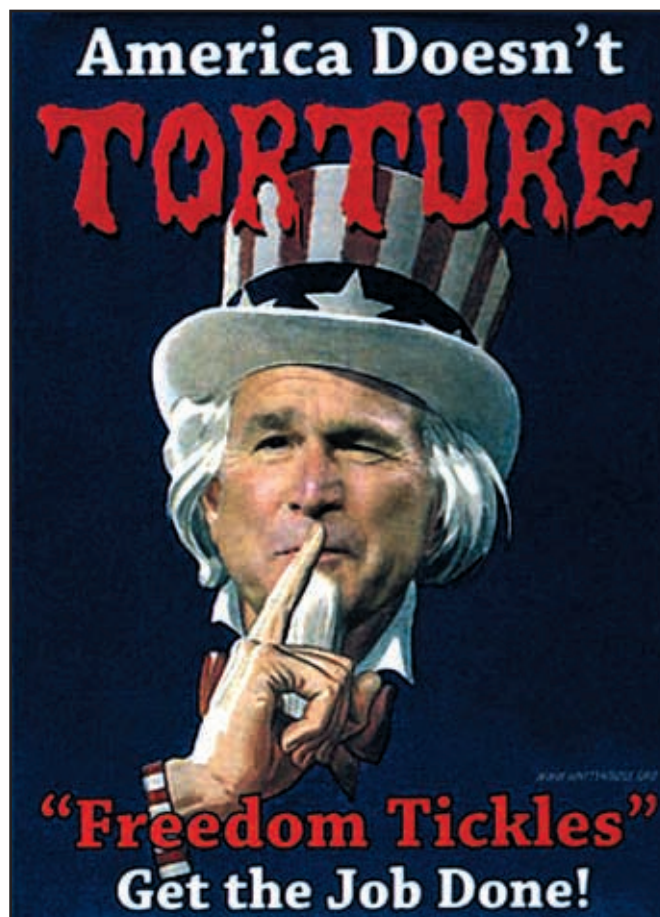
Неће проћи!

Пише: **Борис Алексић**

Фебруара 2008. године укинута је Повеља Уједињених нација, а ова универзална међународна организација је бачена у амбис америчког хегемонизма и не-контролисане глади за доманицијом над целим светом. Једним потезом, најпре сателитска нарко-НАТО држава на Балкану од 17. фебруара, чија је скупштина прогласила независност, а затим једностраним признањем независности Косова и Метохије, најпре од стране Азербејдана, па САД, као и дела чланица Европске уније, срушен је међународни правни поредак установљен након стравичног Другог светског рата. Супротно међународном јавном праву, Повељи ОУН, здравом разуму и правди, Сједињене Државе и њени сателити су посејали семе нових ратова, масовних егзодуса, геноцида, сепаратизма и патњи широм света. Исто као и Хитлер који је разорио Друштво народа, и Вашингтон је својим потезом обесмислио Уједињене нације. Исто као што је Западна Европа са благонаклоношћу гледала комадање Чехословачке пред Други светски рат, данас Европска унија прихвата комадање Србије. И заиста, сада већ знамо да се Четврти рајх полако уздиже, а да су на његовом челу Вашингтон и Брисел. Занимљиво је на овом месту подсетити да окупаторске оклопне јединице на Косову и Метохији, а пре свих америчке и енглеске, носе рунске ознаке на својим возилима, а да су управо ту врсту знамења користиле и СС трупе (како је то професор Светозар Радишић и објаснио у својим књигама).

Европска унија је противправно послала своју мисију у јужну српску покрајину и на тај начин је јасно ставила до знања да подржава стварање велике Албаније и друге државе народа који ниједним својим потезом, никаквим доприносом неког свог појединачног припадника није потпомогао развоју европске цивилизације. Напротив – кад год је могао и где год је могао, сатирао је аутентичне европске вредности. Од српских средњовековних цркава су правили дамије, ратовали су на страни Турака османлија, борили се на страни Мусолинија и Хитлера и на крају постали највећи снабдевачи Европе наркотицима. Брисел је дрогу која трује његову омладину ставио испред Немањића који су штитили Стари континент од најезде дивљих азијских племена, Карађорђа који је срушио феудални турски систем и утро пут ослобођењу овог дела Европе, војводе Живојина Мишића који је сломио немачку хегемонију у Европи, бројних бораца за слободу који су допринели слому Хитлеровог паганизма, Михајла Пупина чији је патент примењен од стране Сименса омогућио телефонски саобраћај у Европи и који је основао Америчку свемирску агенцију – НАСА, Николе Тесле који је осветлио Свет, нобеловца Иве Андрића итд.

После оваквог чина Вашингтона, окрећу се у гробу Вудро Вилсон који је 1918. године написао да су се Срби у Првом светском рату борили против агресије, за слободу и демократију и идеале које цене и сами Американци, Теодор Рузвелт који је на Видовдан, писмом Српском клубу у Сан Франциску, подржао стварање Велике Србије, преврћу се у

гробу и они четници који су направили националну гарду Охаја и њене специјалне јединице...

Године које су појеле демократе

Да би наша несрећа била већа, независности Косова и Метохије су допринели и домаћи политичари. Прозападни аналитичар из Вашингтона, Обрад Кесић, за српске медије наглашава да је тактика српских власти, према којој су унапред искључили војну интервенцију и заштиту српског живота на Косову и Метохији, допринела бржем признању независности јужне српске покрајине од стране неких држава. Министар у Влади Србије, Драган Ђилас, у емисији Утисак недеље 10. фебруара, каже да је по први пут 2008. године чуо Џона Болтона, бившег амбасадора САД при УН да се залаже за наставак преговора и да се противи независности Косова и Метохије. Ђилас и његове прозападне демократе доказују своју нестручност овим речима, јер је Болтон амерички амбасадор при УН још од 2005. године, а његове изјаве против независности Косова и Метохије се могу наћи и на интернету. На тој позицији био је све до 2007. године. То време „демократске“ власти у Београду нису успеле да искори-

сте ни за шта. Сада знамо да су за Болтона чули тек 2008. године. Да ствар буде још трагичнија, иницијатива за независно Косово и Метохију је у САД добила маха тек када су представници Демократске странке преузели Конгрес. Њихов први потез је била смена Болтона. Дакле – шта су све то време радили Тадић и његова прозападна скупина? То су године које су појеле демократе.

Уместо да су покушали нешто да ураде док је Болтон био на функцији и док је спречавао сваки разговор на тему независног Косова у УН, они су ћутали и чекали да њихов главни партнер у Вашингтону – демократе, иницирају независност јужне српске покрајине. Министар Вук Јеремић је на РТС-у упоредио независност Косова и Метохије са бокс мечом! Слично томе, одмах након проглашења независности Косова, Драгољуб Мићуновић је, не дајући ни пет пара за бол и жалост који су грађани осећали поводом напада на Србију, за медије изјавио како „лут ка ЕУ нема алтернативу” и како ништа не може да га спречи.

Величанствени митинг отпора сецесији и подршке Србима на Косову и Метохији

Огорчени српски народ је 21. фебруара одржао највећи митинг у Београду. Окупило се више од 500 хиљада људи који су дигли свој глас против независности Косова и Метохије и дали своју пуну подршку гетоизираним Србима у јужној српској покрајини. Борис Тадић је побегао у Румунију у покушају да минира скуп. Није му успело. На митингу су говорили, испраћени овацијама, заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић, председник Владе Србије Војислав Коштуница, бројни интелектуалци и угледне јавне личности, међу којима су највише одушевљења присутних изазвали говори Иване Жигон и Емира Кустурице. Поред Николића и Коштунице били су присутни и премијер угрожене Републике Српске Милорад Додик и Александар Карађорђевић који, и поред својих разлика у мишљењу у односу на радикале, нису желели попут Тадића да саботирају скуп. И док се након митинга народ кретао десним путем ка Храму Светог Саве на Врачару, где је одржан молебан за спас Срба, групе изгредника су отишле лево и почеле да пале незаштитене стране амбасаде, разбијају експозитуре банака и чак пљачкају бутике. Један младић, иначе избеглица са Косова и Метохије, Зоран Вујовић, је под још неразјашњеним околностима изгорео у запаљеном делу зграде абасаде САД у улици Кнеза Милоша. Остаће забележено да су окупљени људи на митингу приметили и

групе од по десетак младића који нису говорили српски језик или су то чинили са тешком муком, а који су изазивали немиле по Београду. Подсећања ради, слична ствар се догодила и 9. марта када је протесте организовао Српски покрет обнове, а касније је утврђено да је у Србију била убачена група од 300 Хрвата који су пљачкали златаре и украдену робу касније продавали по Мостару.

Домаћи медији под НАТО контролом су покушали да мирни протест грађана и молебан за спас Срба на Косову и Метохији представе као насиље и пљачку. Они су, у страху од јединства српског народа и одлучног супротстављања окупацији, покушали да умање значај митинга. Нису успели.

Право лице држава западне „демократије”

Да иронија буде већа, чланице Савета безбедности које су одбиле да на предлог Русије прогласе неважећим једнострану независност Косова и Метохије, тај свој чин су, попут Енглеске, правдале тиме да за њих Резолуција Савета безбедности 1244 још увек важи, али да се суверенитет Србије, тј. СРЈ, који се тамо помиње односио само на прелазни период!?! Овакав став је изнет, иако се у Резолуцији нигде не наводи да се сувереност и територијални интегритет Србије односи само на прелазни период. Да подсетимо – у грађанскоправним односима располагање имовином мора увек да

Страни медији објективнији од полтронских домаћих

Интересантно је да се помене како су извештавали страни медији о великом народном скупу у Београду. Тиражни Independent је дао апсолутно позитиван коментар о митингу. Исто је учинила и руска Правда, италијанска Corriere della Sera и шпански El Pais. Руска ТВ станица „Русија данас” је организовала анкету у оквиру које је више од 80 одсто посетилаца њеног сајта одговорило да је насиље у Београду плод агресивног понашања САД. Corriere della Sera је на свом сајту забележила више од 70 одсто одговора посетилаца против независности Косова и Метохије, тј. против тога да Италија призна ту независност.

Коментар италијанског новинара у погледу митинга у листу Република је био неутралан и коректан. Супротно томе, познати србомрзац Биљана Србљановић је у истом листу истакла: „Свих оних 300 хиљада људи су екстремисти и националисти. Дођите да нас спасите да не потонемо у мрачно доба.” Госпођа Србљановић је заборавила да је Средњи век у Србији био златно доба док је на Западу због пљачки, масовних убистава, болести итд. био право мрачно доба.

Француски Le Monde је такође дао неутрални коментар скупа у Београду, док је Washington Post извештавао крајње коректно. Са друге стране, New York Times је објавио антисрпски чланак господина Вилијама Коена, америчког новинара против којег је до сада са различитих страна поднето преко 30 тужби због ширења лажних информација путем медија. Дакле, иако су домаћи полтрони НАТО-а, ЕУ и САД покушавали да прикажу како су западни медији листом критиковали митинг у Београду, то једноставно није истина.

Освајање кичме Источне Европе

Јасно је да, према Макиндреровој доктрини, НАТО-у треба територија Косова и Метохије на којој имају највећу базу још од вијетнамског рата – Бондстил. Да подсетимо, чувени енглески геополитичар Халфорд Макиндер је још 1904. године одржао предавање на Краљевском географском друштву у Лондону под насловом „Географска осовина историје”. Тада је истакао: „Ко влада Источном Европом влада Средиштем. Ко влада Средиштем влада Светским острвом. Ко влада Светским острвом – влада светом!” Макиндрерово Средиште је срце Евроазије, док је Светско острво цела Евроазија. У исто време, кичма Источне Европе, по њему, је Србија, а нарочито Косово и Метохија.

буде прецизно и недвосмислено – таксативно наведено (нпр. при давању пуномоћја итд). То правило важи још више за међународно јавно право и територију држава. Ниједан документ не може да се тумачи произвољно уз нарушавање принципа добре вере (*bona fide*).

У међувремену, НАТО трупе су изашле на административну границу Косова и Метохије са југом централне Србије, док су њихови припадници са пушкама на готове припретили свакоме ко покуша да пређе ту замишљену линију. Окупатор је показао своје право лице. Данас је јасно да Запад није сатанизовао, нити нападао Србе, због Слободана Милошевића, јер због чега би „демократским” властима које су 8 година на челу Србије онда одузимали Косово и Метохију? Да је Милошевић изгубио јужну српску покрајину, Запад би то признао још 1999. године, односно 2002. године.

Због чега су чекали 9 година? Зато што Србија није изгубила Косово и Метохију 1999. године, као ни због Резолуције 1244. Значи, ДОС је 9 година лагао Србију!

Поставља се питање шта је требало урадити. Као прво, требало би обновити Војску Србије и са њеног чела сменили службенике НАТО-а попут начелника генералштаба Здравка Поноша. Армију треба ојачати. Треба радити управо оно што је радио Путин након смене прозападног лидера Бориса Јељцина. Трбало је још пре неколико месеци одржати заједничке војне маневре са Војском Русије. Када Французи могу да одржавају заједничке маневре са Русима, због чега то не би могли и Срби? То би уједно био идеалан начин да се руска војска поново врати на Косово и Метохију и заштити Србе. Подсетимо се да је Русе са Космета отерао управо ДОС који се везао за НАТО.

На крају истакнимо још једном, **МИ СЕ ВРАЋАМО НА КОСОВО И МЕТОХИЈУ** и то нико не може да заустави. Повеља УН је на нашој страни, Завршни хелсиншки акт, Резолуција 1244, као и здрав разум. Нећемо вући несмотрене и брзоплете потезе, али ћемо се сигурно вратити.

Шта рећи на крају осим чињенице да смо прозрели геополитику Четвртог рајха и да ће и овај завршити као претходна три? Србија ће одбранити своје Косово и Метохију.

**Ексклузивно, „Велика Србија” открива
тајни интерни меморандум генералног секретара УН Бан Ки Муна**

Тумачење Фалсификата

- *Из поверљивог унутрашњег меморандума генералног секретара УН Бан Ки Муна, јасно се види решеност да прихвати и прогласи независност, што јесте, како он сам каже, „реалност на терену”.*
- *Овакав став производ је једне од верзија тумачења Резолуције 1244, коме су кумовале Француска, Енглеска и САД*

Пише: Борис Алексић

Редакција „Велике Србије” дошла је у посед ексклузивног материјала – тајног интерног меморандума Уједињених нација, потписаног од стране генералног секретара Бан Ки Муна 21. фебруара 2008. године. Овај акт је, у ствари, поверљиво упутство највишим функционерима УН и њених специјализованих агенција како да се понашају у вези с проглашењем независности Косова и Метохије од стране шиптарских сепаратиста. Суштински, Бан Ки Мун у свом меморандуму наводи да УН морају да прихвате фактичко стање на терену. На тај начин он је директно прекршио Повелу УН и прекорачио овлашћења генералног секретара ове међународне универзалне организације. Преносимо најважније одредбе које ово потврђују.

1. Као што знате, 17. фебруара 2008. Скупштина (у оквиру) косовских привремених институција самоуправе, усвојила је „Декларацију о независности” која одређује Косово као независну и суверену државу. У њој се наводи да Косово у потпуности прихвата обавезе садржане у Свеобухватном предлогу за постизање договора о статусу Косова (Comprehensive Proposal for a Kosovo Status Settlement) који је припремио мој специјални изасланик Марти Ахтисари и да се залаже за континуитет поштовања Резолуције Савета безбедности 1244 (1999) као и за обавезе сарадње са Уједињеним нацијама.

2. Ја сам одмах реферисао Савету безбедности о новом развоју ситуације, тражећи да ту ствар размотри. Два пута сам поднео извештај Савету током претходног викенда, као и на неформалним консултацијама 17. фебруара, односно на отвореној расправи 18. фебруара.

3. 18. фебруара примио сам писмо од господина Солане, високог представника ЕУ за спољну и безбедносну политику, који ме је обавестио о одлуци ЕУ да примени правило о правној мисији у оквирима Резолуције 1244, тј. да постави посебног изасланика ЕУ за Косово. У свом писму господин Солана наговештава да ће наставити да ме редовно извештава о имплементацији ових одлука, како бих могао да испуним своје обавезе по Резолуцији 1244. Скренуо сам пажњу Савету безбедности на одлуку ЕУ истог дана.

4. Ова збивања највероватније ће имати значајне оперативне последице за Прелазну административну мисију УН

на Косову (УНМИК), као и за укупне активности УН на Косову. У зависности од смерница Савета безбедности, УН ће наставити са операцијама под претпоставком да Резолуција 1244 и даље важи на простору Косова. Ја стога настављам да сматрам Резолуцију 1244 правним оквиром за мандат УНМИК-а, који ће тај мандат наставити да спроводи у светлу променљивих околности. Мој специјални изасланик задржава свеукупни ауторитет (надлежност) над међународним цивилним присуством, уз асистенцију релевантних међународних организација, као што је ЕУ, на начин осмишљен Резолуцијом 1244. Од свих очекујем да поступају у складу са оперативним оквиром установљеним Резолуцијом 1244.

5. Недуго након тога замолио сам свог специјалног изасланика да замоли особље УН да остане неутрално и да се уздржи од учествовања у јавним догађајима око прославе, објаве независности или против ње, као и од спекулисања или било каквог коментарисања могућих последица објаве, све у складу са напорима УН и по међународном праву.

6. У складу са развојем ситуације, императив потребе да се на Косову осигура мир и безбедност наметнуће ми обавезу да узмем у обзир реалност на терену. Већ сам скренуо пажњу Савета безбедности на ове изазовне околности.

7. С обзиром на недавна збивања, оперативна веза између мог специјалног изасланика и различитих елемената ме-

ђународног цивилног присуства и, наравно, косовских власти мораће да буде усклађена, а специфично питање функционисања власти решено у складу са променљивим околностима. Под мојим руководством мој специјални изасланик ће наставити да спроводи своју власт у остваривању неопходних усклађивања.

8. Ситуација, је уопштено гледано, остала мирна на простору Косова, упркос неколицини озбиљних инцидената на северу. Ја сам непрестано понављао позив свим странама да се уздрже од било каквих активности или изјава које би могле да угрозе мир, подстакну насиље или угрозе безбедност на Косову и у региону.

Бан Ки Мунова подршка мисији ЕУ

Дакле, из цитираног тајног меморандума генералног секретара УН јасно се види да је Бан Ки Мун решен да прихвати противправну и једнострано проглашену независност, то јест, како он сам пише, „реалност на терену!” (тачка 6). Нема никакве сумње да је основни задатак овог проамеричког дипломате да осигура мирно комадање Србије, тј. да паралише механизме унутар Уједињених нација који би евентуално довели до осуде једностраног признања независности Косова и Метохије. Његов задатак је да такву политику наметне и другим међународним организацијама са којима сарађују УН.

У тачки 4, иако „увиђено”, Бан Ки Мун пружа подршку мисији ЕУ која је послата на Косово и Метохију без одлуке Савета безбедности и супротно Резолуцији 1244. Он отворено пише да ће УН деловати у јужној српској покрајини уз „асистенцију релевантних међународних организација, као што је ЕУ.” Брисел је, поновимо то још једном, слањем мисије на Косово и Метохију без мандата СБ, саучесник у окупацији дела територије Србије јер отворено крши међународно право.

У тачки 7 Бан Ки Мун лукаво констатује да је у јужној српској покрајини, када је власт у питању, дошло до „променењивих околности.” Браво мајсторе! И када је Хитлер окупирао већи део Европе, дошло је до променењивих околности, али су оне биле противправне. Тачније, генерални секретар овим речима настоји да прикрије чињеницу да је једнострано признање Косова и Метохије, као и тамошња „декларација о независности”, директно кршење перемитторних норми међународног јавног права, *ius cogens*, што за последицу, према Повељу УН, има апсолутну ништавост последица произашлих из једног таквог чина. И да још додамо и одговорност представника оних држава које су извршиле ту повреду.

У тачки 8 Бан Ки Мун позива декларативно на очување мира на Косову, али он, у ствари, пропагира еутаназiju тамошњих Срба и вероватно даље комадање Србије. Јер, када може Косово и Метохија, зашто не би могла Рашка област, Војводина итд. Занемарујући тежак живот неалбанског становништва на Косову и Метохији, истребљење Срба, затварање преосталих православаца у гета, честа убиства, пљачке, трговину наркотицима и белим робљем, као и уништавања средњовековних манастира и цркава, живих споменика српске и европске културе и духовности, Мун похваљује УНМИК да је на Косову и Метохији успоставио „функционалну локалну самоуправу и администрацију”. Овде заиста није потребан коментар.

Међутим, овде имамо један већи проблем од Муновог полтронства према Вашингтону или боље рећи Пентагону. У тачки 3 генерални секретар наводи да га је ЕУ обавестила да слањем мисије делује у оквиру Резолуције 1244! Док у тачки 4 Мун наводи да ће УН на Косову и Метохији наставити да делују у складу са Резолуцијом 1244! Поврх свега, представници већине земаља које су једнострано и против-

правно признале независност јужне српске покрајине наводе да су то учинили у складу са Резолуцијом 1244! Дакле – ко овде лаже?

Француско-енглеско-америчка ујдурма

„Велика Србија” је у претходним бројевима већ објавила изводе из научног рада грчког професора међународног права Панајотиса Г. Харитоса под називом „Статус Косова и Метохије према међународном праву”, који доказује да су западне силе, а пре свих Француска, Енглеска и САД, покушале да фалсификују Резолуцију Савета безбедности Уједињених нација бр. 1244. Да, добро сте прочитали. Ради се о томе да су у текст Резолуције 1244 представници Париза и Лондона покушали да убаце број под којим је заведен ултиматум из Рамбујеа, накнадно представљен Србији и одбијен од стране Београда. У једној од верзија тумачења Резолуције 1244 то им је и успело!

Ево шта наводи угледни грчки професор у свом раду, најпре о суверенитету Србије на Косову и Метохији: „Париски споразум од 14. децембра 1995. на најзваничнији и најсвечанији начин изнова потврђује суверенитет Савезне Републике Југославије, односно Србије и Црне Горе, њену територијалну целовитост и међународне границе унутар којих се налази Косово и Метохија као део Србије. Ово је такође изнова потврђено од стране друге две уговорне стране, као и од стране Европске уније, Француске Републике, Савезне Републике Немачке, Руске Федерације, Уједињеног Краљевства и Сједињених Америчких Држава, који су потписали Споразум као сведоци. Затим, Резолуцијом 1239 Савета безбедности Уједињених нација од 14. маја 1999. године, ово тело УН четири пута наводи да је Косово део Србије. Дакле, док је НАТО бомбардовао читаву Југославију, Савет безбедности УН, у својој Резолуцији бр. 1239 (1999), четири пута изјављује да је Косово део Савезне Републике Југославије и потврђује територијалну целовитост и суверенитет свих држава у региону.” Након тога, Београдски споразум од 3. јуна 1999. садржи јемства Европске уније и Руске Федерације за територијалну целовитост и суверенитет Југославије (Србије и Црне Горе). Најзад, Резолуцијом 1244 Савета безбедности УН од 10. јуна 1999. године све државе чланице Уједињених нација јемче суверенитет и територијалну целовитост Југославије (Србије и Црне Горе), онако како је то дефинисано Повељом Уједињених нација и Хелсиншким завршним актом”, подсећа професор Харитос.

Међутим, након тога, лукави Французи, исти они који су нам у Првом светском рату за топове француске израде продавали гранате погрешног калибра, и острашћени Енглези који су више векова на Балкану подржавали и подржавају „турску мртву руку”, почињу са фалсификовањем под будним оком Вашингтона. Како истиче грчки професор у својој анализи: „У ставу 11 главног дела Резолуције 1244 налазе се одредбе о обавезама међународног цивилног присуства. Посебно се каже следеће: Савет безбедности одлучује да ће главне обавезе међународног цивилног присуства укључити:

(а) Рад на успостављању, до успостављања коначног решења, суштинске аутономије и самоуправе на Косову, узимајући у потпуности у обзир Додатак 2 и Споразум из Рамбујеа (С/1999/648); (е) Поспешивање политичког процеса усмереног ка одређивању будућег статуса Косова, узимајући у обзир Споразум из Рамбујеа (С/1999/648).

Примећујемо да се у подставовима (а) и (е) става 11 главног дела Резолуције 1244, поред израза „Споразум из Рамбујеа”, уквирен заградама, налази шифровани број „С/1999/648”.

Насупрот овоме, Додатак 2, став 8, који долази после главног дела Резолуције, садржи израз „Споразум из Рамбу-

јае”, просто без икаквог броја који следи. Површнији читалац би можда помислио да је поменути број можда изостављен из Додатка 2, који следи након главног дела Резолуције, ради концизности. Међутим, како је Додатак 2 Резолуције 1244 прикачен тексту Београдског споразума од 3. јуна 1999, он је историјски претходио главном делу Резолуције 1244, која је усвојена седам дана касније, то јест 10. јуна 1999. То значи да је број „С/1999/648” додат у Савету безбедности након склапања Београдског споразума.

Израз „Споразум из Рамбујеа (С/1999/648)” се не односи на, нити има исто значење као израз „Споразум из Рамбујеа” без броја, који се употребљава у Додатку 2, то јест у тексту Београдског споразума”, упозорава Харитос.

Ознака С/1999/648 је, у ствари, суштина подмуклог фалсификата Париза и Лондона и она је противправно убачена у верзију Резолуције 1244!

Професор Харитос наставља са објашњењима: „Шифра С/1999/648 у главном делу Резолуције 1244 односи се на документ уручен УН од стране представника Француске у тој организацији. У том документу, израз „Споразум из Рамбујеа”, који се појављује у Београдском споразуму од 3. јуна 1999, изједначен је с текстом насловљеним „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову”, то јест са ултиматумом који је био одбијен од стране југословенског руководства и Скупштине Србије марта 1999. Другим речима, израз „Споразум из Рамбујеа (С/1999/648)” који се појављује у главном делу Резолуције 1244 односи се на текст насловљен „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову”, то јест на текст ултиматума. Поистовећивање „Споразума из Рамбујеа” с текстом насловљеним „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову” временски је дошло после 3. јуна 1999, тј. датума када су југословенско руководство и српска скупштина прихватили предлог Европске уније и Руске Федерације, који је у себи садржао израз „Споразум из Рамбујеа”. Тај текст, то јест текст Београдског споразума (дакле без фалсификата, под шифром С/1999/648, прим. аутора), укључен је као Додатак 2 у Резолуцију 1244, која је усвојена 10. јуна 1999. Ове чињенице су непосредно извучене из званичних докумената.

Дана 7. јуна 1999. писмо француског амбасадора, заједно с његовим прилогом, добило је регистрациони број Савета безбедности „(С/1999/648)”. На овај начин „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову”, у јединици, прекрштен је у „Споразуме из Рамбујеа” у множини, очигледно у намери да се поистовети с изразом „Споразум из Рамбујеа” који се појављује у Београдском споразуму од 3. јуна 1999.

Резолуција 1244

Резолуција 1244 је усвојена 10. јуна 1999. Она се састоји од главног дела и два додатка. На почетку главног дела Резолуције, Савет безбедности изнова потврђује „приврженост свих држава-чланица суверенитету и територијалној целовитости Савезне Републике Југославије и других држава у региону, као што је предвиђено Хелсиншким завршним актом и Додатком 2”. Додатак 2 садржи Београдски споразум од 3. јуна 1999. У Додатку 2 израз „Споразум из Рамбујеа” остао је непромењен. Међутим, у главном тексту Резолуције, у ставу 11, који се тиче надлежности међународног цивилног присуства на Космету, уместо израза „Споразум из Рамбујеа”, који се појавио у нацрту два дана пре тога, сада се појављује израз „Споразум из Рамбујеа (С/1999/648)”, који се односи на такозвани „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову” од 23. фебруара 1999, тј. на текст ултиматума који Савезна Република Југославија, то јест Србија и Црна Гора, никад нису потписали и због којег је и покренута НАТО агресија на земљу. Путем ове акције неистините

чињенице су представљене као истините. На овај начин је након „злочина против Југославије” уследила „превара против Југославије”. С обзиром на то да за владе Француске и Велике Британије није било никакве сумње у погледу тачног значења израза „Споразум из Рамбујеа”, који је укључен у текст Београдског споразума, шта је био разлог за њихову интервенцију у Уједињеним нацијама, на начин који је описан? Било како било, сама чињеница ове интервенције и сам текст писма француског представника упућеног Уједињеним нацијама такође доказују да израз „Споразум из Рамбујеа” ни на који начин не одговара тексту названом „Привремени договор за мир и самоуправу на Косову”, то јест ултиматуму.

Штавише, 10. јуна 1999, када је Резолуција 1244 усвојена, НАТО инвазија Југославије је још увек трајала и оружане снаге земље се још увек нису повукле с подручја Косова и Метохије. Из ког разлога је, дакле, регистрациони број једне интерне архиве једноставно уписан у Резолуцију 1244 поред речи „Споразум из Рамбујеа” уместо да је недвосмислено написан пун назив „Споразум из Рамбујеа: Привремени договор о миру и самоуправи на Косову”, то јест ултиматум? Ова интервенција представља морално неприхватљив и незаконит чин.

Тај чин је усмерен против земље која је економски уништена бесправним и неправедним бомбардовањем од 78 дана и ноћи од стране оружаних снага НАТО, у којем су Француска и Британија активно учествовале. То је незаконит чин наспрам међународног права и наспрам права свих цивилизованих земаља. То је исто тако чин супротан начелима добре намере, која све државе-чланице УН треба да поштују, као што је предвиђено у члану 2, ставу 2 Повеље УН. Тај чин не може да произведе правно дејство”, истиче професор међународног права Панајотис Г. Харитос и додаје: „Међутим, према ставу 1 Резолуције 1244, политичко решење косовске кризе биће засновано на општим начелима из Додатка 1, и како је даље наведено у начелима и другим неопходним елементима у Додатку 2, то јест на основу Београдског споразума. Другим речима, у складу с правним поретком Србије, као што је горе и речено”, закључује угледни грчки професор.

Као што се види, када једнострано признају независност Косова и Метохије, земље ЕУ и САД се позивају на фалсификовану верзију Резолуције 1244 према моделу који је објаснио професор Харитос. Из угла међународног јавног права, овакво поступање је очигледно кршење правних норми, тј. члана 1 Резолуције 1244, као и пропратног Додатка 2. Фалсификат је неуспео и прозрели смо га, али се он вештачки одржава голом НАТО силом!

Међутим, на овом месту је интересантна још једна ствар. Професор Харитос је свој рад објавио пре више година. Понудио га је нашим демократским властодршцима, а и представио га је на научним скуповима у Србији. Због чега наша власт није на време реаговала и покушала да спречи медијско пропагирање фалсификата на Западу? Због чега нису покренули расправу у јавности о томе?

Не можемо да не извучемо други закључак осим овог: влада окрњеног ДОС-а је неспособна и неодговорна. Она не води рачуна о државним интересима. Демократска странка Бориса Тадића, чији је министар иностраних послова, својом нестручношћу је потпомогла једнострано проглашење независности Косова и Метохије занемарујући научне радове који доказују суверенитет Србије на Косову и Метохији. Они су, у ствари, попут Бан Ки Муна ту да би ширили дефетизам и омогућили мирно отцепљење (мирну транзицију) јужне српске покрајине.

Време је да за та своја недела положи рачуне у складу са законом.

Предлог Резолуције посланичке групе Српске радикалне странке

ЕУ ХИТНО да повуче ЕУЛЕКС

Народни посланици из посланичке групе Српске радикалне странке поднели су 28. фебруара 2008. године председнику Народне скупштине Предлог Резолуције Народне скупштине Републике Србије о заштити територијалног интегритета Србије у односима са међународним организацијама, посебно Европском унијом, на основу члана 107, став 1 Устава Републике Србије и чланова 135, 160 и 161 Пословника Народне скупштине Републике Србије. Посланици из редова Српске радикалне странке предлажу и њено доношење по хитном поступку. За представника предлагача одређен је Томислав Николић, председник посланичке групе Српске радикалне странке.

Текст Предлога резолуције преносимо у целини:

Предлог Резолуције

Народне скупштине Републике Србије

О заштити територијалног интегритета Републике Србије у односима са међународним организацијама, посебно Европском унијом

1. Народна скупштина Републике Србије најоштрије осуђује одлуку Европске уније да на територију Косова и Метохије пошаље мисију Еулекс, супротно Резолуцији 1244 која гарантује територијални интегритет и суверенитет Републике Србије. Обзиром да једино Савет безбедности може да донесе било какву одлуку о промени мисије Уједињених нација на Косову и Метохији, Народна скупштина констатује да је Европска унија прекорачила своје надлежности и упустила се у противправну акцију пружања легитимитета и војно-цивилне подршке лажној државној творевини Косово.
2. Народна скупштина Републике Србије, поштујући истинске европске вредности које у складу са Уставом баштини и проводи у дело Република Србија и њени државни органи, позива Европску унију да повуче одлуку о слању тзв. европске мисије на територију српске покрајине Косово и Метохија. Истовремено, Народна скупштина позива оне земље Европске уније које су признале сецесију дела српске територије, супротно свим међународним законима, да такву одлуку пониште и понашају се у складу са Повељом Уједињених нација, документима ОЕБС, али и стратешким полазиштима Европске уније као заједнице народа и суверених држава.
3. Народна скупштина Републике Србије констатује да су Србија и Европска унија у досадашњој сарадњи оствариле значајан напредак. Међутим, у тренутку када Европска унија доноси одлуку о противправном слању мисије на српску територију, а највеће земље Уније признају једнострано проглашену независност лажне државе Косово, ми, представници грађана Србије, морамо да упозоримо Европску унију да само целовита, а не смањена Ср-

бија може, хоће и жели да разговара о интеграцији Србије у Европску унију. Стога, Народна скупштина Републике Србије позива Европску унију да јасно и недвосмислено потврди целовитост државне територије Републике Србије као једини услов за наставак преговора о придруживању Србије Европској унији. Србија неће преговарати о пријему у чланство Европске уније уколико Унија не испуни овај, најмањи могући, захтев државе Србије.

4. Народна скупштина Републике Србије одлучна је у заштити уставног поретка Србије и уверена да само мир и поштовање територијалног интегритета европских држава може допринети дугорочној стабилности, како у региону тако и на европском континенту у целини. Ову резолуцију објавити у „Службеном гласнику Републике Србије”.

Образложење

Разлози за доношење Резолуције

Албански сепаратисти су 17. фебруара 2008. једнострано прогласили независност јужне српске покрајине Косова и Метохије и кренули у стварање лажне државе Косово. Подршку за тај противправни чин Албанци нису добили у Уједињеним нацијама захваљујући принципијелном супротстављању, пре свега Русије и Кине, али и осталих слободољубивих земаља које вредности међународног јавног права стављају испред аргумента силе.

Нажалост, највећи број великих западних сила подржао је и потпуно координирао поступке око проглашења лажне независности Косова са албанским сепаратистичким руководством. У свом антисрпском ставу и ставу којим се крши Повеља Уједињених нација, као и сви други темељни принципи и начела међународног права, предњаче Сједињене Америчке Државе и Европска унија.

Овом резолуцијом, Србија, после година приближавања Европској унији, усаглашавања сопствене легислативе са законодавством Уније, мора да постави само један, најмањи могући услов земаља Европске уније за потенцијалну будућу сарадњу. Наиме, Србија прихвата европске вредности, што је записано и у Уставу Србије, као њеном највишем акту, али у темељне европске вредности свакако спада и начело немењања граница, као и поштовање суверенитета и територијалног интегритета свих земаља чланица Уједињених нација, а поготово пријатељских и партнерских држава каква би Србија требало да буде у односу према Европској унији.

Србија само јединствена и целовита може да преговара, постане кандидат и земља чланица Европске уније, то значи Србија са Косовом и Метохијом у свом саставу, а ако то Европска унија не прихвата онда је потпуно јасно да држава Србија нема алтернативу, већ мора да поштује свој Устав, штити свој територијални интегритет и одбаци непристојне понуде разбијача сопствене државе.

Косово и Метохија после противправног проглашења независности
– Срби поручују:

Немојте да нас браните из Београда

- *Скупиштина Косова усвојила је 17. фебруара декларацију о независности Косова и од тога дана настала је оштра конфузија међу Србима којима још увек није јасно како је поред важеће Резолуције 1244 било могуће овакво противправно и једнострано проглашење, а тојош како је оштрије могуће да долази и нова илегална мисија Европске Уније под називом „ЕУЛЕКС”*

Пише: Будимир Ничић

Неправда је додирнула сваки део Косова и Метохије. Срби широм Косова и Метохије страхују за свој опстанак, који је био климав и до 17. фебруара, а осећај који сада преовладава гори је и од страха. Свеprisутна је озбиљна збуњеност у вези са оним што тек следи. Са једне стране, Албанци се понашају као да су завршили посао и као да се живот наставља у новом независном Косову, и позивају Србе да учествују у њиховим лажним институцијама и помире се са независношћу вештачке творевине „Косова”. Срби ће памтити довека тај хладан дан 17. фебруара.

А ко ће да чува леђа Србима јужно од Ибра?

Велики протест у Београду „Косово је Србија” пратио је сваки Србин на Косову и Метохији. Животно нас је интересовало колико ће то људи у Београду да скандира у наше име, нашу част и слободу. Били смо запањени и срећни у несрећи, очима пуним суза посматрали смо огроман скуп и слушали говоре свих званичника, спортиста, уметника, и свака нам је реч значила више него било шта на свету. Није било коментара... Ипак, ломљава амбасада и већих продав-

ница, а уједно и заоштравање ситуације на административним прелазима са Косовом, унела је и страх код Срба јужно од Ибра. То је тренутак када си беспомоћан и када зависиш од онога што ће урадити други. Срби по местима јужно од

Од повратка нису видели никог из српске владе

За све Србе на Косову и Метохији, 17. фебруар био најтежи дан због незапамћене неправде. Весна Маликовић, професор књижевности из Србобрана, у општини Исток (Метохија), једна од четрнаест Срба повратника, од којих је у селу тренутно остало само троје због страха и неизвесности које доносе нове околности, каже: „Али, донекле сам и јача. Све ово што се десило ојачало ме је и сада сам спремна да истрајем. Одавде идем само мртва”. Она каже: „Питам се шта смо ми криви, какав је ово светски поредак, али са друге стране питам се шта је мени помогла Србија? Па ја никог из српске власти нисам видела за две године колико смо у селу. Нико није дошао, нико ме није ни телефоном позвао, само да пита како смо”, каже Весна, очигледно разочарана оним што је снашло. Свим политичарима поручује: „Немојте да ме браните из Београда.”

„Имам само ово”, каже она и показује српску заставу, „ја другу државу немам, схватите ме, зато ми је тешко. Па нико од Србије не тражи ништа, само да budete са нама и budete једнако праведни према свим косовскометохијским Србима. Ја никада никог из Координационог центра нисам видела – кога, бре, они координирају. Тражим да сви обављају одговорно свој посао, то је наш једини излаз из ове ситуације”.

Весна има око 40 година и професор је књижевности. Ради у Осојану, на регистрацији УНМИК-ових личних карата. На посао свакога дана одлази сама трактором кроз шуму. Има двоје деце и супруга. Деца су јој због школовања у централној Србији и муж брине о њима. Тако да је Весна сама у Србобрану.

У Србобран се од 2006. године вратило 11 српских породица. Највећи им је проблем био да поново врате таблу „Србобран” на српском језику, али то им је успело захваљујући управо Весни Маликовић и њеној истрајности и упорности након великих натезања са УНМИК-ом и косовском полицијом.

Ибра постају забринути за своју сигурност и на много начина покушавају да пошаљу поруку северном делу Косова да сви Срби, без обзира где живели, морају бити јединствени. „Лако је њима, Србија им чува леђа, а ми?“ кажу обични људи из централног Косова.

Сва та дешавања препуштена су слободним схватањима обичних људи које нико не упозорава на новонасталу ситуацију. Нема шефа УНМИК-а Јоакима Рикера да каже по ком то мандату он још увек шета Косовом и Метохијом и одређује српским министрима, студентима и осталим грађанима Србије да ли могу да уђу на Косово и Метохију. Ипак, досетио се да је дужан објашњења, па је недавно одржао састанак са Србима у Чаглавици и такозваним представницима Срба, где је, ни мање ни више, рекао да „свако може да тумачи резолуцију 1244 како му одговара“?! Иако су јасне инструкције генералног секретара УН Бан Ки Муна да је Резолуција 1244 још увек важећа и да УНМИК треба да се руководи њоме, Рикер, очигледни србомрзац, ствара независну државу којој жели да да легитимитет. Са друге стране, албански екстремизам под контролом тренутно држи Косовски заштитни корпус на челу са једним британским генералом који је задужен да умири усијане главе екстремиста.

То јасно указује на слабост и страх међународне заједнице која је дозволила највећу светску срамоту. Шта је за све ово време могла српска администрација да уради, је друга и дуга прича.

Независношћу мажу и хлеб

Залуђеност косовских Албанаца, којима је независност све, посебна је прича. Вођени том идејом, они су потенцијално жариште великих социјалних проблема. Пољопривредницима одавно кипи, економија је у колапсу али и у рукама мафије, а рестрикције струје и воде су свакодневне. Само је на дан проглашења декларације о независности струје било нон-стоп, што се није догодило у последњих 8 година. Наравно, са режимом рестрикција настављено је одмах након 17. фебруара, јер побого – вратили смо се у реалност. Та опсесија независношћу, коју Албанци очито мажу и на хлеб, распашће се када им се незапосленост не промени (а 70 одсто је незапослених) и када вештачка творевина почне да се руши. Ипак, међународна заједница даваће донације на кашичицу још неко време, чисто да оде са Косова и Метохије опраних руку, па да после може саме Албанце да криви за

лошу ситуацију. Јавна је тајна да међународна заједница ради све, само не оно што треба. Очигледно да је међународну шарену лажу тренутно само Албин Курти „провалио“, па их својим покретом „Самоопредљење“ свакодневно малтретира.

Заштитне зоне – стандард ЕУ

Нова Мисија ЕУ названа ЕУЛЕКС полако долази на Косово, наравно са циљем да успостави „ред и закон“. Девојчица из централног Косова је једном рекла да јој ЕУЛЕКС звучи као сируп против грипа, док се одрасли питају да ли они имају уопште некакав план за примену те владавине закона. На прес конференцији у Чаглавици, један од званичника ЕУ на Косову, Јонас Јонсон, рекао је да ЕУ жели да успостави европске стандарде на Косову, јер Косову и Метохији заправо само још то треба, а затим је рекао како ће ЕУ успоставити „заштитне зоне“. На питање новинара да ли је принцип ЕУ имати „заштитне зоне“, он није умео да одговори. Ваљда је ово довољно да схватимо какав је сируп који нам сервира Европска унија, наравно без разлика у националности и вери. Њима је све очито исто, докле год могу да примене своје срамне циљеве. Обични Срби се само надају да ће им се њихов циљ обити о главу једнога дана.

(Аутор живи и ради у Чаглавици)

Само дођу, обећају и оду

У метохијској Клини, у малом селу под именом Видање, живе Срби који су се у село вратили још 2004. Кажу, село им је све. Запањили бисте се како 45 српских кућа може да опстане и то уздигнуте главе. Након што им је УНДП направио куће, они су препуштени самима себи. „Ипак, имам две руке и оне су ми све, од једне свиње сада имамо фарму свиња, од два детета у селу, сада имамо 12!“ каже Драгана Костић из села Видање. „Све што радим, радим за моје две ћерке, да се нормално школују и расту. Крвав сам радник, све могу и никада ми није тешко да стварам. Нико нам није помогао, нити нас обихтао са искреном намером да нам помогне, само дођу, обећају и оду. Тако и ови из српских власти. Нама је најтеже, али опет слушамо шта Србија каже. Али нека дођу ти наши бранитељи да живе са нама! Одмах би побегли! Дођи да живиш са мном и у овом окружењу, па ми онда нареди шта смем, а шта не... Па, ми морамо нешто да радимо да исхранимо децу. Нико нам није помогао. Па, ми шаљемо децу у импровизовану школу, у приватну кућу!!! Живимо сами, одсечени од света, али нека ... нема нам бољег од свог дома. Само покушајте да нас разумете...“ прича Драгана. Очи Драганиних малих принцеза Тање и Сање гледају нас са неверицом. Ипак, након дужег разговора пружају нам поклон са поруком добродошлице. „У селу имамо 9 девојчица и само три дечака. Ми смо сигурно најлепше у Метохији!“ каже деветогодишња Сања. Драгана каже да им је било тешко 17. фебруара: „Био је код нас један страни новинар који ме је питао свашта – и како се осећам и шта ћу сад, а ја сам га питала – Како би се ти осећао да се твојој земљи одузме део територије и да ти једног јутра кажу, е сада је ово независно? Заиста ми је тешко да о томе говорим, ја само желим бољи живот за све па и за нас мученике. Не желимо ми да будемо политичари, ми желимо да живимо у слободи и миру!“

Не можете остати равнодушни када одлазите из Видања, свако ко је тамо био носи успомене из тог села.

Реакције угледних појединаца на противправни чин
једностраног проглашења независности Косова

Посејано семе будућих конфликта

Једно од најбитнијих начела међународног права и међународних односа – неповредивост територијалног интегритета једне признате државе, уништено је једностраним проглашењем независности колевке српства, Косова и Метохије. Домаћа стручна јавност, али и поједини страни политичари и аналитичари, оцењују да је овим чином у значајној мери појачан ризик да се нестабилност на Балкану настави и да ће признавање независности Косова само посејати семе будућих конфликта на Балкану – политичких, а могуће и војних. Процењује се да независно Косово представља потенцијалну капију за уношење радикализма и тероризма у Европу.

Вишедеценијска деструктивна политика Запада према Србији

Проф. др Сретен Сокић, редовни професор Факултета политичких наука, за „Велику Србију” каже да је ових дана у Србији, тачније у односу на њен државни и територијални интегритет и суверенитет, дошло до потпуног краха начела на којима почива тзв. међународна заједница и краха регионалне политике скоро свих њених институционалних облика организовања.

– Ова политика има своје фазе у новијој историји Србије, а произвешће и тешке последице у времену пред нама. Последњих неколико деценија уочљиве су континуиране активности међународне заједнице, односно гомилање скоро свих облика међународне економске, политичке и војне доминације на овим просторима, а резултат су не само сецесије и грађански рат, већ и економско-социјална пропаст. Агресију НАТО-а на Србију су тражили креатори нове глобалистичке слике света уз конкретно „уједињење војне моћи”. Од осталих деструктивних активности међународне заједнице према Србији треба споменути и наметање неодговарајућих облика економско-социјалних реформи и промена уз примену широког спектра условавања, као и постављање послушничких кадрова у појединим сегментима власти. Једнострано проглашење тзв. независности Косова и његово, брзином светлости учињено признање од стране појединих земаља је актуелна, али не и неочекивана фаза посебног сценарија, и нажалост, не последња. Ради се о опробаном методу на овим просторима. Реалност упозорава на нове притиске и експерименте зарад „нејасног европског пута”. Њихове амбиције, односно, утицаји сежу и на актуелна догађања у области транзиције, реформи и владајућих политика. Србија је још увек неспремна да се супротстави овим међународним силама новог уређења света. Међународни фактор је креатор стратегије и реализатор глобалних циљева за уништење стабилности, економије, прогресивног и демократског развоја овог дела Балкана. Све у свему, тек ће се наметнути сурово подређивање међународним силама агресије и доминације.

Проф. Сокић тврди да није само у питању покушај глобалистичког стварања нове државе на Балкану, већ да су на сцени дубљи разлози политичке и економске природе који су допринели разарању наше државе. Нажалост, неспособност власти не обећава могућност решавања настале противправне ситуације.

– Где је у овим процесима власт од 2000. године? Актуелна власт је показала сву неспособност да оствари економске и друштвене реформе, да побољша социјално-економски положај грађана, повећа запосленост, убрза инвестициони циклус, а приватизацијом, и не само њом, реши проблеме економије и развоја. Преовлађујући политички миље и појединци у њему демонстрирали су само невиђену и нечувену способност и вољу за манипулације и афере, уз покушај очувања власти по сваку цену, лично богаћење уз ширење неизвесности у свим областима живота. Као елементи транзиционих промена намећу се разноврсни експерименти, као играчке у рукама појединаца из власти, без заједничке стратегије, без визије. Обиле обећања, без икаквог оправдања и адута, не само да постају космички хумор, већ гомилају проблеме, увећавају одступања од усвојених законских аката са ерупцијом потајних намера. Ничу разноврсни облици међународне доминације. Обиле непоузданог и релативног, незналачког и бесмисленог, импровизованог и измишљеног узели су као *lapis philosophorum* (камен мудраца) они који у име власти доносе пресудне одлуке. На делу је ново ширење илузија и нова поплава бесмислица. Штета од овакве површности је неизмерљива и већ има дубоке друштвене и економске последице по грађане, ово поднебље, Србију, по-

крајине. Наравно, и далекосежне последице по њихову будућност. Косово и Метохија су најактуелнији и најочигледнији пример ове политике. У том послу креатори нове слике света и Балкана заснивају своју стратегију и на унутрашњим снагама у Србији – закључује проф. др Сретен Сокић.

Независно Косово је увод у потпуни раздор Балкана

Војно-политички аналитичар Милован Дрецул тврди да реална политичка ситуација указује да у овом прелазном периоду од 120 дана, када УНМИК треба да пренесе овлашћења на Мисију ЕУ, не би одговарало шиптарским сепаратистима да дође до било каквог насиља над Србима и осталим неалбанцима, јер они у том периоду треба да докажу да је нерешени статус наводно био извор свих етнички мотивисаних злочина и насиља и да су те фрустрације код Шиптара због неизвесности какав ће бити статус биле, заправо, главни покретач било каквог насиља.

– Сада ће у овој фази настојати да придобију што већи број чланица међународне заједнице да признају једностранни акт сецесије и због тога би морали да се потруде да све буде стабилно на Космету. Међутим, поставља се питање у којој варијанти ће, када и на који начин покушати да ставе под контролу и север Космета и ту би могло да дође до веће нестабилности. Мислим да су они сада саветовани од стране званичне ЕУ и САД да све раде постепено, да сачекају да се мало слегне овај талас незадовољства у Србији, да се једно-

ставно мало српски званичници припитоме, да „легну на руду”, па да се онда настави са даљом реализацијом, односно са стављањем комплетне територије КиМ под контролу шиптарских сепаратиста.

Што се тиче даљих циљева шиптарских сепаратиста и њихових спонзора у иностранству, нема никакве дилеме да се они неће зауставити на независности Космета, већ да ће покушати да реализују стратешки циљ режима у Тирани и свих великоалбанских сепаратиста. То је „ослобађање и уједињење свих албанско-етничких окупираних територија”, где се највећи проблеми свакако могу очекивати у Македонији и на југу централне Србије, а не би била поштеђена у другој фази ни Црна Гора, део Рашке области и вероватно Грчка. Једнострано проглашење независности јесте корак ка стварању велике Албаније или, како сад то неки албански званичници зову, природне Албаније. И то је најважнији корак, јер ако Србија и међународна заједница попусте управо ту где треба да буду најјачи, Србија у одбрани свог територијалног интегритета, а међународна заједница у одбрани међународног права и Повеље УН на којој функционише читав послератни систем колективне безбедности, онда свакако да неће бити толиког отпора када се покуша да се северозападни и западни део Македоније прогласи самосталном творевином и припоји Космету.

Имајући у виду оно што се дешавало на југу централне Србије, илегални референдум из 1992. године, па недавно донесена резолуција шиптарских посланика у Прешеву у којој се наводи да ће они свим силама тежити да тај део Србије припоје Космету у случају промене границе, онда је јасно да се нестабилност даље може наставити. Она је пројектована, само је питање у ком тренутку ће се наставити са реализацијом тог великоалбанског пројекта. Без обзира што има притисака од стране дела тих шиптарских сепаратистичких структура, а посебно ових терористичких из бивше ОВК, односно садашње АНА, да се крене у реализацију велике Албаније док је врућа ситуација, мислим да су они под чврстом контролом САД и европских званичника и да у овој фази неће настављати тај пројекат, али да ће обавити одређене припреме и да ће у једном тренутку ипак кренути у даљу реализацију – оцењује Дрецул.

Неопходна јасна стратегија државе за одбрану Косова и Метохије

Он истиче да Србија мора дугорочно да ради и да дефинише једну озбиљну националну стратегију даље одбране Космета, која треба да садржи краткорочан, средњорочан и дугорочан циљ без временских одредница.

– Краткорочан циљ је у овој фази, практично, реализован и он је изузетно битан да би могла да се гради даља стратегија одбране Косова, а он значи, заправо, спречавање да Космет добије независност на један једини легалан начин, а

Пет држава на мети

Стратегија и циљеви великоалбанских сепаратиста дефинисани су још 1878. године, када је одржана Прва призренска лига. Тада је одлучено да се ради на стварању великоалбанске државе од делова територија више балканских држава. Уследили су нови документи, а међу последњима је и дефинисање стратешких интереса Албанаца на Балкану, које су израдили шиптарски политичари и паравојне формације окупљене око терористичке организације „Албанска национална армија”. Планирано је да се успостављање Албанске уније обави по принципу стварања Европске уније, до 2010. године. У саставу те планиране нове државе на Балкану били би Косово и Метохија, југ централне Србије, југ Црне Горе, северозападни део Македоније, северозападни део Грчке и западни део Бугарске. Могући нови сукоби на просторима албанских окупираних територија предвиђени су у Македонији и на југу централне Србије и они би, по плановима шиптарских сепаратистичких политичких и војних лидера, трајали кратко, док је јачи сукоб, који би трајао осам до дванаест месеци, предвиђен на северозападу Грчке.

то је у Савету безбедности УН. То је успешно одбијено захваљујући позицији Руске Федерације, Кине и других земаља. Имајући у виду изјаву руских званичника да они ни у ком случају неће дозволити да се кроз Савет безбедности било шта прогура или да назовине независно Косово постане чланица УН, онда је јасно да Србија сада има једну изузетно добру основу за даљу борбу која следи по питању Космета, а да су у неповољнијој ситуацији шиптарски сепаратисти, без обзира што су они сада једностраним актом прогласили Косово независном творевином. Они немају легалитет, покушава се наметнути легитимитет, али то апсолутно није довољно. Што се тиче средњерочног циља, мислим да изузетно јаком дипломатском акцијом и јачањем унутрашњег политичког јединства и на спољнополитичком плану стратешког партнерства по питању Космета, не само са Русијом, већ са многим другим земаљама које су се отворено супротставиле оваквом једностраном акту сепарације, да Србија поново може да врати тај процес у оквиру легалности, односно у оквиру међународног права и УН. Тим више што ће се сигурно веома брзо показати да узрок нестабилности, огромне криминализације друштва, јачања екстремних терористичких и исламистичких структура на Космету и потпуно назадовање економије није било због тога што Космет нема нерешен статус, него што је он претворен у једну криминализовану терористичку парадржаву, дакле прву нарко-државу на свету и да је економија у колапсу, и да та назовидржава нема потребну ни политичку, ни економску, ни безбедносну самоодрживост. То је бунар без дна у који ће улагати ЕУ, можда нешто и САД, али те паре ће отићи у руке криминалаца.

Дакле, када се све те коцкице сложе плус незадовољство шиптарског становништва, имајући у виду и протекле изборе на Космету где је једва 40 одсто Шиптара гласало за независност Косова на индиректан начин, онда ми можемо тај средњорочни циљ ипак да реализујемо на тај начин што ћемо вратити процес ту где треба да се врати и зато што не може другачије да се реши, без договора Београда и Приштине. Онда би се створила основа да се у трећој, коначној фази одбране Космета, проблем реши договором Београда и Приштине и да се реши у оквиру међународно признатих граница Србије, али вероватно у степену који би значајно државност за Космет, дакле, законодавна, судска и извршна власт, али без међународно признатих граница Космета. Ако дефинишемо тако стратегију, онда Космет свакако није изгубљен, а у оквиру те стратегије оно што стално мора да се ради јесте заштита српског становништва, изузетно јака брига државе да то становништво може да опстане у безбедносном, али и у egzистенцијалном смислу и да се онда ствара једна позитивна атмосфера и у српској и у међународној јавности да Србија креће у много офанзивнију борбу за очување својих међународно признатих граница. Политичко јединство је изузетно битно, не декларативно, јер је оно провидно и може се увек проценити као нека врста пукотине, већ једно суштинско јединство да Србије нема без КиМ и да је борба за Космет свакако приоритет изнад оног приоритета који се назива „Европа нема алтернативу” – закључује Милован Дрецул.

Правни и историјски аргументи су на страни Србије

Драгољуб Томашевић, адвокат: Правно и територијално, Косово и Метохија је неотуђиви део српске државе, српског народа и српског духовног простора и то се никада не може довести у питање. Као што су и вековима страни завојевачи покушавали и успевали, некада дуже а некада краће, да окупирају Косово и Метохију, и ово ће бити само једна фаза те окупације којој су одлучно помогле велике западне силе. Стара проститутка Европа се и даље понаша као што се понашала од 1389. године па надаље. На свим српским те-

риторијама где је био окупатор, Европа се суздржавала да помогне Србији да се лиши окупатора. Наравно, то једном мора престати, али овде су сада све карте на столу. Једноставно је несхватљиво да једна стара европска земља, као што је Србија, дође у ту позицију да у центру, срцу Европе доживи овакву судбину. Сада су сви аргументи на нашој страни. Сепаратисти су силом, протеривањима, убиствима, паљењима, још од турског доба направили такав русвај становништву да сада чак и неки домаћи политичари говоре о Србима као мањини. Међутим, истина је да су Шиптари национална мањина у Србији, на Косову и Метохији, да имају своју матичну државу – Албанију. Просто је несхватљиво да међународна заједница и људи који лобирају за Шиптаре, дозволе да се на овакав начин ствара једна лажна и трула држава – Велика Албанија. Сутра ће то де факто, бити и у Македонији, а можда и у некој другој европској земљи где постоји таква тенденција становништва. Србија може да тужи државе које су признале независност Косова и Метохије. Против сваке државе која једном таквом одлуком доведе до нарушавања суверенитета Србије, наша држава има право да покрене судски поступак, јер се ради о недозвољеним правним радњама које штете суверенитету Србије. Свакако да Србија има тзв. правни интерес да покрене то питање и да једну такву неправну одлуку осујети пред лицем правде.

Спас је у свеобухватној сарадњи са Русијом

Веселин Ђуретић, историчар: Поводом овога што се догодило Србији и српском народу, ја сам лично доведен у стање безнађе и депресије. Народ који нема својих корена мора кад-тад да нестане. Стотину пута сам молио моје пријатеље, неки од њих су и у власти, да покрену питање Републике Српске Крајине у пакету са питањем Косова и Метохије, јер је 1994. године усвојен тзв. Вашингтонски папир који има формулу „К=К”, што значи Косово једнако Крајина.

Другим речима, то значи – онолико аутономије за Шиптаре на Косову и Метохији колико и Србима из Републике Српске Крајине. Међутим, нама је сада отето све, остали смо без ичега, и без Републике Српске Крајине која је била 88,92 одсто српска. Отели су нам и Црну Гору без референдума – једноставно су препустили неким мангупима у Венецијанској комисији да одлучују о томе. У последње три године у својим јавним наступима и гостовањима говорим да је за Србију једино спас конфедерација са Русијом. Сада нам само остаје да се залажемо за стварање руских војних база у Србији. Међутим, ако Руси неће да успоставе своје базе у Србији, ми морамо да тражимо наоружање, јер Русија може са десет антонова да наоружа сто хиљада људи, а онда ће прича бити другачија. Више нема друге методологије, осим да се на силу одговори силом. Уколико наша држава одмах не реагује, Косово ће по хитном поступку бити чвршће везано за Европску унију, а онда борба за Косово почиње кроз борбу са Европом.

Кривичне пријаве против сепаратиста и њихових подстрекача из Србије

Горан Петронијевић, адвокат: Ово што се тренутно дешава Србији јесте потпуно насиље и наставак онога што се и до сада примењивало од тзв. међународне заједнице која је оличена у лицу Вашингтона, односно САД. Све оно што САД хоће да ураде, раде кријући се иза међународних органа и организација. Када то не могу да ураде преко Уједињених нација, онда користе своју другу слушкињу, а то је Европска унија. Све је то једно силовање међународног права и ја стварно не знам шта више рећи а да већ није речено. Шта ново може да се каже а да се не понови који су све међународни акти прекршени у новонасталој ситуацији? Међутим, то је само наставак непринципијелне политике и по-

литике двојних стандарда које примењују САД, а у циљу остваривања своје политике и свеопште колонизације, прво Европе, па онда свих осталих делова света.

Најпогрешнија ствар коју су могли да ураде наши државни органи јесте да у тренутку када се припрема једнострана сецесија, и то без институционалне одлуке Савета безбедности, говоре о томе да се сила неће применити, тј. да се војска неће мешати. То је највећа грешка која је могла да буде направљена, а направљена је намерно. То је гурнуто у уста и председнику државе, и министру војном и начелнику Генералштаба. Дакле, ако ви кажете унапред да војска неће реаговати и да нећи бити никакве примене силе и искључите ту могућност у било којој ситуацији, шта ће се онда десити у ситуацији ако дође до насиља над српским становништвом на том простору, а да УНМИК и КФОР не могу то да спрече или да неће да спрече? Зато не можете да искључите примену војне силе. Која је онда сврха војске? Који је уставноправни положај војске? Која је то друга уставноправна ситуација у којој војска треба да се ангажује, ако то није ова? Шта је то – Авганистан, или Ирак? Према томе, они који су такву глупост могли да изговоре, они су такво обећање дали онима који су подржавали и помагали овакав потез сепаратиста.

Чуо сам да је сада држава реаговала тако што је поднела кривичну пријаву против тројице албанских сепаратиста који се налазе на челу косовске власти, што представља потпуно бацање прашине у очи народу. Зашто тај ко је поднео кривичну пријаву, није прво извршио оне одлуке по којима су Хашим Тачи и остали осуђени на дугогодишње казне затвора због тероризма? Друго, због чега је пуштено неколико стотина шиптарских терориста који су правоснажним пресудама осуђени? То је Рамушова пешадија која је рушила и палила Косово. Треће, зашто нису поднете кривичне пријаве и против подстрекача који су наговарали и подржавали Шиптаре да крену у овакву акцију? Најважније питање јесте то зашто није поднета кривична пријава и против помагача, јер ако неко унапред обећа да неће реаговати, унапред обећано нереаговање представља вид помагања у кривичном праву. Према томе, ако су председник државе, министар војни и начелник Генералштаба обећали, а у јавности смо чули да војска ни на један начин неће реаговати, онда су они помагачи. Војска не може политички да решава конфликти, војска војно решава конфликти и она се целог живота спрема за извршење војних задатака, односно оружанних задатака. Није то ватрогасна јединица, него војска. Ако не реагује сада по Уставу, онда војску треба распустити – шта ће нам таква војска и такав начелник Генералштаба и шта ће нам такав министар војни и председник државе као врховни командант?

Независно Косово – циљ и последица НАТО агресије

Момир Раичевић, адвокат: Проглашење независности, сецесија од Србије и признање Косова као новостворене државе – НАТО и УЧК државе, пример је свим насилницима и терористима да се држава може створити на територији туђе државе и то терором и силом. У овом случају жртва је Србија, славом овенчана држава, нападена и у безброј ратова исцрпљена, која је само у Првом светском рату за мир и слободу Европе, за ослобођење од насилника дала четвртину свог становништва. Њени савезници из свих ратова су сада први признали ову, на терору створену државу. Наши званични тренутно немају јединствен став по питању новонастале ситуације са Косовом и Метохијом. Председник Владе Републике Србије има један став, председник Републике Србије има други став, Парламент је такође распуштен. Сасвим је извесно да држава треба да поврати своју те-

риторију свим дозвољеним средствима предвиђеним Повељом УН. Евентуално подношење тужбе Међународном суду правде, где би Србија била тужилац против свих земаља које су признале Косово као независну државу, представља парничење.

Обично су се кроз историју државе стварале као последица великих ратова, у овом случају је према нама рат вођен од стране две силе – на земљи је био УЧК, а на небу НАТО. Дакле, Косово као независна држава последица је НАТО агресије, једног безумног чина. Завршни чин те агресије је сада очигледан и зато се сада њима жури, зато ће све земље НАТО-а признати независност Косова, а пре свега САД. Они за то нису могли да се изборе правним механизмом, а посебно за то нису могли да се изборе преко суђења Слободану Милошевићу. Нису могли да докажу да је било етничког чишћења на Косову и Метохији и Милошевића су убили да не би доказао да су Шиптари 1999. године бежали пред НАТО бомбама, а не пред Србима. Ни у једном судском поступку до сада није доказано да је било етничког чишћења на Косову и Метохији. Међутим, они који тврде супротно сада су у проблему, јер је НАТО направио ратни злочин који не застарева, а то је изазивање и вођење рата без одлуке Савета безбедности УН. Због чињенице да такав злочин не застарева и да нека нова власт у Србији може да их тужи због тога, они сада предупређују ствар и брзо признају Косово као новостворену државу, а оправдање за такво признање налазе у тврдњи да је било етничког чишћења. Београд је албанском народу на Косову и Метохији понудио све облике власти, максималну аутономију, сем чувања граница и још неких ингеренција. Они су то одбили и сада је створена слика да су они по јармом Београда, вековима, годинама, што наравно није тачно.

Терористичка држава у Европи – глобалистички пројекат САД

Сава Анђелковић, адвокат: Независност Косова је тренутно највећа последица и резултат глобализације. Такозвана глобализација је зацртана тако да на челу глобализације, иза ње и у њој, стоје одређене велике силе на челу са САД. По мом мишљењу, таква глобализација не служи за неко опште добро, већ за окупирање оних територија које су њима стратешки потребне за остваривање глобалних планова. Глобализација служи за присвајање ресурса руда, нафте, нафтиних деривата у земљама где они сматрају да их има и где се могу открити. Дакле, позадина је врло јасна. Највећи полигон у Европи, под њиховом апсолутном контролом, треба легализовати да би оправдали своју окупацију и како би оправдали бомбардовање. Водеће светске силе, које се тако представљају, које и јесу економски јаке, окупирале су Уједињене нације. Као што то чине одређени мафијаши у појединим органима управљања, тако су и они врло добро окупирали Уједињене нације и Савет безбедности и у њима имају своје експоненте који им привржено помажу у остварењу зацртаних циљева.

То значи: признати – не признати, дати – не дати, узети – не узети итд. Моје виђење је да неће бити нимало лако и једноставно поново вратити Косово и Метохију у састав Републике Србије. Ми смо, пре него што се ово догодило, морали да то предвидимо и да реагујемо. Нисмо реаговали захваљујући овој влади. То се ипак могло наслутити, јер је све било припремљено у затвореном кругу, Си-Ен-Ен је објавио и готова ствар.

Међутим, више није у питању само Си-Ен-Ен, цео свет је упознат са овим што се догодило. Ја сам човек из правне струке, који мора да верује у правни систем на којем су засновани односи између држава. Дубоко сам уверен да тужбом пред Међународним судом правде Србија може да

оствари своје интересе. И поред свих великих наговарања, велике силе нису успеле да обједине све европске државе у овом свом противправном подухвату. То исто се догађа и у Уједињеним нацијама и зато држава мора и треба све да предузме како би заштитила своје интересе пред Међународним судом правде и пред Саветом безбедности УН. Ако то не урадимо, сматраће се да смо „својим понашањем ми то прихватили”. Сматрам да протест треба да искажемо пред свим међународним институцијама.

Марионетска власт Србије извршила свој задатак

Др Момчило Суботић, историчар: Отимање Косова и Метохије представља део дуго припреманог плана и ово је саставни део малог светског рата који Запад на челу са САД, Ватиканом и германским блоком држава, последњих 20 година води против Срба и Србије. Почело је окупацијом Републике Српске Крајине, а настављено тежњом да се уништи Република Српска, и најзад довело до отимања Косова и Метохије. Тиме је српском народу и држави задат најтежи ударац. Све ово је геостратешки мотивисано, јер Запад српски народ и Србију види као продужену руку Русије на Балкану, као руску стратешку земљу. Шта ми треба да чинимо? На такав злочиначки и политички „реализам” никада не смемо да пристанемо. Треба да се саберемо, консолидујемо националну енергију, останемо јеврејски јединствени и компактни. Свуда и на сваком месту треба да истичемо српско Косово и Метохију, као и то да ће оно кад-тад бити враћено, ако треба и силом, као што је и одузето. Треба дипломатске односе са свим државама које признају независност Косова свести на протоколарне, а унутрашњу „пету колону”, тј. све оне политичке странке и невладине организације најоштрије законски санкционисати. Такође, неопходно је да истакнемо захтев за интегрално решавање српског питања које је опет отворено, а то значи за признање Републике Српске Крајине и да пружимо сву могућу подршку Републици Српској да се плебисцитом изјасни за самосталност и прикључење Србији. Другим речима, треба да обуставимо решавање српског питања „на парче”, које се показало крајње неуспешно, и кренемо на интегрално решавање српског питања. Може ли овај задатак извршити актуелна власт у Србији? Не може. Инсталирана од њој пријатељског Запада, она је извршила задатак баш онако како је Запад и хтео.

Само уједињено српство може да врати Косово и Метохију

Проф. др Петар Милосављевић (Покрет за обнову србистике): Придружујући се апелима српских институција културе, поводом актуелних догађања на Косову и Метохији, Покрет за обнову србистике позива све присталице идеја србистике да непрекидно обавештавају да је Косово и Метохија саставни део Републике Србије. Покрет за обнову срби-

стике основан је у Приштини 1997. године са циљем да обнови идеју утемељену на вуковској традицији о српском језику, писму и књижевности. Обнова србистике је општесрпски задатак. НепокOLEбљиву решеност да живимо и стварамо на Косову и Метохији, завичају многих наших предака и жилишту наших пријатеља и сабораца који храбро и уз најтеже безбедносне услове и стране војно присуство просвећују и духовно васпитавају младу генерацију Срба у јужној српској покрајини, показали смо и 2002. године. Тада смо у манастиру Грачаница и у Косовској Митровици, са благословом владике Артемија, научним симпозијумом обележавали петогодишњицу Покрета за обнову србистике, али и пре и после тога, бројним предавањима у име српских професора. Присталице Покрета за обнову србистике и они који живе на Косову, као и они који живе у другим колективним центрима широм Србије, и речју и делом посведочиће да без Косова и Метохије нити можемо, нити хоћемо. Зато апелујемо на српство да се уједини у мисли о очувању Косова и Метохије као примењене српске културе. Изражавамо забринутост за судбину Срба и других грађана на Косову и Метохији који су лојални Србији. Посебну бригу изражавамо за судбину духовне и културне баштине Срба на Косову и Метохији, за српске цркве и манастире, и посебно тражимо да се утроструче активности на њиховој заштити.

Право силе победило силу права

Светозар Вујачић, адвокат: Окупација је победила, победило је право силе. Када кажем право силе, онда мислим да је право силе победило силу права. То све је, наравно, урађено под командном палицом САД и Енглеске. Све је отпочело још 1998. године, а завршило се у недељу 17. фебруара 2008. године нелегитимним, нелегалним и скандалозним заседањем Скупштине Косова. Оваквим чином бачен је под ноге целокупни међународни јавни поредак, Повеља УН, Хелсиншка повеља, итд. Надам се да ће једнога дана Европа, која је ту одлуку и донела на челу са САД, да се дозове памети, да ће поново да успостави правну јурисдикцију, да ће да поштује међународно право и да ће нам, као што нам је Косово одузето, бити и враћено. Исход тужби које би евентуално Србија поднела Међународном суду правде против држава које су признале независност Косова сасвим је јасан, јер би то био политички спор. Могуће је да би Међународни суд покушао да избегне решавање овог питања уз образложење да он не решава политичка питања, и вероватно би нашли хиљаду и један разлог да кажу да они нису надлежни. Ја лично сматрам да је ово највеће насиље у историји човечанства после Другог светског рата. Тренутно ми је једина утеха то што Тома Николић није победио на председничким изборима, јер би у оваквој Србији за јединог кривца био проглашен народ који је изабрао Томислава Николића за председника државе.

Касно ће схватити

Ових дана последицама проглашења и признавања Косова и Метохије бавио се амерички лист „Вашингтон тајмс”. Наиме, они наводе да ће Косово, по свему судећи, бити нова суверена држава, али та „слаба, вечито неефикасна и сиромашна државица неће бити у интересу САД”. Лист упозорава да је ОВК била једна од првих терористичких организација повезаних са Ал Каидом и да су њени ветерани и симпатизери сада у влади Косова, где ће стећи нови значај. Западне обавештајне агенције су пре 10 и више година посматрале обучавање припадника ОВК у Ал Каидиним терористичким базама. У том контексту би приче о томе да ће читав Балкан једног дана бити укључен у ЕУ требало да уплаше становнике ЕУ, оцењује лист. „Косово у овом тренутку не може само да се одржава, ни економски ни војно. А можда никада неће ни моћи. Дугорочни разлог да се чудимо што је Америка подржала независност је чињеница да ће она морати да шаље своје војнике на Косово, чија независност подразумева сталну зависност од НАТО-а и других страних снага”, наводи вашингтонски дневник.

Нокаутутирано међународно право

- *Европска унија донела једнострану одлуку без правног основа у виду одобрења Савета безбедности УН о слању мисије на Косово и Метохију*

Пише: Јелена Грбић

Недавно одлука Европске уније о слању мисије „Еулекс“ на Косово и Метохију, а која је ступила на снагу у ноћи између 16. и 17. фебруара 2008. године, представља грубо кршење Резолуције Савета безбедности 1244, Повеље УН и Устава Србије у коме експлицитно стоји да је Косово и Метохија саставни део Србије. Реч је о једностраној одлуци која је донета без одобрења Савета безбедности или генералног секретара Уједињених нација. Европска унија нема правни основ за слање мисије на Космет који се од 1999. године налази под протекторатом Уједињених нација. Према томе, без доношења нове резолуције од стране УН, Европска унија не може да преузме контролу над овом јужном српском покрајином.

Одлучујући да на Косово и Метохију упути своју мисију, а како то стоји у „Заједничкој акцији“, документу о правној основи за слање мисије, ЕУ се позвала на Резолуцију 1244 Савета безбедности УН од 10. јуна 1999. године бирајући оне делове који њој одговарају, односно оне делове којима се предвиђа успостављање „међународног војног и безбедносног присуства“ и „овлашћује генерални секретар УН да уз помоћ релевантних међународних организација успостави међународно цивилно присуство на Косову“. Европска унија је изгледа „заборавила“ на онај део резолуције 1244 у коме стоји да је Косово и Метохија саставни део Србије.

Еулекс ће имати шефа мисије и полицијску, правосудну и царинску структуру, а имаће и јединствени ланац командовања. Боравак мисије биће финансиран из европског буџета, а првих 16 месеци тог ангажмана коштаће, процењује се, 205 милиона евра.

Мада су сви документи Европске уније о мисији на Косову и Метохији, од „Заједничке акције“ до „Оперативног плана“, статусно неутрални, односно конкретно не спомињу будући статус Космета, само слање мисије представља први корак у примени плана Мартија Ахтисарија о „надзираној независности“, а који је доживео фијаско у Савету безбедности УН. У документу „Заједничка акција“ наводи се и део Резолуције 1244 у којем се као „основне одговорности међународног цивилног присуства у коначној фази“ наводе „надгледање преноса власти са прелазних институција Косова на институције успостављене у складу са политичким решењем“.

Ступањем на снагу одлуке ЕУ о слању мисије на Космет, отпочео је такозвани „транзициони период“ од 120 дана предвиђен планом о „надзираној независности“, током кога би требало да се доврши пренос надлежности с Уједињених нација на косовске институције. Након овог транзиционог периода, предвиђено је да Еулекс отпочне са радом и преузме своје надлежности од Уједињених нација. Међутим, није јасно како то Европска унија намерава да те „надлежно-

сти“ преузме од Унмика, када Уједињене нације нису донеле одлуку о предаји тих надлежности! На ово питање нико од званичника ЕУ није дао конкретан одговор!

У документу „Заједничка акција“ стоји и да се мисија ЕУ на Косово и Метохију упућује у условима када „на терену постоји потреба да се спречи могуће избијање сукоба, прогона и насиља“ и да ће шеф мисије Еулекс, Ив де Кермабон и европски и међународни представник на Косову Питер Фејт имати извршна овлашћења која ће моћи да користе у разним, свакодневним ситуацијама. Та овлашћења се посебно односе на области у којима локалне власти не могу да делују због осетљивости питања, попут ратних злочина, организованог криминала или корупције, те да ће та овлашћења бити „нарочито коришћена за заштиту српске заједнице“ на Космету.

О заштити српске заједнице на Космету, односно „бризи“ ЕУ, сведоче бројни злочини Шиптара над Србима и другим неалбанским живљем: напад из фебруара 2001. године на аутобус код Подујева са косовске стране границе, када су албански сепаратисти убили 12 Срба који су путовали у Грачаницу да би обишли гробља својих рођака, при чему су починиоци овог злочина, припадници Ослободилачке војске Прешева, Медвеће и Бујановца амнестирани од стране НАТО-а. Потом, погром Срба од 17. марта 2004. године када су шиптарски терористи само у једном дану убили 28 људи, уништили 110 кућа и 16 православних цркава, а преко 3 600 људи је остало без крова над главом, углавном Срба, али и Рома и Ашкалија. О насиљу шиптарских терориста и неспремности или неспособности КФОР-а да заштити Србе, најбоље сведоче догађаји у Грачаници, Лапљем селу, Чаглавици и Обилићу. Наиме, 17. марта, у преподневним часовима, из приштинског насеља Ајвалија, око хиљаду наоружаних Албанаца кренуло је према Чаглавици, Лапљем Селу и

Тајни документ за пренос надлежности

Новинари КиМ радиа дошли су у посед строго поверљивог плана за транзицију и имплементацију надлежности са УНМИК-а на ЕУЛЕКС мисију и институције самопроглашене државе Косово, који су сачинили припремни тим Европске уније, Влада Косова и УНМИК. Према интерном документу чиновци УНМИК-а активно учествују у преносу овлашћења на мисију Европске уније.

Овај документ је транзициони план где УНМИК администрација отворено сарађује са ЕУЛЕКС-ом у одузимању својих овлашћења мимо Резолуције 1244. Тако је рецимо правник Ернст Кошке, други човек у канцеларији за правна питања и саветник шефа УНМИК-а Јоакима Рикера, задужен да укине важеће законе у економском сектору. Један од циљева овог плана је постепено гласање или сузбијање утицаја који имају институције Републике Србије, како би се заштитио суверенитет самопроглашене државе Косово.

У документу се прецизно наводе поступаци и време преузимања институција и надлежности – тако је предвиђено преузимање школе Свети Сава у Бресју код Косова Поља од стране Министарства за образовање Косова, а рок за преузимање школе је јун 2008 године. Ова школа припадала је српској заједници по Уредби коју је сваке године продужавао шеф УНМИК-а.

ЕУЛЕКС и Влада Косова траже од УНМИК-а да се припреми уредба за транзицију јавних и друштвених предузећа, као и да се пронађе њихов наследник, без навођења о коме се ради (подразумева се да је то Влада Косова), који преузима објекте и архиву предузећа.

„Имплементирајте нову уредбу, припремите архиву друштвених и јавних предузећа и предајте их” захтева се у овом документу од Косовске поверилачке агенције чије се ингеренције преносе на Владу Косова.

Пошто УНМИК није именовао Генералног ревизора, захтева се од ЕУЛЕКС-а да то уради, а наложено је и стварање менаџмента за враћање иностраног дуга покрајине Косово који сада враћа Република Србија. Према овом документу, укида се било каква улога УНМИК-а о попису становништва, управљању рудницима и минералима, цивилном ваздухопловству и другим областима.

„Имплементирајте нову уредбу, припремите архиву друштвених и јавних предузећа и предајте их” захтева се у овом документу од Косовске поверилачке агенције чије се ингеренције преносе на Владу Косова.

Пошто УНМИК није именовао Генералног ревизора, захтева се од ЕУЛЕКС-а да то уради, а наложено је и стварање менаџмента за враћање иностраног дуга покрајине Косово који сада враћа Република Србија. Према овом документу, укида се било каква улога УНМИК-а о попису становништва, управљању рудницима и минералима, цивилном ваздухопловству и другим областима.

Грачаници, са намером да заузму ова српска места. Српско становништво у Грачаници поставило је препреке и организовало барикаде на путу према Приштини. Барикада је постављена и у оближњем селу Кишница, из правца Гњилана, где је такође дошло до сукоба са албанским екстремистима. Представници КФОР-а, након што су жене и деца из Чаглавице евакуисани у Лапље Село и Грачаницу, сугерисали су Србима из Грачанице да се наоружају и бране своје место, уз образложење да јединице КФОР-а нису у могућности да заштите њихове животе од напада албанских екстремиста.

У Обилићу су албански терористи истовремено и у групама упали у више делова места насељеног српским становништвом и започели паљење кућа у којима је још било Срба. Оне који су покушали да побегну, Албанци су премлаћивали. Припадници Косовске полицијске службе (КПС) нису спречили акте насиља према српском становништву и имовини. Током вечерњих часова, 18. марта 2004. године, албански екстремисти палили су напуштене српске куће у Обилићу, док су на полицијску станицу бацили бомбу. Такође је спаљена и српска црква у центру Обилића, као и зграда амбуланте. Истог дана, 1 500 Срба из Обилића је протерано.

Када је реч о правном основу за слање мисије, предвиђено је и да ће се прво генерални секретар УН Бан Ки Мун огласити тзв. техничким писмом у коме ће нагласити потребу хитног и дубљег ангажмана ЕУ на Косову, а потом би требало да следи позив привремених косовских институција Бриселу да преузму надлежности у покрајини, при чему ће овај корак бити праћен декларацијом косовске скупштине о независности. Тако ће Косово, а не Србија, као домаћин позвати мисију.

Евидентно је да су, за разлику од неколико претходних недеља, када се од високо ранжираних дипломата у ЕУ могло чути прегршт званичних и незваничних изјава о светлој

будућности Србије у Европској унији и „широм отвореним вратима” и „убрзаној процедури”, ових дана ти ставови попримили другачији тон – јер ЕУ вероватно ништа неће понудити Србији у недељама које следе, па чак ни политички споразум који је био на столу колико до јуче. Улога тог понуђеног споразума је била да помогне избору Бориса Тадића за председника Србије, како је то недавно објаснио један високи званичник ЕУ који није желео да буде именован.

Територијална целовитост држава утврђена је основним документима из области међународног права. Свако кршење међународног права мора имати тешке последице по питању стабилности не само на Балкану, него и у читавом свету. Политика двоструких стандарда, односно непостојање јединственог прилаза ЕУ по питању решавања истих питања у различитим регионима света, довешће до даље деградације међународног права коме је тежак ударац задат одлуком ЕУ о слању мисије на Косово и Метохију.

За „Велику Србију” др Славенко Терзић говори о историјату и реализацији пројекта Велике Албаније

Велика Албанија куца на врата Европе

Наш угледни историчар Славенко Терзић у разговору за „Велику Србију” поручује да насилно отцепљење Косова и Метохије представља трагедију за Европу и свет у целини. Сматра да је ово наставак процеса стварања Велике Албаније и почетак нове епохе у историји не само Балкана, него целе Европе и света пошто ће се покренути процеси отцепљења многих подручја са наглашеним сепаратистичким тенденцијама.

• **Како коментаришете једнострано проглашење независности Косова?**

Славенко Терзић: Насилно отцепљење Косова и Метохије представља велику трагедију за Србију и српски народ у целини. Наравно да ни Србија, ни Срби у целини, не треба никада да се помире са овим чином. Дипломатским, политичким и привредним активностима, образовним и културним програмима, мора се међу народом развијати свест о томе шта Косово и Метохија у историјском смислу значи за садашњост и будућност Србије. Истовремено, насилно отцепљење Косова и Метохије представља и трагедију за Европу и свет у целини. Оно је очигледан доказ пораза међународног права и пораза целог система међународних односа који је стваран после Другог светског рата. Никада се у миру није десило да је део територије једне суверене земље, која наравно није извршила агресију ни на коју другу суседну земљу, одузет на тако бруталан и насилан начин. Као историчара, ово насилно отуђивање Косова и Метохије ме подсећа на 1938. годину, када су ондашње западне земље, Велика Британија и Француска, један део чешке територије, Судете, практично насилно одузеле и предале у руке нацистичкој Хитлеровој Немачкој. Овде је та паралела више него јасна. Западне земље, на челу са САД, насилно одузимају један део суверене земље Србије и предају га у руке албанској мањини или боље речено сепаратистичко-терористичком вођству албанске мањине.

Ово је почетак једне нове епохе у историји не само Балкана, него целе Европе и света. Покренуће се процеси отцепљења многих подручја са наглашеним сепаратистичким тенденцијама, којих има јако много. С друге стране, насилно одузимање Косова и Метохије је такође легализација једног вишедеценијског етничког чишћења Срба из тог дела Србије. Седница Савета безбедности показала је једну трагичну ствар – да представници великих сила Француске, Италије, САД и Велике Британије непрекидно говоре о 1999. години. А те године се десио велики злочин које су починиле те тзв. демократске земље над једном сувереном земљом. Без сагласности Савета безбедности УН извршена је агресија и дивљачки је бомбардована тадашња СРЈ. Право на отимање Косова и Метохије они управо изводе из те своје агресије и перфидно оптужују ондашњег председника Србије и Југославије Слободана Милошевића да је својом политиком довео до оваквог расплета.

Нико, па ни садашњи председник који је присуствовао седници СБ УН, не говори о томе да корен насилном отцепљењу лежи у пројекту Велике Албаније, који је настао одмах после Берлинског конгреса 1878. године. Програм Велике Албаније који је настао у Призрену, писале су управо ондашње дипломатије Велике Британије, Аустро-Угарске и Турске.

Није случајно што је Турска одмах признала Албанију. Просто је невероватно да се данас на Балкану, после распада југословенске државе и садашњег почетка дезинтеграције Србије, цртају границе какве су цртане и 1941. године. Насилно отцепљење Косова и Метохије је тријумф историјског ревизионизма који је кренуо одмах након уједињења Немачке, и тријумф историјског реваншизма према Србији

и Србима. Само тим реваншизмом се могу објаснити двојни стандарди, који се, између осталог, огледају у томе што нико није реаговао када је Хрватска насилно уништила Републику Српску Крајину и протерала неколико стотина хиљада Срба, да нико није реаговао када је НАТО бомбардовао Републику Српску када је дошло до прогона Срба из неких делова Босне и Херцеговине, а да не говоримо о агресији на Савезну Републику Југославију.

Присуствујемо почетку једне нове велике историјске епохе за коју нисам сигуран да ће се завршити на миран начин. Признање једног великог злочина какво је етничко чишћење Срба са Косова и Метохије, није ништа друго него легализација насиља и злочина.

Без претеривања се може рећи да су Косово и Метохија настали на прогону великог дела српског народа са своје историјске, матичне земље, јер Косово и Метохија нису само територија. Косово и Метохија чине срж, окосницу српског културног и националног идентитета.

• Какав је историјат пројекта Велике Албаније?

Славенко Терзић: Источно питање је отворено устанком у Босни и Херцеговини 1875. године. Србија и Црна Гора су ушле у рат 1876. године, а рат је завршен првим поразима ондашње српске војске. Србија је поново ушла у рат, други српско-турски 1877/78. године. Српска војска је, захваљујући Русији која је ушла у рат са Турском, ослободила своје јужне делове: Нишки, Топлички, Пиротски, Врањски округ. Тада је српска војска стигла и на Косово, стигла је до Грачанице.

Међутим, аустроугарска дипломатија је врло брзо упозорила све велике силе, па и Русију, да неће дозволити било какво ширење српске државе, не само преко Дрине и у правцу Рашке области, односно ондашње турске административно-управне области Новопазарског санџака, већ и у правцу Косова и Метохије. Српска војска се повукла. Након ослобођења једног дела српског народа, признавања независности Србије и Црне Горе и стварања аутономне кнежевине Бугарске, Аустроугарска, Велика Британија и Турска су се уплашиле јачања словенског утицаја на Балкану и створиле су пројекат Велике Албаније. Пројекат је тада предвиђао да аутономна Албанија у оквирима Отоманског царства обухвати четири вилајета – Битољски, Скадарски, Јањински и Косовски. Косовски вилајет је обухватао Рашку област, Косово и Метохију и Скопско-тетовску област. Косовски вилајет који је формиран тек 1877. године, био је само један од више десетина вилајета Отоманског царства. Није представљао никакав вид аутономије Албанаца.

Напротив, у Косовском вилајету 1912. године, у тренутку ослобођења старе Србије, Албанци су чинили мањину у односу на Србе и остале Словене. Али тај сан о четири вилајета је остао циљ Велике Албаније у целом периоду од Првог до краја Другог светског рата. Године 1941. тај сан је добрим делом био и остварен нацистичко-фашистичком окупацијом, рушењем Југославије, а онда и окупацијом делова данашњих територија Србије, Црне Горе, Македоније и Грчке.

Проглашење Косова и Метохије за независну државу у извесној мери подсећа на нацистичко-фашистичко припајање Косова и Метохије Албанији 1941. године у оквирима Велике Албаније. Самопроглашење независности у Приштини и признање од једне групе водећих НАТО земаља на известан начин представља наставак процеса стварања Велике Албаније.

Први преседан, када је НАТО извршио агресију на Србију да би „решео“ мањинско питање, довео је до другог преседана – проглашења независности Косова и Метохије. Бивши амерички државни секретар Хенри Кисинџер био је у праву када је у Прагу октобра 1998. године рекао како ће

изгледати свет ако НАТО сутра буде војно интервенисао свуда где постоји проблем мањина.

• **Како се тај пројекат Велике Албаније може рефлектовати на Прешево, Бујановац и Медвеђу, обзиром да су шиптарски сепаратисти и терористи већ најавили да Србија може да очекује и даље ширење и освајање своје територије?**

Славенко Терзић: Дакле, октобра месеца 1998. године у Тирани је Албанска академија наука објавила платформу за решење албанског националног питања. У тој платформи скупштине Албанске академија наука, у чијем раду су учествовали и представници албанске интелигенције из Приштине, Тетова и Скопља, се врло јасно каже да желе уједињење свих делова албанског народа.

Када је реч о Косову и Метохији, заступали су тезу да је ово садашње Косово и Метохија заправо творевина српске политике, а да наводно историјско Косово обухвата и делове данашње Врањске котлине, које они називају „источно Косово“, што је појам који сам први и једини пут срео само у тој платформи. „Источно Косово“ је заправо Врањска котлина, односно Прешево, Бујановац и Медвеђа.

Они говоре и о „јужном Косову“, а „јужно Косово“ су Куманово, Скопље и Тетово. Говоре и о „западном Косову“, а то су делови данашње Црне Горе – Плав, Гусиње и Рожаје. Стога је очигледно да они желе стварање тог измишљеног, тзв. историјског Косова, које никада није ни постојало као такво, и нескривено кажу да седиште тог „историјског Косова“ треба да буде у Скопљу. Јер, Скопље је наводно било престоница античке провинције Дарданије. А ако сте приметили, пре неких годину-две у Приштини је настала једна нова партија која се зове Демократски савез Дарданије. Председник те партије је бивши председник Скупштине Косова и Метохије Неџад Даџи. Пошто они конструишу тезе о некаквом директном илирско-албанском континуитету, иако то никад научно није доказано, ја се не бих изненадио ни ако би се име ове самопроглашене српске покрајине променило у Дарданија.

Р. В. С.

**Америка имала припремљен сценарио
за једнострано проглашење независности Косова**

Како газда каже!

- САД наредила Евројској унији како да се њонаша љрема независношћу Косова, дајућу инструкије за словеначко љ председавање ЕУ и „дозвале” Словенију да љрва љ призна независношћу Косова и Метохије

Пише: Јелена Грбић

У разговору између политичког директора Министарства спољних послова Словеније, Митје Дробнич, и највиших представника State Departmenta у Вашингтону, од 24. децембра 2007. године, а који је недавно обелодањен у новинама „Политика” и љубљанском „Дневнику”, САД су Словенији наредиле да, као актуелни председавајућу ЕУ, прва призна независност Косова и Метохије. Амерички саговорници су том приликом Дробничу дали „упутства” за словеначко председавање ЕУ, односно захтеве који се односе на питања Косова, Блиског истока и Кавказа, као и шта и на који начин треба да буде записано у декларацији коју ће у јуну у Словенији произвести сусрет на врху између Европске уније и САД.

Документ са ознаком VWA070767, а чију веродостојност су потврдиле неименоване словеначке дипломате, потврђује да се Дробнич, у присуству словеначког амбасадора у САД Самуела Жбогара, сусрео са представницима америчког Савета за националну безбедност, Данијелом Фридом (помоћником америчког министра спољних послова, Кондолизе Рајс), његовом заменицом Розмари Ди Карло и заменицом директора америчке безбедносне агенције, Џудит Енсли. Данијел Фрид је том приликом нагласио да је генерални секретар УН Бан Ки Мун у тешкој ситуацији и под притисцима Русије, али да ће му САД помоћи да тај проблем реши, као и да САД имају гаранције да он неће ограничавати намеру Европске уније да пошаље своју мисију на Косово.

„САД ће помоћи генералном секретару УН у случају потешкоћа са Русијом, а Словенија мора унутар ЕУ издејствовати што скорије упућивање мисије”, навео је Фрид. Фрид је одлуку о слању мисије ЕУ на Косово оценио као важну и сматра да се у погледу њене правне утемељености не треба обазирати на изјаве и критике званичника Србије и Русије.

Што се тиче признавања независности Косова, Данијел Фрид је рекао да не треба бринути, подстакавши Словенију да, у фази признавања, прва призна независно Косово, што се и догодило. Он је додао да ће САД признати државу Косово међу првима и да ће независност бити проглашена у договору са ЕУ и Америком. Нагласио је да ће сачекати крај председничких избора у Србији, при чему је САД више у интересу да буде изабран Борис Тадић, а не Томислав Николић.

Розмари Ди Карло је истакла, како стоји у документу, да „има смисла” да се седница Скупштине Косова, на којој би се усвојила декларација о независности ове српске покрајине, одржи у недељу, како „Русија не би имала времена за сазивање Савета безбедности УН, а у међувремену би већ дошло до првих признавања”.

Фрид је рекао и да САД, управо са „Косоварима” прави нацрт њиховог устава, да је ситуација на терену на Косову

„угодна” и да се Америка нада да „Косовари” неће изгубити поверење у себе, јер би тиме и Америка изгубила свој утицај. Америчким саговорницима Дробнич је објаснио словеначко виђење да ће координираном, једностраном проглашењу Косова следити ранија припрема закључака заседања министара спољних послова ЕУ.

Истовремено, представници Америке су препоручили да споразум ЕУ са Србијом буде потписан пре декларације о независности Косова.

Словеначко Министарство спољних послова: Неовлашћено објављивање

Словеначко министарство спољних послова издало је у словеначком „Дневнику” и београдској „Политици” саопштење којим реагује на неовлашћено објављивање интерног документа овог министарства. Тим поводом је министарство покренуло активности за утврђивање правих узрока и позадине објаве овог документа, али и одредило интерну истрагу и додатно поострило приступ информацијама у свом компјутерском систему.

Министарство размишља и о „неким променама у нормативним мерама у вези са приступом документима” овог министарства.

Истовремено, Министарство спољних послова Словеније је позвало на саветовање и словеначког амбасадора у САД, Самуела Жбогара.

Митинг на коме се бол претворио у снагу српског народа

Србија је устала!

- На њлајшоу исјред Дома Народне скујшћине, 21. фебруара одржан највећи и најважнији митинг који је Србија икада видела – митинг ошћора сецесији Косова и Метохије од сиране шћшћарских шћерорисћа, али и митинг одлучне шћдрике Србима који су ошћали на вековној српској земљи
- Посебно нешћивну улогу имала је већина српских медија који су урадили све да, због малобројних који су демолирали и зајалили шћједине амбасаде и бројне објекће, шћредсћаве овај митинг као чин дивљашћива, а не као оно шћшо је он заисћа био – митинг српске сложе, наде и одлучности да се сачува Косово и Метохија

Пишу: Јелена Грбић и Срђан Томић

Када се на једном месту окупи више од милион људи да изрази своје неслагање са отимањем дела територије, и то не било ког дела, већ колевке вере, културе, историје и традиције, нормално је очекивање да ће се на таквом скупу појавити и председник државе и обратити се народу. И док би се у било којој другој земљи јавност изненадила и запањила ако се председник не би појавио, у Србији се то и очекивало. Штавише, Борис Тадић је једини председник који би зачудио своје грађане када би урадио нешто логично и исправно. Нажалост, још увек нисмо имали прилику да се чудимо. Требало би га и разумети, јер како да говори о одбрани Космета који нам отимају САД и ЕУ, а да се притом залаже за безусловну сарадњу са њима? И док је Тадић са колегом из, по ставу коју је заузела, пријатељске Румуније сводио утиске са недавног сусрета у Београду, као да за то није могао да одабере било који други дан, остали који су по функцији били дужни да се обрате присутнима, међу којима је наравно био и Томислав Николић, то су и учинили. Председници Владе Србије и Републике Српске, Војислав Коштуница и Милорад Додик појавили су се пред окупљеним светом, истрпели неугодна добацивања и звиждуке младих људи (Додик је нешто горе прошао) које су старији умиривали речима да није ни време ни место за то. Смели председници су на крају својих говора добили и заслужени аплауз.

Али, иако је Борис Тадић заборавио свој народ, многи нису заборавили њега! На великом платну које се „појавило“ у друштву петнаестак застава ДСС-а, на предњој страни је истакнут предлог да се ухapse Тадић, Тачи и Наташа Кандић, а на полеђини је стајало и образложење ове замисли: ТАДИЋ+ТАЧИ+НАТАША КАНДИЋ=САМОВОЉНО КОСОВО. Најбројније су биле заставе Србије и Српске радикалне странке, а виђене су и заставе Грчке, Русије, као и паролa „Русијo, помози“, а у близини бине видела се и застава Нове Србије. Вијорило се и десетак застава „Образа“, чији су активисти истакли да желе „војску са образом“. Било је и прегршт застава многих факултета у Србији. Могле су се прочитати и поруке као: „И распето нам Косово вели, останимо вазда цели“. Срби из Гораждевца, уз паролe „Гораждевац срце Србије“ и „Убијају нам децу, отимају нам земљу“, подсетили су оне који су можда и заборавили да су у том селу шиптарски терористи мучки убили 2 српска дечака, Ивана и Пантелију.

У маси смо приметили госпођу Милицу Аничу која је дошла у Београд из Цириха, како би дала подршку напаће-

ном српском живљу на Косову и Метохији. „Одлука зверске Европе, коју сам некада изузетно поштовала и ценила њена хришћанска богатства, да на тај начин српску земљу бесмучно предаје у руке терориста, уједно представља њену смрт и победу Оријента. Нажалост, међу њима је и Француска, земља којој сам се, као и многи Срби, на Калемегдану заклињала на верност. Сада се стидим што сам то радила. Хвала Румунији, Шпанији и свим људима у свету који у овом часу грцају и заједно са нама желе да Косово и Метохију остане, као што је одвајкада и било српско“, са сузама у очима рекла је госпођа Милица. Њена другарица Јелица Рођеновић, која је родом са Косова и Метохије, казала је да је још свети Сава упозорио на оно што нам се данас дешава, на мржњу према православљу и нашем народу, али није имао ко да га слуша! „О тој мржњи говори свака фреска у Грачаници, Високим Дечанима, Пећкој патријаршији, речју – у сваком манастиру на Косову и Метохији. Нажалост, ту вековну мржњу која је позадина ове трагедије која је задесила српски народ, нико од српских званичника или медија не назива правим именом, напротив – један бачени камен и један

разбијени прозор изједначавају са губитком Косова! То је велика срамота. Све док будемо имали оне који се служе само речима и оне који се служе скривеним знацима, а да при том не разумемо и не настојимо да докучимо те знаке, ми ћемо срљати у трагедију”, закључила је Јелица.

Косово је срце Србије!

Митинг је отпочео интонирањем државне химне „Боже правде”, након чега се присутнима обратио председник Владе Републике Србије Војислав Коштуница.

Премијер Србије свој говор је започео питањем да ли има неког од присутних ко није са Косова а да Косово није његово, на шта се из више од милион грла заорило као из једног: „Нема!” Коштуница је рекао да нам силници поручују да ће нам бити боље ако се одрекнемо сопственог порекла, али да Срби никада на то неће пристати.

Као наредни говорник најављен је заменик председника Српске радикалне странке, Томислав Николић, што је пропраћено незапамћеним аплаузом и овацијама свих присутних. Николић је поручио да овим скупом Србија полаже косовски завет и заклео се, у име свих оних који мисле као и он, да се неће смирити док Косово и Метохија поново не буду под контролом Србије. „Док живимо певаћемо: Косово је срце Србије”, рекао је Николић на крају свог излагања које су окупљени у целини пратили скандирањем.

Премијер Републике Српске Милорад Додик истакао је да та република не признаје независност Косова: „Волим Србију која зна шта хоће, а ова Србија хоће да Косово остане у Србији”, поручио је Додик. Еминентни позоришни уметници Ненад Јездић, Ивана Жигон и Наташа Тапушковић разгалили су срца присутних, а многим су потекле и су-

зе. Народу су се обратили и најпознатији српски „брендови” Емир Кустурица, Дејан Бодирога и Новак Ђоковић. Емир Кустурица је у надахнутом говору рекао да су се „мишљеви који би да косовски мит потчине холивудском миту завукли у мишје рупе”. Дејан Бодирога је одиграо много важних утакмица за своју и нашу земљу: „Србија игра најважнију утакмицу. Да бисмо победили морамо да покажемо јединство и слогу као никада до сада”, поручио је прослављени кошаркашки репрезентативац. Новак Ђоковић, иначе покретом са Косова и Метохије, обратио се окупљенима преко видео-линка: „Тешка ми је цела та ситуација, Косово је Србија и тако треба заувек да остане”, са сетом у гласу рекао је Ноле.

Протест је настављен мирном шетњом до Храма Светог Саве, испред којег је молебан за спас Срба са Косова и Метохије одржао његово преосвећенство, владика црногорско-приморски Амфилохије Радовић.

Репортери „Велике Србије” су, на путу ка Храму, разговарали са људима у маси. Питали смо их какво је њихово виђење овог народног скупа и уопште ситуације везане за Косово и Метохију. Влада Митровић из Београда истакао је да овај величанствени скуп, који је по први пут ујединио српски народ, само показује да је Србија устала и да српски народ ни по коју цену неће пристати на бесомучно отимање српске колевке – Космета. Његова супруга Милица нам је рекла да је, када види толики свет, пре свега Србе окупљене на једном месту, истовремено обузима и сега, али и нада у боље сутра и у испуњење заклетве коју је господин Николић дао. Мира Томић, медицинска сестра из Земуна овако је доживела цео догађај: „Мислим да је овај скуп импозантан, али сматрам да је много значајније за Србе то што смо се по први пут у оволиком броју сакупили на молитви, јер само уз Божију помоћ можемо истрајати”.

Љиљана Петровић из Београда негативно је прокоментарисала „хитан” одлазак Бориса Тадића у Румунију, истакавши да је велика срамота то што председник Србије није у овом судбоносном тренутку са својим народом:

„Сматрам да је он једна велика кукавица јер није имао храбрости да грађанима погледа у очи након што је обећао да ће његови пријатељи са Запада подржати Србе, само ако он победи! То, као што смо се уверили, је велика лаж. Требало би да га је срамота”, изричита је била Љиљана.

Приближавајући се Храму, наишли смо на баку Јелицу Петровић, која је у пратњи унука дошла пред Скупштину да учествује у поруци коју Србија шаље свету – да Срби никада неће заборавити Косово и Метохију, нити светлост Пећке патријаршије.

Поједини медији су имали посебно прљаву улогу у деградирању величине и значаја овог масовног народног скупа, попут „националне телевизије”, којима је паљење амбасада оних земаља које су својим брзопотезним признањем независности Косова показале да су непријатељски настројене према Србији и њеним грађанима, већи злочин од отимања Косова и Метохије и начина на који су шиптарски терористи и убице дошли у позицију да једнострано прогласе независност ове јужне српске покрајине.

Али цаба им је – Србија је устала!

Провокатори

Утисак о овом величанственом, мирном протесту, покварио је незнатан број демонстраната који су демолирали и запалили амбасаде САД, Хрватске, Турске, Албаније и Канаде, као и многе објекте по граду, од којих су неки и опљачкани. Томе су умногоме допринели младићи који су током шетње ка Храму Светог Саве, делили летке са порукама да се бојкотују стране банке и оператери (а исто вече је разбијена Рајфајзен банка). Прочитавши летак, један човек је момку од кога га је добио рекао: „Ти мора да си тадићевац”, након чега се овај гласно насмејао, неуверљиво покушавајући да сакрије да је прозрет.

У Београду у четвртак 21. фебруара испред Храма Светог Саве одржан величанствен молебан за спас српског народа и Косова и Метохије

Србија је верна КОСОВСКОМ ЗАВЕТУ

- *„Ако је да живимо – да живимо у слободи, ако је да умremo – да умremo за слободу, не само за своју и своја Косова и Метохије, него за слободу сваког часног човека и сваког часног народа на овој земљи. Нека Господ враћи разум моћницима који данас својим одлукама срамоте своје народе, газећи правду и поштење, а нама нека Бог подари верности свом косовском завету.” – иоручио је митрополит црногорско-приморски Амфилохије, са овог најдостојанственијег скупа који је Србија икада видела*

Хиљаде и хиљаде људи хрлило је ка светом месту, хиљаде и хиљаде људи са болом на лицу, са надом у срцу. Мир испред Храма Светог Саве. Пале се свеће у Храму и на платоу светиње, пале се свеће у Карађорђевој парку и околним улицама. Све пламти, као да се небо отворило. Неколико стотина хиљаде људи у тишини се моли за спас српског народа на Косову и Метохији. За родну груду! За свету земљу! За колевку српства! Гори у срцима жеља да се молитвом угуши патња, да снагом молитве утихне неправда, да се сачува душа српско – Косово и Метохија. Јер било је, јесте и биће Србија!

Након служеног молебана по благослову патријарха српског господина Павла, надахнуто је беседио митрополит црногорско-приморски Амфилохије:

– Ево нас стојимо пред овом светињом, стојимо пред лицем живог Бога и пред лицем правде његове. Стојимо овде и пред лицем наших предака светих, пред лицем велико-

мученика косовског Лазара, великомученика Стефана Дечанског. Стојимо овде у овом пресудном историјском тренутку призвани да посведочимо и Богу и људима, да посведочимо свима земаљским народима и да поново кажемо и потврдимо ко смо и шта смо. Сада поново знамо да смо ми сви Косовци, да нам је колевка наша и нашег народа и место нашег рођења Косово и Метохија. Сведочимо да смо на Косову уписали себе међу зреле историјске народе, да смо кроз њега и преко њега уградили себе у темеље оне часне Европе и свеукупног часног божјег света и земаљских народа. Када то кажемо овде пред лицем живог Бога и пред лицем светог Саве, нашег духовног оца, у коме се наша душа срела и определила за Христа Бога и за вечну божију правду, онда значи да за нас Косово и Метохија нису географија једног простора, већ топографија животног смисла и опредељења. Буди нам и сад сведок, Христе Боже наш, великомучениче косовски Лазаре и свети Саво, да се нипошто

не смемо одрећи Пећке патријаршије и моштију светих архиепископа српских који су најсветија, најмоћнија тапија једног народа и његове постојаности, да се не можемо одрећи, као народ који има своје место под сунцем, од Бога датог светог ћивота, светога краља, великомученика Стефана Дечанског. Нека нам и сада и увек сведок буде глава Лазарева, да је тврда наша вера пред Богом и пред људима. Сада нам је мајка Југовића свима мајка. „Немој, сине, говорити криво, ни по бабу ни по стричевима“, немој моћниче савремени овог света, говорити ни по бабу ни по стричевима, но по правди Бога истинога. А наша сестра, свих нас, јесте Косовка девојка. И сад нас витез Обилић пита – ко је вера а ко је невера.

Ево га пред нама и вожд Карађорђе и његов потомак Александар Карађорђевић да би потврдили да је човек, да је народ ништаван без слобода и без свога достојанства. Чујемо и косовски завет косовског заветника Његоша са Ловћена. Косово је грдно судилиште и данас на Косову се суди и нама и Албанцима, и Американцима, и Енглезима, и Французима који се данас одричу свога Виктора Игоа, одричу се Франца Депереа, одричу се свога Де Гола. У овом тренутку и пред оваквим сведоцима морамо да ујединимо своја срца и народну вољу да сви једним устима и једним срцем кажемо свету, и не само овог тренутка, него и сутра и преко сутра, и док нас буде било, и док буде последњег потомка овога народа, да кажемо да је Косово наша зеница, срце нашег срца, да је Косово наш свети град Јерусалим и да се ми њега као своје душе и судбине своје не можемо одрећи, ни у овом земаљском животу, нити у оном божијем и непролазном.

Морамо одржати, браћо и сестре, српске стопе на Косову и Метохији, месту страшном на ком смо створени као народ, као божији народ. Косовски завет предака носимо у себи као предање, знајући да је изгубљено само оно чега се одрећемо. И због тога смо ми историјски народ, зато што нас је мало по броју и што не можемо да управљамо општим околностима историјских збивања у савременом свету, да не одустанемо од тога што смо велики по свом карактеру и по свом историјском звању и призивању. Косово ни за нас, ни за било кога у свету, не сме да буде реч заборавља. Кажу нам данас они који би хтели да нас испишу из историје, избришу одузимајући Косово, да је Косово јединствени случај. Јесте, тачно, Косово јесте јединствен случај и по својој судбини, али је јединствени случај по ономе што раде са њим, што би хтели да раде моћници овог света на почетку 21. века.

Оно што се данас покушава урадити са Косовом, то може само да се догађа у временима окупација, временима тиранија и насиља. Како објаснити да у једном времену зрелог човечанства које има своје Уједињене нације, свој Савет безбедности, које има своје међународно право и конвенције у које се заклиње заклињући се у људска права, како објаснити да то, та права и та правда, важи за сваки крај на земљи, за сваки народ, за сваку државу, само не важи за Косово и Метохију? Јесте Косово јединствено и суди се на њему свим државама нашег времена. Данас, браћо и сестре, једнострано и на силу наметнута решења знак су моралне раслабљености и немоћи, а не снаге, знак поверења у силу као крајњи метод разрешења људских сукоба и конфликта, а не у Бога и божију и људску правду на којима свет почива.

Зна све ово и Америка и Европа, али не знају њихови властодршци. Ми тој Европи припадамо од самог почетка стицања свога самосазнања, своје зрелости историјске и желимо заједницу са њеним народима у достојанству и једнакости. Али, ако је цена коју Европска унија, као интересна заједница, тражи да се одрећемо себе, свог историјског сећања, косовског завета који је по својој природи нови завет запечаћен не мастилом, него крвљу једног народа, достојанства међународног поретка на коме почива свет изронио из трагедије Другог светског рата, ми не пристајемо као народ. Никада нисмо пристали и до цара Лазара и после њега. До 1941. године и до данас нисмо пристали на такву уцену и на такав позив да погазимо не само своје достојанство, него правду која држи земљу и градове, да погазимо достојанство свих држава и народа овога света – то ми себи дозволити нећемо. И данас смо овде из истог светог разлога да бранимо част и образ, слободу себи, достојанство не само своје, већ и достојанство понижене Европе. Никада Европа није била пониженија него данас, никада Сједињене Америчке Државе нису биле пониженије него што су данас понизиле саме себе таквом неправдом, таквим насиљем над једним часним народом и над његовим достојанством.

Стојећи пред Богом, пред светињом, усправимо се и као што је то речено 1941. године и записано као наше опредељење, то је косовско опредељење – ако је да живимо, да живимо у слободи, ако је да умремо, да умремо за слободу, не само за своју и свога Косова и Метохије, него за слободу сваког часног човека и сваког часног народа на овој земљи. Нека Господ врати разум моћницима који данас својим одлукама срамоте своје народе, газећи правду и поштење, а нама нека Бог подари верности свом косовском завету, своме људском и народном достојанству, верности светим ћивотима архиепископа пећких, светога краља Стефана Дечанскога и светога великомученика косовског Лазара. Њиховим молитвама, Господе, укрепи народ овај у правди и сваком добру и просвети све људе и народе да живе у правди и у миру и у божијој милости.

И Пећка патријаршија, и Високи Дечани, и Грачаница и Свети Архангели, и Дечани... и све свето српско беше ту...у молитви, у душама српским. Србија је дала завет. Док живимо као народ, Косово је Србија!

Р. В. С.

*„Краду ми њамћење,
Скрађују ми прошлост,
Ошимају векове,
Цамијају цркве,
Арају азбуку,
Чекићају гробове,
Издиру шемељ,
Размеђу колевку”*

На конференцији за новинаре у Чаглавици посланици Српске радикалне странке затражили смену Јоакима Рикера

Тачијев лобиста

- „Српска радикална странка позива на јединство и слогу све Србе на Косову и Метохији, као и све грађане Србије у заједничком напору да сачувамо Косово и Метохију”, поручила из Чаглавице посланик Српске радикалне странке у Скупштини Србије Елена Божић-Талијан

Посланик Српске радикалне странке Елена Божић-Талијан боравила је крајем фебруара на Косову и Метохији. За време тродневне посете јужној српској покрајини, Божић-Талијан је обишла неколико повратничких села у Метохији, Сиринићку жупу, као и манастир Високи Дечани. На крају своје посете Косову, посланици Српске радикалне странке, Елена Божић-Талијан и Звонко Михајловић, одржали су 25. фебруара у Медија центру у Чаглавици конференцију за новинаре на тему „Због чега шеф УН-МИК-а Јоаким Рикер треба да буде смењен”.

Редакција „Велике Србије” преноси најважније поруке које су посланици Српске радикалне странке упутили српском народу на Косову и Метохији, као и свим грађанима Србије.

На почетку конференције, присутним новинарима обратила се госпођица Елена Божић-Талијан: „Српска радикална странка неће прихватити противправно проглашену независност Косова и Метохије. Тражимо поштовање међународног права и Резолуције 1244, и повратак Косова и Метохије под пуни уставноправни оквир Србије. Тезе које се ових дана провлаче о могућности неких вештачких подела на северни и део јужно од Ибра, за нас су апсолутно неприхватљиве. Ми позивамо на јединство и слогу све Србе на Косову и Метохији, као и све грађане Србије. Зато ћемо од Владе захтевати да под хитно донесе свеобухватне мере, а пре свега економске, које ће омогућити не само опстанак, него и повратак прогнаног и расељеног становништва са Косова и Метохије. То је један од разлога зашто захтевамо сазивање хитне седнице Скупштине Србије.

Што се тиче Уједињених нација и њиховог представника на Косову и Метохији, Јоакима Рикера, могу да кажем да је оно што он ради у најмању руку скандалозно. Његов мандат се односи на спровођење Резолуције 1244 СБ УН. Рикер је овде да је штити а не да је криши, што на бескрупулозан начин и чини. Подсећам Рикера да се налази у сувереној Србији. На основу којих овлашћења Рикер угрожава суверенитет и територијални интегритет Србије, на основу којих овлашћења он учествује у преносу овлашћења УНМИК-а на нелегалну мисију ЕУ, тзв. Еулеск? На основу којих овлашћења он ради на поништавању институција једне суверене земље?

мље? Ако сте пратили вести ових дана, видели сте да је Рикер забранио улазак неким грађанима Србије. По ком то основу он има право да селективно одређује ко ће ући на Косово и Метохију? Тако је групи студената који су хтели да дођу на мирне протесте на Косово и Метохију забрањен улазак. Јутрос је забрањен улазак и господину министру Самарџићу, тек касније му је било одобрено да уђе на Косово и Метохију. На основу којих овлашћења он има право да одређује ко има право, а ко не, да улази на део територије Србије, тј. на Косово и Метохију из саме Србије?”

Посланик Српске радикалне странке Звонко Михајловић поручио је да Српска радикална странка никада неће признати противправно проглашење независности Косова: „Резолуција 1244 СБ УН подразумева само привремену суспензију надлежности Републике Србије на Косову и Метохији. Док је на снази Резолуција 1244, Косово и Метохија ће бити саставни и неотуђиви део Републике Србије. То што је такзвана Скупштина Косова донела једнострану декларацију о независности Косова и Метохије и то што је такзвана независност призната од стране САД, то не подразумева ни на какав начин добијање независне државе Косово. То ће време ускоро показати”.

Рикер злоупотребио мандат УН

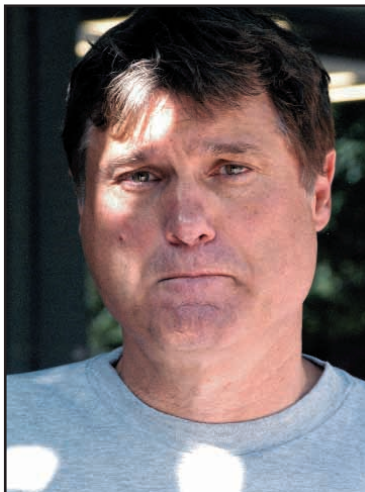
„На основу којих овлашћења он поручује српском народу да се он не бави статусом Косова и Метохије, него да се бави Ахтисаријевим планом? Да ли је његов задатак да овде имплементира Ахтисаријев план? Подсећам да је преговарачки тим одбацио Ахтисаријев план, да он није прихваћен ни у Савету безбедности и да је то завршена прича о којој нема разговора. Јоаким Рикер, по свему судећи, није представник УН, већ је он презузео улогу политичара који отворено заступа интересе косовских Албанаца. Дакле, Јоаким Рикер није представник УН, него представник Хашима Тачија и Јакупа Краснићија. Због свега овога што сам навела, он мора да буде смењен” – нагласила је Елена Божић-Талијан.

Војно–политички коментатор листа „Политика”
Мирослав Лазански говори за „Велику Србију”

Власт је спустила гард

• „Зашто сви ресурси државе, како политички, економски, тако и војни, нису били у служби очувања Косова и Метохије у саставу територије државе Србије?” – пита Мирослав Лазански

– Чињеница је да се никада у историји није десило да је постојао један народ са две стране границе, а да се једног дана није ујединио. Не можете имати исти народ у две државе које се граниче. Ово самопроглашење је, заправо, потврда тезе коју сам ја поставио још пре три године у једној својој књизи. Она потврђује да је Хитлер у Европи победио. Све Хитлерове идеје у Европи су се оствариле. Европа од Атлантика до Урала је нови светски поредак који је Хитлер желео – границе су тамо где никада нису биле, а три мултинационалне државе у Европи су разбијене – Совјетски Савез, Чехословачка и Југославија. Када Европа на простору Балкана помера и ствара нове границе, уместо да их руши, онда су и све приче о мултикултуралности и мултинационалности, приче за малу децу. То је парадокс овог времена. Земље Балкана европским парама подижу нове царинарнице, нове граничне прелазе, док се у Европи истовремено ти гранични прелазни руше и затварају уз шампањац и музику. То показује да Европа жели раздробљени, атомизирани Балкан да би њиме лакше управљала. Треба сада подвући црту и питати се ко је за ово крив. Зашто је дошло до овога, да ли је морало да дође до овога, зашто јавност није била на време мобилисана, зашто сви ресурси државе, како политички, економски, тако и војни, нису били у служби очувања Космета у саставу територије државе Србије, зашто је Србија оншалантно кроз ових седам-осам година пролазила кроз сва упозорења многих страних фактора да ће се ово једног дана десити, зашто смо једноставно игнорисали чињеницу да и Запад и НАТО спремају оснивање нове албанске државе, зашто смо дошли у ситуацију да највећи територијални изазов Србије од 1912. године дочекамо са мање од 30.000 војника? Кажу нам да нема пара. Баш ме занима ко је тај ко је одређивао паре за војску – зашто сада не позову на одговорност онога који је војсци дао тако минималан, мизеран војни буџет и где је одговорност онога који је дозволио да јавност Србије буде успавана, да није на време мобилисана у вези са највећим изазовом Србије у ових последњих 80 година? Војнички смо се потпуно разоружали. Ова војска је „Боже, помози”. Без промена и нове визије те војске, не знам шта ће од ње остати на крају, постојао је сврха самој себи – говори Лазански. Он такође сматра да наша држава има врло ограничене могућности за неку врсту акције, као и да је једнострано проглашење независности највећи политички, односно дипломатски пораз Србије од 1914. године.

– Треба видети детаље тог нашег акционог плана. То што ћемо ми позвати неке амбасадоре на консултације је смешна мера. Србија је морала истог момента да прекине дипломатске односе са Албанијом, јер је признала Косово. Заиста не знам шта ће нама амбасада у Тирани? Србија мора да изабере са којим државама може, без икаквих последица по своје националне и економске интересе, да једноставно прекине дипломатске односе и уштеди неку пару нас пореских обвезника. Нећу да плаћам као грађанин Србије ниједног дипломату Србије који ће да живи и представља Србију у Тирани, јер је та иста Албанија погазила све принципе међународних односа – истиче Лазански.

Западни политичари се смеју пацифизму Србије

На питање да ли очекује ескалацију насиља на југу централне Србије, наш саговорник каже да ће се Албанци сада уздржавати да било шта предузму.

– Ништа неће предузимати док им њихови ментори из Вашингтона не кажу шта да раде, а Вашингтон ће толерисати изливе беса и срџбе Србије. Амерички амбасадор у УН нам је лепо рекао: „Господо Срби, и то је реалност, што пре ви то прихватите, то боље за вас, повратка у пређашње стање нема”. Нажалост, мислим да је то донекле истина све док ми будемо овако килаво и млигаво мобилисали националну супстанцу Србије. Дакле, док год буде подвојености између интелектуалне елите и обичне Србије, док год имате једну Србију која живи урбано, која хода од министарства до журке са четкицом за зубе у несесеру, резервним гаћицама и чарапама чекајући једну журку за другом, а с друге стране, Србију која чека на граничном прелазу да пређе да купи млеко и новине у нашој држави – нема среће за Србију. Уопште нисам оптимиста, мораће нешто јако крупно да се промени у стратегији и дневној политици Србије уколико претендујемо да вратимо Космет у наш територијални оквир. Нисам чак ни сигуран да сви то у Србији желе. Мислим да је једна прича била за нас овде, друга за иностранство, трећа за медије. И да су они на Западу јако добро измерили где су прави носиоци моћи у Србији и како ти центри моћи гледају на проблем Космета. Све ово што се десило није случајно, јер да је Србија учинила са своје стране све што може да цену независности Косова учини што већом и што скупљом, Космет сигурно не би ишао на проглашење независности. Него је Србија спустила гард, апсолутно нагласила да неће ништа насилно, ништа војнички, чак ни у некој благој форми назнаке, да се супротстави и онда су ови на Западу закључили да је то њима јефтиније и лакше јер су Албанци запретили насилјем. То што Срби нису запретили насилјем, то није проблем Албанаца, то је проблем нас овде. Ја слушам изјаве наших политичара и мислим да се западни званичници смеју, да су потпуно изненађени. Нико није тражио од Србије да даје такву врсту пацифистичких изјава. Али то су грађани Србије изабрали, па сада, господо, имамо како имамо – закључује Мирослав Лазански.

Ексклузивно – СОФА – споразум између Србије и САД

Гратис оружаним снагама САД у Србији

- Уз досија најора, једногодишња истража наше редакције за Споразумом о сипајусу војних снага САД у Србији, познатијем као СОФА споразум, коначно је уродила плодом. Ексклузивно објављујемо све детаље споразума СОФА, који нико од медија у Србији до сада није објавио јер га је власт од јавности већини скривала
- У име досманлијског, издајничког и прозападног режима, Борис Тадић је споразумом СОФА војним снагама САД дозволио да на територији Србије граде своју војну инфраструктуру, увозе и извозе робу и опрему, користе аеродроме и луке као и радиофреквенцијски спектар. Споразумом је договорено да Србија неће најлаживајти никакве накнаде, шаксе, порезе, ниши ће од америчких војних снага изражити неопходне дозволе. Америчке ирује су иакође ослобођене царине и инспекцијског надзора, а Србија се обавезала да неће изражити накнаду услед оштећења имовине, опреме, или људских губишака

Пише: Иван Нинић

Право које се чланом 51 Устава и чланом 5 Закона о доступности информација јемчи сваком држављанину Србије, више од годину дана је било ускраћено редакцији „Велике Србије“ и узурпирано од стране прозападног режима. Из кабинета председника Републике Србије Бориса Тадића упућивали су нас да споразум СОФА затражимо од Владе Републике Србије, уз образложење да „кабинет председника Србије не поседује исти“. Секретар Владе Републике Србије је пак тврдио да ни Влада „не поседује споразум СОФА“. Онда смо поднели захтев Министарству спољних послова, али смо од те институције добили обавештење у коме нас упућују на Министарство одбране. Послушали смо генералног секретара Министарства спољних послова, па смо поднели захтев Министарству одбране, одакле никаквог одговора на наш захтев није било. Пошто се нико из Министарства одбране није удостојио да у законском року од 15 дана позитивно или негативно одговори на наш захтев, користећи своје законом загарантовано право, 7. децембра 2006. године изјавили смо жалбу републичком поверенику за информације. Пошто нам је била сумњива тврдња Министарства спољних послова да ни они не поседују тражени споразум СОФА, поред изјављене жалбе на „ђутање администрације“ Министарства одбране, изјавили смо жалбу и на сумњив одговор Министарства спољних послова. Дакле, од 7. децембра 2006. године смо чекали коначно решење повереника, али је и ту очигледно дошло до некаквог застоја. Министарство одбране се тек 18. септембра 2007. године удостојило да поверенику достави изјашњење на нашу жалбу. Наравно, одговор је био негативан.

У изјашњењу Министарства одбране наводи се да је „Министарство спољних послова носилац поступка потврђивања међународних уговора“, те да се у складу са законом споразум СОФА налази на „евидентирању и чувању у Министарству спољних послова“. Даље у изјашњењу стоји како је „започет поступак потврђивања наведеног споразума, али да исти није окончан“, па је с обзиром на то Министар-

ство одбране мишљења „да у овој фази поступка није могуће одговорити на захтев тражиоца и текст споразума учинити доступним“. Ова конфузија је поново наишла на застој у кабинету повереника за информације. На инсистирање нашег новинара, три месеца након изјашњења Министарства одбране, а после укупно годину дана вођења управног поступка, поступак је најзад окончан.

Поступак јесте окончан, али дилема ко заправо поседује споразум СОФА и за повереника је остала неразјашњена. Повереник је 14. децембра 2007. године донео коначно решење, тачније донео је два решења, поступајући у два предмета, а која су везана за исти случај – мистерија СОФА споразума. Једно решење се односи на Министарство одбране, а друго на Министарство спољних послова. Повереник је овим органима наложио да „без одлагања, а најкасније у року од три дана од дана пријема решења“, новинару наше редакције доставе копију споразума о статусу снага – СОФА. Пошто су жуће маске у Србији овога пута пале, а правда победила, овлашћено лице Министарства одбране Републике Србије извршило је решење повереника, тако да нам је после више од годину дана борбе споразум СОФА коначно доступан. Наравно, не треба заборавити да је секретар Ми-

Прекинути дипломатске односе са САД и Великом Британијом

Брана Црнчевић, књижевник: Једнострано проглашење независности Косова и Метохије је отимање дела територије Србије и стављање „независног” Косова под власт Сједињених Америчких Држава, где ће вероватно бити довршена изградња војне базе. Покушавају да један део наше територије окупирају. Требало би одмах прекинути дипломатске односе са САД и Енглеском. Тај потез је неопходан јер би Србија тиме означила главне кривце за глобализацију света, који ради остваривања тог циља не презају ни од отимања територија. У овом тренутку, највеће наде можемо полагати у Русију и њен покушај да такође означи Америку као кривца, али и у неке од европских држава које су у сличном тешком положају. Узмимо овај случај: Солана који је био шеф НАТО-а када смо бомбардовани, из све снаге се залаже за независност Косова, али није у стању да приволи своју државу Шпанију да призна Косово, јер тамо постоји проблем отцепљења Баскије. Полажем наду у време, које ће омогућити Европи да схвати да јој се један велики, туђ, амерички континент доселио у њу саму и да је притиска. Мислим да се све европске државе плаше Америке и да раде под страшним притиском. Немачка је изјавила да она следи пример Америке и других земаља, што значи да има другачије мишљење, али не може или не сме да га каже. Мислим да ће доћи, за једно десетак година, до смањења тог притиска и да ће европске државе разумети да морају да се одупру томе.

нистарства одбране, Душан Радуловић, лагао када је тврдио да се споразум СОФА налази у Министарству спољних послова и да Министарство одбране није надлежно за поступање по захтеву тражиоца информације.

Оружане снаге САД у Србији заштићене као бели медведи

Редакција „Велике Србије” коначно је у прилици да ексклузивно домаћу јавност упозна са свим детаљима СОФА споразума. Пун назив овог, по суверенитет наше земље трагичног документа, гласи: „Споразум између Владе Републике Србије и Владе Сједињених Америчких Држава о заштити статуса и приступу и коришћењу војне инфраструктуре у Републици Србији”. У Преамбули се наводи да се Споразум закључује као „жеља обе стране да унапреде одбрамбену сарадњу”. Даље се наводи да је та „сарадња заснована на потпуном поштовању суверенитета обе стране потписнице и циљева Повеље УН”. Међутим, имајући у виду целокупан садржај Споразума, ова тврдња се и те како може довести у питање. Како даље у Преамбули стоји, споразум се закључује „имајући у виду жељу обе стране да поделе одговорност за подршку оружаним снагама Сједињених Америчких Држава које би могле да бораве у Републици Србији” у вези са сарадњом. На крају текста Преамбуле стоји да се Споразум закључује „имајући у виду потребу за унапређењем заједничке безбедности, доприноса међународном миру и изградњом тесније сарадње”. Одмах се намеће питање каквог то међународног мира и какве сарадње? Можда је реч о „миру” на Косову и Метохији након „сарадње” која резултира независношћу јужне српске покрајине?

Требало би најпре извести и термилошка разјашњења појмова који се најчешће помињу у тексту Споразума. Под оружаним снагама Сједињених Држава се подразумева „ентитет кога чини особље Сједињених Држава и сва имовина, опрема и средства Оружаних снага САД који се налазе на територији Србије”, а који би могли „привремено да бораве на територији Републике Србије у вези са активностима које произилазе из овог споразума”. Исто тако, на територији Србије могу да бораве и „правна и физичка лица под уговором са САД (компаније и фирме) и њихови запослени који нису држављани Србије”. Под надлежним органима који су дефинисани овим споразумом подразумевају се Министарство одбране Србије и Министарство одбране САД. Дефинисани „циљеви” споразума СОФА потврђују да је реч о цепању суверенитета државе која све своје ресурсе бесплатно уступа непријатељима.

„Србија ће омогућити Сједињеним Државама приступ и коришћење оних објеката који би могли бити битни за

спровођење Програма међудржавног партнерства и других активности о којима стране постигну сагласност, укључујући, између осталог, објекте везане за превоз, складиштење и обуку” – наводи се у члану 2 Споразума. У другом ставу члана 2 стоји да ће „приступ и коришћење ових објеката бити омогућени без накнаде”. У члану 3 стоји да је „особље САД обавезно да поштује законе Републике Србије, као и да се не меша у унутрашње ствари Републике Србије”. Имајући у виду суштину целокупног текста Споразума, ова одредба је не само контрадикторна, већ и крајње лицемерна.

У члану 4 се особљу САД дозвољава слобода кретања на територији Републике Србије (и то улазак и излазак из земље) уз само лична документа издата од стране САД. Србија се обавезује да особљу Сједињених Држава прихвати као пуноважна сва документа, возачке дозволе, професионалне дозволе и уверења „без обавезе плаћања такси”. Статус особља Сједињених Држава „биће еквивалентан статусу административног и техничког особља амбасаде Сједињених Држава у складу са Бечком конвенцијом о дипломатским односима од 18. априла 1961. године” – наводи се у члану 5 Споразума. Одредба из члана 6 Споразума предвиђа да је „особље САД овлашћено да носи униформу и оружје све док је на дужности” уколико је тако предвиђено наредбом. Такође је предвиђено да ће „стране потписнице сарађивати у предузимању неопходних мера ради осигурања безбедности особља и имовине САД у Републици Србији”.

За окупаторе је све у Србији бесплатно

Још једно понижење у низу понижавајућих одредби Споразума се огледа у тачки 1 члана 7: „Оружане снаге и особље Сједињених Држава су ослобођени плаћања пореза и других сличних дажбина које се примењују у Републици Србији”. Даље се предвиђа да „Оружане снаге и особље Сједињених Држава могу да увозе, извозе и користе у Републици Србији предмете за личну употребу, опрему, средства, материјал, технологију, обуку и услуге ради извршења овог споразума. Такав увоз, извоз и коришћење биће изузети од поступка инспекције, дозвола, других ограничења, плаћања царина, пореза и других дажбина које се примењују у Републици Србији”.

Да агресор има све гратис аранжмане потврђује и одредба из тачке 2 члана 7 споразума СОФА: „Пловила и ваздухоплови који су у власништву или којима управљају или који служе искључиво за потребе Оружаних снага САД, биће ослобођени плаћања аеродромских и лучких такси, такси за паркирање, накнада за лучку пилотажу и услуге лучких реморкера и других лучких и сличних такси када су у Србији”. Даље се прецизира да „ваздухоплови који су у власништву

или којима управљају или који служе искључиво за потребе Оружаних снага САД не подлежу плаћању такси за навигацију, прелет, коришћење терминала или сличних такси када су у Републици Србији”. Оружане снаге САД само ће „платити одговарајуће накнаде за тражење и пружање услуга по тарифама које плаћа Војска Србије”. Статус недодирљивих произилази и из ове одредбе која стоји у члану 7: „Ваздухоплови, возила и половина САД ће бити изузети од поступка инспекције”.

Одредбе из ставова од 1 до 3 члана 8 споразума СОФА даље дефинишу безаконе и одобравају гратис аранжмане Оружаним снагама САД. У овим одредбама се наводи да „Оружане снаге САД могу да закључе уговоре који се односе на испоруку материјала, средстава и опреме, као и пружање услуга (укључујући и изградњу) у Републици Србији без ограничења у погледу избора партнера, добављача и лица која обезбеђују робу или пружају услуге у складу са прописима САД”. Набавке робе и услуга у Републици Србији од стране или у име Сједињених Држава „не подлежу опорезивању, плаћању царина или сличних дажбина у Србији”. Исти третман имају и „правна и физичка лица под уговором са САД”, која ће бити „изузета од плаћања пореза или сличних дажбина које се примењују у Републици Србији и могу да увозе, извозе и користе у Републици Србији предмете за личну употребу, опрему, средства, материјал, технологију, обуку и услуге”. И увоз и извоз ових лица ће „бити изузет од поступка одобрења, других ограничења, плаћања царина, пореза и других дажбина који се примењују у Републици Србији”. Јако је важно нагласити да ће сва правна и физичка лица под уговором са САД имати исти третман као и Оружане снаге САД у Србији.

Одредбе члана 11 и 12 споразума СОФА предвиђају могућност да државе закључе „детаљније техничке аранжмане ради спровођења СОФА споразума” као и могућност „измене СОФА споразума уз обострану сагласност”. Тумачење овог споразума је предвиђено чланом 13 у коме се наводи да ће стране „међусобним консултацијама, укључујући, уколико је то потребно, дипломатске канале, решити било каква неслагања” везано за примену и спровођење СОФА споразума и техничких аранжмана. Стране се обавезују да „неслагања неће решавати пред било каквим судовима, односно да се неће упућивати трећим странама на решавање”. Непријатељ је себе осигурао у далекој будућности тачком 2 члана 13 споразума СОФА и то давањем апсолутног приоритета овог споразума у односу на све могуће будуће међудржавне уговоре: „У случају да обе стране у будућности постану потписнице сличних споразума који садрже одредбе које су у супротности са одредбама овог споразума, примењиваће се одредбе овог споразума”.

И на крају, члан 14 предвиђа ступање на снагу, трајање и престанак важења СОФА споразума. СОФА споразум „ступа на снагу даном потписивања и примењиваће се у року од годину дана”. Након истека наведеног периода „овај споразум ће наставити да се примењује, осим ако га било која страна не откаже дипломатским путем”. У овом случају

„Споразум престаје да важи након 180 дана од дана пријема писаног обавештења о намери отказа”. На крају СОФА споразума се наводи да се исти потписује по овлашћењу својих влада и то у два истоветна примерка на службеном језику потписница – српском и енглеском језику, при чему су оба текста подједнако аутентична. По овлашћењу српске владе, ову историјску издају и капитулацију Србије је парафирало лично председник Борис Тадић, а за агресора, Владу САД, Споразум је парафирала амерички државни секретар Кондолиза Рајс.

Срби не служе окупатору

Овај споразум као инструмент глобализма у рукама америчких агресора, сматра се типским документом. Аналитичари се слажу да значајних одступања нема и да су сви овакви документи начелно идентични. Ако направимо паралелу између српског и црногорског споразума СОФА, матрица је иста, али постоје само две разлике. Прва се огледа у томе што споразум СОФА који је потписан са српским властима не садржи одредбу која се односи на кривичну јурисдикцију над особљем САД, док то црногорски споразум садржи. Друга разлика која јесте свакако занимљивија, али и загонетнија, огледа се у томе што споразум СОФА који је потписан са српским властима, за разлику од црногорског споразума, не садржи одредбу која се односи на локално запошљавање цивилне радне снаге.

Дакле, агресор је са црногорским властима уговорио да може да запошљава цивилну радну снагу за потребе својих оружаних снага, док то са Србијом није случај. Разлози за овако нешто су непознати. Међутим, можда је и добро што је тако, јер нема те плате за коју би неки честити Србин у својој земљи служио окупатору. За окупатора је довољно што ради Борис Тадић. Због тога, како се може назвати човек, политичар, председник, који у име своје државе потпише документ овакве садржине? Да ли таква личност „кишне глисте” има кредибилитет да сачува Косово и Метохију у саставу Србије? Нажалост, одговори на оваква али и слична питања исувише су јасни сваком грађанину Србије.

Штета без накнаде, убијање без икакве одговорности!

Врхунац понижења грађана наше земље представља члан 9 споразума СОФА. У овој одредби стоји да „осим захтева за накнаду штете по уговору, стране ће се одрећи права да траже једна од друге било какву накнаду за штету губитка или уништења имовине, повреду или смрт особља било које стране до којих је дошло током извршења њихових званичних дужности по уговору СОФА”. Даље се наводи да ће „захтеве трећих страна за накнаду штете или губитка узрокованих од стране особља САД решавати САД у складу са законима и прописима САД”. Члан 10 дефинише коришћење воде, струје и комуналних услуга од стране Оружаних снага САД, по ценама које важе за Војску Србије. Даље у тачки 2 члана 10 стоји да „Србија прихвата да ће можда бити потребно да Оружане снаге САД користе радиофреквенцијски спектар”, наравно, бесплатно.

Црна Гора и Косово и Метохија

Загрљај СМРТИ

- *Најава црногорског руководства, које персонификује Мило Ђукановић, да има намјеру да призна независност Косова и Метохије, додатно поддјрижава ионако узаврелу политичку атмосферу. Код иако сивравичног сценарија, Црна Гора би за сва могућа времена изгубила и часи и достојанство, али би и зарила нож у леђа Србији, ишио је и циљ Ђукановића и његових савезника.*

Пише: Душко Секулић

Званична Црна Гора, попут послушног и безморалног слуге, ствара услове како би признала независно Косово и Метохију, што никако није случајно. Терористичко руководство јужне српске покрајине је не само слуга САД, већ и најоданији „пословни” партнер челника црногорског режима. На једној страни је огромно незадовољство обичних грађана док политичка елита у владајућим странкама, Демократској партији социјалиста и Социјалдемократској партији чека моменат да призна терористичку државу. Док Кривокапић и Ђукановић чекају да признају терористичку државу, већински дио Црне Горе се ових дана спрема да на протестним окупљањима искаже свој став. Када се присјетимо 1988. године, онда је стара комунистичка власт „склизнула” управо на косовском питању.

Колоне средњошколаца пролазе улицама Подгорице и других градова у Црној Гори са српским државним заставама, као и заставама Странке српских радикала, а протести нијесу ни заказани, већ су одговор на терористичку одлуку Сједињених Америчких Држава о признавању терористичке творевине у самосталну државу.

– Они који су до јуче силовали, клали нејач, они који су затирали све што је српско и православно, мисле да су добили своју државу уз помоћ САД, Енглеске и Њемачке, они који су уништавали хришћанске богомоље јер својих немају, они који су пљували на сваки међународно-правни докуменат, хоће на силу своју Велику Албанију – ријечи су сваког поштеног грађанина у Црној Гори ових дана када температура расте из часа у час.

Закон о протестном окупљању предвиђа најаву протеста у року од 48 сати, али је већ на улицама Црне Горе кренула колона огорчених грађана који су свјесни тежине тренутка.

– Косово и Метохија је најкрупније српско питање и, коначно, питање опстанка цјелокупног српског народа, како у Србији тако и у Црној Гори, тако и у Републици Српској, тако и на сваком другом мјесту на земљиној кугли. Ако се заувјек изгуби света српска земља, ни Срба више нема као народа – категорични су људи у Подгорици, Никшићу, Берама, Пљевљима, Мојковцу, Колашину, Котору, Херцег Новом, и сваком другом мјесту у Црној Гори, осим у онима гдје нема Срба, као у Рожају, Цетињу и Улцињу.

Иза гвоздене полицијско-криминалне завјесе којом је обавијена читава Црна Гора чује се само пјесма дјете, ученика средњих школа, која су устала да одбране оно чега у самосталној Црној Гори све мање има: образ и част! Улицама градова одјекује дјечји глас који дозива преостале часне љу-

де да подигну главу јер нам отимају оно што нам свима лежи на срцу – Косово и Метохију.

У Подгорици је одборник Странке српских радикала позвао остале одборнике градске скупштине да се прикључе средњошколцима које је полиција малтретирала на мосту Миленијум јер су, тобоже, кренули према словеначкој амбасади. Али су гимназијалци и остали средњошколци пробили блокаду на мосту и отишли право пред храм Христовог Васкрсења. Њих хиљаду.

Сјутрадан је кренула медијска хајка на дјецу, мотивисана страхом од већих нереда који се већ називу. Подгоричке „Вијести” на насловној страни кажу да је „средњошколцима митинговање начин да изгубе часове”, али се не питају да ли су ови нешто старији који сједе у фотељама власти изгубили још понешто. Понајприје част и образ и право на људско достојанство.

Народ у Црној Гори зна да је независно Косово и Метохија дивља творевина заснована на тероризму, али и да су Шиптари потребни америчкој власти како би преко њих, на

тлу Европе и свијета пласирали дрогу, бијело робље и оружје за терористичке акције широм свијета, а којима руководи америчка обавјештајна и терористичка ЦИА.

Само у Подгорици на градском гробљу је сахрањено преко 300 младих особа које су се, по љекарским налазима, предозирале, тако да је народ у потпуности свјестан куда иде Црна Гора и њени садашњи савезници, понајприје САД и терористичко Косово и Метохија.

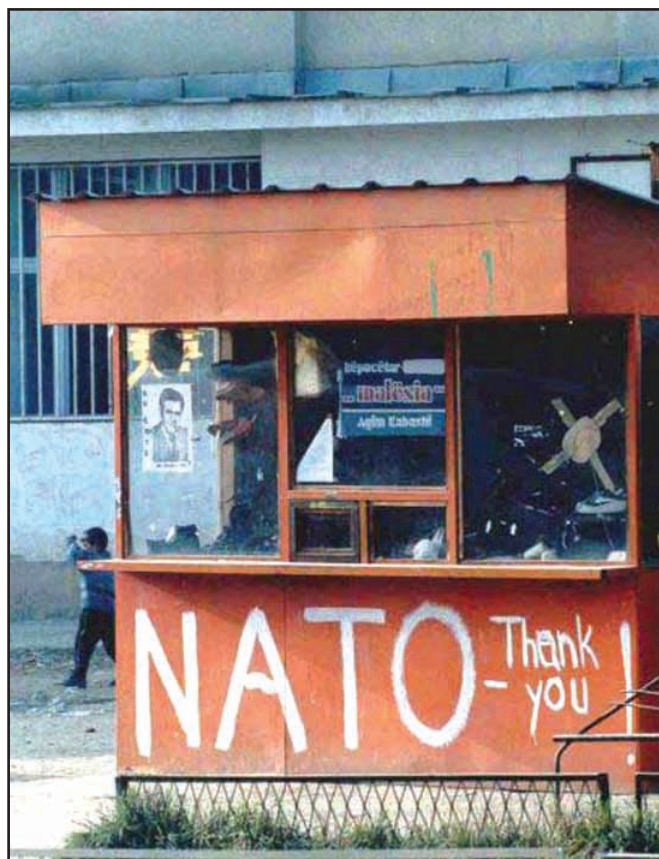
Најава црногорског руководства, које персонификује Мило Ђукановић, да има намјеру да призна независност Косова и Метохије, додатно подгријава ионако узаврелу политичку атмосферу. Код тако стравичног сценарија, Црна Гора би за сва могућа времена изгубила и част и достојанство, али би и зарила нож у леђа Србији, што је и циљ Ђукановића и његових савезника.

Случај Косова и Метохије на најбољи могући начин показује да је Црна Гора и њена садашња власт кренула путем безнађа, путем неповрата, али и да је постала најбољи ослонац и партнер свим српским крвницима и свјетским терористима. Црна Гора је постала крвник читавом српском роду и са сваким српским непријатељем ушла у загрљај смрти. Из часа у час стижу нове вијести са терена. Одржан је величан-

ствен митинг у српској Андријевици и, како стижу информације, читав сјевер републике се потпуно ускомешао како би бранио сопствено достојанство, достојанство предака али и потомака.

Сигурно је да ће Ђукановић одржати своје обећање и да ће покушати да призна ову терористичку творевину, какво је садашње Косово, али шта ће у Црној Гори добити као одговор од самог народа – остаје да се види! Како ствари сада стоје, биће оно што бити мора. Ако Косово и Метохија остану стварно независни, неће, по свој прилици, бити ни Црне Горе. У општинама на сјеверу већ се спремају за референдум о прикључењу Србији и ту Ђукановић, који је уништио војску, нема оружану формацију која може исконтролисати ту реакцију. Са полицијом он нема снаге да очува територијалну цјеловитост банаана државе, каква је Црна Гора у овом тренутку.

Евидентно је да се неке ствари дешавају и у самом ДПС-у и да значајан дио тих грађана никада неће пристати да буде покрајина Велике Албаније, што је циљ овдашње власти и овдашњих властодржаца.

Окидач са далекосежним и озбиљним последицама

Академик Василије Крестић: **Морамо се сабрати, објединити снаге, да се не тучемо око функција, него да бринемо за државу и народ. Очекивати помоћ од некога, осим оних који су нам већ прискочили у помоћ, а то је Русија, врло је тешко. Пред нама је један дуготрајни процес у коме све зависи од нас – од тога колико ћемо бити паметни, колико ћемо бити спремни да се одричемо личних интереса за опште добро, што до сада најжалост нисмо радили. Једнострано проглашење независности Косова је глуп потез међународне заједнице и великих сила које о томе одлучују бахато, гледајући из перспективе својих тренутних интереса. Не схватају да је то сада потезање ороза који ће ланчано да се ређа ко зна до када и докле, и који се неће тако лако зауставити ако се не вратимо на почетне позиције, а то су закони и начела који постоје и који су прихваћени и којих су се и Савет безбедности и УН до сада држали. Очекујем једно незрело, ровито стање, много веће турбуленције. Очигледно то некеме треба – истиче академик Василије Крестић.**

У Републици Српској влада неподељено мишљење:

Независно Косово и Метохија отвара врата самосталности Републике Српске

- У Републици Српској једнодушно се осуђује ошимање Косова и Метохије од Србије и највљује се да су тим чином ошворена вратица за излазак Срба и Хрватица из Босне и Херцеговине

Разговарао: Душан Кунић

Народна скупштина Републике Српске, на заседању које је у четвртак 21. фебруара одржано у Бањалуци, осудила је једнострано проглашење независног Косова као противправни покушај отимања дела територије Републике Србије који је супротан Повељи УН и међународном праву. Република Српска због тога никада неће признати независно Косово, нити ће њени представници дозволити да то учини Босна и Херцеговина. Уколико муслимани и Хрвати у заједничким органима у Сарајеву покушају да Босну и Херцеговину на било који начин укључе у ред оних држава које признањем лажне шиптарске државе учествују у покушају отимања дела територије Србије, који је колевка српске државности, културе и духовности, Република Српска ће кренути у процес осамостаљивања и издвајања из Босне и Херцеговине. На исти начин на који су албански сепаратисти издвојили Косово и Метохију из састава Србије. У процес осамостаљивања, Република Српска кренуће и у случају да већина чланица Европске уније и УН призна независност Косова и Метохије.

Оваква одлука Скупштине Републике Српске у Бањалуци, која је донета једногласном подршком посланика свих српских партија, представља резиме мишљења која се о проглашењу лажне државе на територији Србије могу чути међу Србима западно од Дрине.

Двоструки аршини налажу опрез Србима у Републици Српској

Др Петар Кунић, професор права на Бањалучком универзитету и бивши потпредседник Владе Републике Српске, оцењује да су закључци парламента у Бањалуци „политички избалансирана, снажна манифестација српског јединства и спремности да се Српска брани по сваку цену“, али и да је добро што нису прихваћени неки захтеви да се већ крене у процес осамостаљивања.

„По међународном праву, Република Српска има много више основа за проглашење независности него Косово и Метохија. Међутим, међународно право је већ 20 година мртво слово на папиру. Њега је у пракси заменило право силе, а та сила је у рукама Америке која у Србији подржава Албанце, а у БиХ муслимане. А ни Србија, ни Срби у БиХ, иза себе немају никог моћног. Зато Републици Српској није дозвољено оно што је дозвољено Косову и Метохији“.

Кунић упозорава да без обзира на очигледну и болну неправду и двоструке аршине Запада, српски народ мора да буде веома опрезан и не вуче мечку за реп“. Посебно Срби

у Републици Српској. Па, видите да су се Американци у последњих 15 година као звер острвили на Србе. Насилно су разбили СФРЈ. Онда су бомбардовали Републику Српску и учествовали у окупацији и етничком чишћењу Републике Српске Крајине. Србију су прво бомбардовали, а онда јој окупирали Косово и Метохију. Проглашавање лажне албанске државе само је наставак те примитивне насилничке политике, која није само антисрпска, него и антицивилизацијска, потпуно нељудска.

Нисам сигуран да управо Република Српска није следећа на реду и да Вашингтон не чека повод да покуша њено укидање“, наглашава Кунић. „Тим пре што је наша једина заштитница Србија превише слаба, а Русија у коју се уздамо ипак много далеко. Због тога би сваки покушај проглашења независности Републике Српске у овом тренутку могао да нам се врати као смртоносни бумеранг. Међутим, наше је легитимно право и национални интерес да једног дана са нашом матицом Србијом успоставимо потпуно државно јединство. И ми постепено треба да стремимо ка том циљу. И да га, кад постанемо јачи, а међународне околности другачије, и остваримо.“

Иако је оптимиста по питању очувања Републике Српске и, у будућности, њеног припајања Србији, кад је у питању Косово и Метохија, професор Кунић очекује да ће Запад ићи на признање поделе Косова и Метохије, а да ће Албанци заузврат сигурно тражити Бујановац и Прешево. „Србија на то не сме да пристане ни по коју цену. Па ни по цену рата. Копнена веза Србије са хришћанском браћом у Македонији и Грчкој мора бити сачувана“, сматра проф. др Петар Кунић.

Шамар прозападним политичарима у Републици Српској

Професор на Бањалучком Правном факултету, др Витомир Поповић, омбудсман Босне и Херцеговине, истиче да је проглашење Косова за државу дивљаштво којим се представља амерички терор над српским народом, али и најважнијим међународним документима, посебно над Повељом Уједињених нација и Пактом о грађанским и политичким правима. Он сматра да ће, без обзира на америчку хегемонију у међународним односима, Косово постати пример који ће „много раније и оштрије него што се мисли, отворити Пандорину кутију проглашења нових држава у Европи и свету. Ако Албанци, који су национална мањина, након свих злочина које су починили у последњих 10 година, у Србији, земљи која је оснивач УН, могу да прогласе независност, зашто то не би могли да учине Руси у Осетији, Баски у Шпанији, Албанци у Македонији, или Срби и Хрвати у БиХ, који у њој имају статус народа? Тим пре што је Босна и Херцеговина још увек недовршена држава, експериментални пројекат, чији је распад само питање времена”.

Међутим, и др Поповић упозорава да је у овом тренутку за Србе у Босни и Херцеговини врло ризично питање независности потезати у некој оштријој форми, јер би се могло догодити да то Вашингтон и Брисел искористе за неко ново правно и политичко насиље којим би био доведен у питање дејтонски положај Републике Српске.

„Ситуацију треба искористити да се учврсти национално јединство и институције Републике Српске. Треба престати са преношењем било каквих надлежности из Бањалуке у Сарајево и, инсистирајући на Дејтонском споразуму, вратити што више надлежности које су већ пренесене. Као и у сваком злу, и у овом има нечега доброг. Ваљда ће овај шамар отрезнити и оне српске политичаре који као папагаји проперирају слепу послушност и приближавање Србије Европској унији и САД. Чак и по цену одрицања од сопствене територије и националног достојанства”, каже др Витомир Поповић.

Босна и Херцеговина – немогућа држава

Покрет „Избор је наш” из Бањалуке упутио је предлог Народној скупштини Републике Српске да одмах прогласи њену независност. Уз захтев је достављено и 50.000 потписа грађана, који су подржали ранији захтев Покрета да се о издвајању Српске из Босне и Херцеговине народ изјасни на референдуму.

„После проглашења независности Косова и Метохије и признања ове терористичке парадржаве од стране САД, Велике Британије, Немачке и Француске, за референдумом нема ни времена ни потребе”, каже за „Велику Србију” Дане Чанковић, председник Покрета. „Ако и поред Резолуције 1244, која је референдум предвиђала као један од неоп-

ходних услова за њихову евентуалну независност, Албанцима за отцепљење од Србије чак ни он није био потребан, онда није потребан ни Србима у БиХ. Ако Косово има право на независност, Република Српска га има још више”.

Ову своју тврдњу Чанковић илуструје набрајањем низа чињеница.

„Процент Срба у РС и БиХ, већи је него проценат Албанаца на Косову и у Србији. Срби у БиХ имају статус конститутивног народа, Албанци у Србији статус националне мањине. По међународном праву, конститутивни народи имају право на самоопредељење и отцепљење од држава у којима живе. Националне мањине то право немају. Преко 64 одсто земљишта у БиХ и око 70 одсто у Републици Српској у катастарском је власништву Срба, док Албанцима на Косову припада тек око 35 одсто територије. Срби су у БиХ постали мањински народ након геноцида који су над њим 1941. године, под заштитом и уз помоћ Хитлерове нацистичке Немачке, извршила друга два народа, Хрвати и муслимани. На исти начин, злочиним над Србима, њиховим протеривањем и убијањем и насилним насељавањем из Албаније, Албанци су постали већина у јужној српској покрајини. Србија је суверена земља, оснивач УН, а Босна и Херцеговина није ни једно ни друго. Кад је Србија била на Косову, БиХ није ни постојала”.

Чанковић сматра да је БиХ држава без будућности, практично немогућа држава.

„Ми Срби, Хрвати и муслимани слажемо се као рогови у врећи. Интереси су нам потпуно супротстављени. Ми хоћемо припајање Србији, Хрвати Хрватској, а муслимани покушавају да створе европски Иран. Изетбеговићева влада је БиХ својевремено учланила у Савез исламских земаља, његови наследници ту одлуку никад нису ставили ван снаге, а

Гажење начела поштовања једнакости и равноправности држава

Проф. др Оливер Антић, Правни факултет: Једно од најважнијих начела међународног права јесте начело недискриминације. То значи поштовање једнакости и равноправности свих држава. Ово начело је саставни део тридесет и пет релевантних међународних докумената и уговора, од Повеље УН до Дунавске конвенције. Међутим, на примеру Србије, то је начело константно кршено – као да сва начела међународног права важе за све остале државе осим за Србију. Једнострано проглашење независности Косова је флагрантно гажење тог начела. Они, тзв. међународна заједница, стално понављају да то неће бити преседан или прецедент. Међутим, то је немогуће, јер право никада не може да буде изоловано. Право увек тежи универзалности. Англоамеричко право и common law систем су управо базирани на прецедентима и када САД или Велика Британија кажу да то није прецедент, онда је то заиста трагикомично. Јер, целокупно се њихово право заснива на томе да, када се у једном случају реши на основу датих аргумената, онда то представља основу да се и у другом сличном случају такође реши на исти начин.

ТВ БиХ у служби разбијања Србије

„Муслиманска власт у Сарајеву и њени западни ментори већ су се отворено ставили у функцију промовисања лажне шиитгарске државе на Косову и Метохији и разбијања Србије” – упозорава уредник „Гласа Српске” Радован Јовић. „Најиме, први програм Телевизије БиХ јавно је преносио седницу из Приштине на којој су шиитгарски терористи прогласили своју мафијашку државу. То је недопустиво и представља још једну поруку српском народу у БиХ да се на њега и даље гледа очима Алије Изетбеговића – као на грађане другог реда. Верујем да ће све ово допринети учвршћивању Републике Српске као трајне историјске категорије и опредељења већине њених грађана да у блиској будућности на референдуму плебисцитарно изгласају њено припајање матици Србији. Кад два брата не могу да се сложе, они се поделе. Тако је свуда у свету. По Повељи УН тај принцип важи и за народе. Нема ниједног разлога да он не буде примењен у БиХ.”

ми смо за хришћанске вредности. Како да живимо са онима који су пре 17 година повели рат да нас униште и претворе у националну мањину”?

На примедбу да муслимани и Хрвати тврде супротно – да су Срби ти који су почели рат у овој бившој југословенској републици, председник покрета „Избор је наш” поставља питање како је могуће да он који је рођен код Санског Моста, може да изврши агресију на своју кућу, своју дедовину, свој завичај.

„Наш председник Радован Караџић је молио Изетбеговића да не води муслимане у рат, а Изетбеговић је више пута јавно поновио да је намерно жртвовао мир да би добио независну муслиманску дамахирију. Упркос томе, за њих је Изетбеговић миротворац, Насер Орић јунак, а Караџић злочинац. И обрнуто, за нас су Караџић и Младић хероји. Заувек. Како ту може бити заједничког живота? За нас је постојање Српске најважнији национални циљ, а они је проглашавају геноцидном творевином коју треба уништити. Уз помоћ окупатора и похлепних политичара у Бањалуци, међу којима је и премијер Додик, на том плану су доста и учинили. Од Српске су отели преко 50 дејтонских надлежности. Захваљујући тој отимачини, Српска је све више колонија Федерације БиХ.

Он наводи да због неправедног коефицијента расподеле новца међу ентитетима, који су наметнули окупатори, Управа за индиректно опорезивање из Сарајева од РС сваке године отме 125 милиона евра. Још већи проблем је тај што Сарајево и Мостар не испуњавају своју обавезу да ис-

плаћују пензије за 30 000 пензионера из Републике Српске који су пензије стекли радећи на територији Федерације. Ако се узме да просечна пензија у Федерацији нија мања од 250 евра, само за годину дана Српска и њени грађани покрадени су за 90 милиона евра. А од рата је прошло 13 година.

„Премијер Додик је у последњих пола године бар десет пута обећао да ће, ако Запад Косово отме од Србије, расписати референдум за издвајање Српске из БиХ”, каже Чанковић. „Уочи последњих парламентарних избора то му је била главна предизборна парола. Међутим, потези које вуће упућују на закључак да су у праву они који тврде да је Додик РС важна пре свега због личне власти, а не ради остварења националне тежње за независношћу и уједињењем са Србијом. Зато ћемо средином марта у Бањалуци организовати велике демонстрације и захтевати да Додик испуни предизборно обећање. Или нека поднесе оставку”, јасан је Чанковић.

Признање независног Косова

смртна је пресуда за вештачку творевину БиХ

Бранислав Дукић, председник удружења „Спона”, чији су колективни чланови Борачка организација Републике Српске, Удружење логораша, Студентска унија, разна удружења избеглица, породица погинулих и несталих, сматра да је проглашење независности Републике Српске жеља „90 одсто њених грађана”, али да је још увек рано за тако радикалне потезе.

„Треба чекати са проглашењем, али не и са припремама за остварење тог циља.

Ми ћемо захтевати да се трајно зауставе разговори о реформи полиције, а да се разговори о промени устава уопште не воде све док муслимани и Хрвати не пристану да један од првих чланова новог устава гласи: По међународном праву народи који живе у БиХ имају право на самоопредељење и отцепљење”.

Дукић најављује да ће чланице „Споне”, које окупљају преко 100 000 чланова, захтевати да новим буџетом Српске буду предвиђена средства за процес раздруживања од БиХ и проглашење њене независности.

Слично мисли и Пантелија Ђургуз, председник Борачке организације Републике Српске. По њему, проглашење лажне државе Косова и њено признање од стране САД и њених савезника представља чин међународног државног тероризма, којим су они, дугорочно гледано, изrekli смртну пресуду БиХ, „Својој вештачкој творевини”.

„После још једног правног насиља које су бандити из Вашингтона и Брисела починили над Србијом, нико више неће моћи убедити Србе и Хрвате да остану у БиХ. Због протектората и америчког насиља над међународним правом, БиХ ће опстати још неко време, после чега ће Република Српска отићи на једну, а западна Херцеговина, подручје око Великог Орашја, а вероватно и хрватски делови средње Босне на другу страну”, сматра Ђургуз.

Мистерија акционог плана

- У односу на значај који би требало да има документи којим се предвиђа реакција државе у случају једностраног проглашења „независног Косова“, његово доношење је прошло прилично незапажено

Пише: генерал Милен Симић

Половином јануара српска влада је усвојила Акциони план за случај једностраног проглашења „независног Косова“ и његовог признавања од стране натовских земаља на челу са Америком. Учинила је то на ванредној седници и у јеку предизборне кампање за избор председника Србије, желећи вероватно да покаже српском народу колико је она посвећена „одбрани“ Косова и Метохије. Сви учесници у усвајању овог документа су се трудили да у јавности истакну значај сопствене улоге, проглашавајући истовремено његов садржај за највишу државну тајну. Наравно да би такав план у озбиљним државама са одговорном влашћу био проглашен државном тајном, јер се ради о операционализацији одбране земље од најгрубљег облика угрожавања њене безбедности и целовитости. Наиме, натовско-терористичка коалиција на српској националној територији, кршећи све међународне норме, ствара прву терористичку државу на свету примењујући при томе војну силу и све методе и облике застрашивања.

Међутим, да Србија није озбиљна држава нити да има одговорну власт, показала је сама Влада приликом објављивања информације о „усвајању Акционог плана који се заснива на Декларацији Народне скупштине Србије о Косову и Метохији“ јер је омогућила медијској јавној кући, која себе назива националним медијским сервисом, да објави да се у садржају „најтајновитијег“ одбрамбеног документа не планира употреба војске и полиције. Дакле, јавни сервис, тј. РТС објављује најважнију тачку Акционог плана, док Влада упорно скрива од најшире јавности али и од саме Скупштине и посланика друге, очигледно мање значајне одредбе плана?!

Ипак, како не би било дилеме у тумачењу садржаја поменутог плана и поруке овако објављене информације, потрудио се члан Владе и министар одбране, Драган Шутановац, саопштавајући да „његово“ министарство није учествовало у изради Акционог плана, нити је радило било који други план, што значи да остаци војске неће бити ангажовани.

Тајанствене „снаге“ за одбрану територијалног интегритета Србије

Имајући претходно у виду, сигурно је да збуњени грађани Србије постављају безброј питања, пре свега зато што знају да су војска и полиција у свим нормалним државама најзначајнији субјекти политике националне безбедности и одбране националних интереса од најекстремнијих облика угрожавања. Њих не постављају само они на Косову и Метохији чији су животи непосредно угрожени, већ и други широм Србије, јер су великоалбански апетити много већи од територије Косова и Метохије. Значи, грађани се питају које су то снаге за одбрану територијалног интегритета земље, ако се не планира употреба војске. Које ће то снаге онемогућити да трансформисана шиптарска терористичка организација постане једина власт у покрајини, ако неће српска полиција? Ко ће заштитити животе Срба ако терористичке формације почну операцију етничког чишћења, сличну оној

коју су извела њихова хрватска сабраћа пре тринаест година? Да ли неко заиста верује да ће то учинити међународна војска и полицијске снаге са којима војна управљачка структура и нове „српске војсковође“ боље сарађују него са гетозованим Србима на територији покрајине? Зар однос међународних војних снага према Србима за време хрватске операције протеривања није поучан? Све ово поменуто, очигледно је сваком разумном и нормалном грађанину Србије, само није јасно Шутановцу и Поношу, тим грамадама војних и безбедносних структура Србије.

Ако имовину и животе грађана српске националности на Косову и Метохији не заштите међународне војне и полицијске снаге, а сигурно је да то неће учинити, хоће ли Влада и „врховни командант“ за тако нешто ангажовати добровољне ватрогасне јединице или можда активисте Црвеног крста и невладиних организација? Да ли коалициони двојац стварно мисли да ће прича о правним и дипломатским поднесцима међународним институцијама одвратити терористичко-натовску коалицију од намере, или је то само део представе за несрећну српску јавност? Шта ће радити српска војска и полиција ако неће учествовати у заштити територијалног интегритета земље и живота и имовине грађана? Без обзира на јадно стање војске, не припрема ли их властодржачки двојац за сузбијање незадовољства грађана на територији Београда и централне Србије?

Сећају ли се грађани кукавичлука власти пре четири године која се крила иза старог патријарха док су шиптарске хорде уништавале све што је српско? Шта уопште раде Министарство одбране и Генералштаб ако им отимање Косова и Метохије није повод за општу узбуну одбрамбеног система, мобилизацију и стратегијски развој, ако они уопште знају шта значе те радње? Ко ће зауставити шиптарске ору-

Пропагандни карактер усвајања Акционог плана

У периоду до доношења фамозног плана, само је жути део коалиционе власти отворено учествовао у пропагандној кампањи застрашивања српског народа како би остао миран у тренутку једностраног проглашења „независног Косова“. У том циљу, по гебелсовској методологији, актуелизоване су приче о ратовању и жртвама, позиције војске која се „не припрема за оружану борбу“, сем ако то није у функцији „наметања слободе и демократије“ евроатлантских савезника и бољитку са њима па макар они рашчеречили Србију до краја, као и многе друге државе.

жане формације ако су планирале да дођу до замишљених граница „Велике Албаније“ на линији Ужице – Краљево – Крушевац – Ниш – Сурдулица – Трговиште?

Успешан пројекат деидентификације српских официра

Иако велики број људи зна да је чињеница о потпуно дерегулисаној српској одбрамбеној систему и разбијеној војсци сублимирани одговор на сва претходна питања, мора се признати да господарима и њиховим удворицама није било нимало лако да то учине. Пројекат онеспособљавања Срба да бране своје територије трајао је скоро осам година. Чини се да је главна активност била психолошко-националне природе како би се извршила национална и професионална деидентификација „пробраних и погодних припадника војске“ и како би се променио однос грађана према војној организацији и њеним припадницима. Наиме, изгледа да се у остатку војске част и достојанство не верификују односом према роду и отаџбини већ односом према „слободи и демократији“ у идеолошкој интерпретацији глобалистичког тоталитарног система.

То се најбоље види на примеру односа официра према Косову и Метохији јер су они у потпуности незаинтересовани за његову судбину, као да се ради о некој безначајној и далекој недођији. Да није тако, официри би макар поставили питање улоге натовских војних тимова који се башкаре по Министарству одбране, војним институцијама, командама и војним фабрикама, јер њихова државна руководства планирају да обезбеде легитимитет првој терористичкој држави на свету, створеној на српској националној територији, а војна руководства да ту творевину заштите спречавајући било какав отпор насиљу. Дакле, да у остатку војске има традиционалне српске војничке части и достојанства, страним официрима, подофицирима и војним чиновницима би поодавно било речено да нису пожељни у земљи чију територију желе да отму. Уосталом, такав потез се не би односио само на војне тимове, већ на читаву армију обавештајаца и дипломата, и не би се тицао само части и достојанства, већ превентивних мера заштите, одбрамбених мера, па макар оне и не постојале.

Поред деидентификације припадника војске, господари и удворички управљачки војни тимови су успели да радикално промене однос грађана према војној организацији. Само пре осам година, војска је била институција којој су грађани веровали у проценту од преко 90 одсто, далеко више од Српске православне цркве а да не говоримо о Скупштини, Влади или председнику. Такав однос грађана се задржао годину-две и после петоктобарског преврата упркос стравичној антиармијској пропаганди удружених „револуционара“, невладиних организација, страних владиних и српских „независних“ медија, обавештајних служби и других снага.

Имајући у виду теоријске спознаје и практична искуства, такав однос грађана се морао променити радикално, јер је у постојећем облику онемогућавао манипулације са војском. Знајући да би рад на промени свести грађана био дуготрајан процес, господари су војсци одредили улогу колективне лу-

де како би анимозност према њој била изазвана ружноћом саме организације. Позиционирање хирурга, воћара, психолога, пензионера, патолога и технолога за министре одбране и „експерата за војна питања“ који нису знали да ли је корпус борбени систем или оперативни састав за њихове помоћнике, најбоље илуструје намеру господара. Грађани су се прво забављали „интелектуелисаним мудростима“ поменутих лица, али је све брзо претворено у анимозност према организацији која је трпела такве људе на свом челу. Негативан однос грађана према војсци је учвршћен многобројним аферама, диверзијама у војним објектима и предузећима одбрамбене индустрије, небригом за животе и здравље војника, јавашлуком, недисциплином и пре свега профилом нових „војсковођа“. О „стручним профилима“ постпетоктобарских војних управљачких структура било је различитих коментара, али чини се да је један од најозбиљнијих колумниста све рекао ставом да се „нови експерти за војна питања разумеју у војску мање од мађарске собарице“.

Било како било, циљ господара је реализован у потпуности јер у војску има поверење тек двадесетак посто грађана Србије.

То значи да се ретко ко интересује за стање војске и за догађаје у њој, што је идеалан услов за њену разградњу у сваком погледу. Мора се признати да су то учинили темељито. Што се тиче људског потенцијала, коалициони двојац је из војске елиминисао све официре и подофицире са ратним искуством, а то значи кадрове који су се храбро супротстављали натовско-терористичкој коалицији и који би имали, с обзиром на искуство, веома важну улогу у поновној борби за Косово и Метохију.

Што се тиче техничког потенцијала, дуго је трајало уништавање борбених система војске под надзором натовских војних тимова и са различитим објашњењима за лаковерну српску јавност као што су застарелост, неисправност, скупо одржавање, могућност да дође у руке екстремистима, нова технологија ратовања и многе друге приче. Оно што није уништено на поменути начин, убрзано је „решено“ у неколико великих експлозија.

Дакле, војска је онеспособљена да учествује у одбрани Косова и Метохије. Чини се да је злоупотреба војске током предизборне кампање била само вежба за оно што је могуће да се реализује врло брзо.

У институцијама Европске уније које су донеле одлуку о противправном запоседању територије Косова и Метохије, српски план као документ није ни поменут. То значи да су они унапред били упознати са формом и структуром поменутог документа.

И да не би било забуне због наводно различитих ставова по питању шта да се чини после акције Европске уније, треба подсетити на неке реченице на тек завршеним председничким изборима. Зар верни гласачи министра са базеном и фармама нису глас „црвеном ђаволу“? Зар ратни профитери из времена херојске одбране Косова и Метохије нису дали глас за акцију Европске уније? Зар хистеријично задовољство господара због резултата председничких избора нису довољни да се још једном разазна права улога свих учесника трагичне забаве?

Инвентар ТУЖНИХ СТВАРИ

- *Они дозвољавају да Србија њаче, али без суза, њошњо се њо не свиђа њиховим зајадним њрија-њелњима! Уосњалом, њо својим медијима зајоведа и сам њпредседник Србије, да некако, ако је мо-ђуће, њприкажу сњвари њако да ѓубињак Косова и Мењохије скоро и није нишњиа њрема нашем ођрномом демокрајском ишњару који нам се смеиш њред евројским дверима*

Пише: Милош Марковић

„Ако, којим чудом, на свету остане само један једини Србин, и он ће бити – народ!” Ово и овакво убеђење израз је једне изузетне вере и веровања, једног чудесног оптимизма, изузетног убеђења да смо и као народ и као држава дубоко утемељени у историју европске цивилизације. Ова изузетна мисао исказана пре скоро два века, и ма колико песнички обликована, имала је реално покриће у народном убеђењу и у његовом духу прожетом непоколебивим оптимизмом.

А, данас, данас, после недеље 17. фебруара 2008!?! Многи ће се запитати да ли смо као народ, као Срби, заслужили овакву судбину, овакву државу, овакву власт!?! Какав смо то народ, каква држава!?! У очајању фебруарског недељног поподнева многи ће у своме дубоком људском гневу рећи да више нисмо ни држава, а богме, ни народ! Лако је у оваквом крику препознати очај, сву трагику сазнања да нам је Косово и Метохија одузето и да нам је будућност, и као народу и као држави, – неизвесна! Овакав очај, овакав песимизам могу имати, најалост, и своје логично, своје реално покриће. Нико не може оспорити тврдњу да је Косово и Метохија темељна одредница српског националног бића, битна одредница српског националног идентитета. Једноставно, Срби са Косовом и Метохијом и Срби без Косова и Метохије – то није исти народ! Србија са Косовом и Метохијом и Србија без Косова и Метохије – то су две суштински различите државе!

Недељу 17. фебруар 2008. можемо третирати не само као трагичан датум, него као датум који означава крај једне и почетак друге и другачије историје српског народа.

Но, да се прво повратимо од шока, да се пресаберемо, да се освестимо, да направимо увид у инвентар тужних и трагичних ствари које су нас водиле и довеле до овог националног и државног амбиса. Пробајмо то учинити што трезвеније, ма колико нас велике и трагичне емоције спутавале на путу логике и самоспознаје. Покушајмо изаћи из света илузија у којима смо плутали цео двадесети век! Да поменемо, у најкраћем, само те најтрагичније илузије у тек минулом веку, или да направимо рекапитулацију догађаја, појава и процеса које памте и о њима могу размишљати генерације данашњих матураната у Србији, без Косова и Метохије! Или је, можда, боље да учинимо, што краће и сажетије, и једно и друго. Нека тако и буде!

Срби су у 20. век ушли са сменом краљевских династија! Истина, учињено је то на један морбидан начин, када је 1903. и физички ликвидирана династија Обреновића. Тада смо ушли у нови век са уверењем, са илузијама да ће Србију усрећити наследници великог Карађорђа. Дошао је Први

светски рат, Србија је доживела и преживела голготу, доживела и трагедију и славу, али је изгубила своје име жртвујући га зарад Краљевине Југославије, државне заједнице са својим непријатељима. Илузије о тој срећи ваљда су се распршиле, ако нигде друго, а оно у Јасеновцу, најмасовнијој гробници српског народа у његовој историји.

На темељима пропалих, понуђене су нове илузије! Понуђена је титоистичка Југославија, земља братства, јединства, равноправности, среће, самоуправљања, несврстаности, светле будућности! Илузије о Титославији распршили су се трагично и болно по српски народ, у новим Јасеновцима, новим прогонима српског народа, новим комадањем српске земље!

Дошла је последња деценија 20. века, дошли су свакакви ратови, али су дошле и нове илузије, нове заблуде и садашња, најболнија отржењења! Да се на последњим илузијама и њиховом драматичном слому задржимо нешто детаљније, да не излазимо из времена памћења данашњег средњошколца у Србији без Косова и Метохије!

„Демократија” као формула свеопште среће

Србија је у 21. век ушла са масовном и непоколебљивом вером у демократију! Тај и такав улазак и политички је озвучен 5. октобра 2000. године. Демократија је најављена као формула свеопште среће! Од ње ће, малтене, и трава брже расти, а принос пшенице, сам по себи, бити већи! Срби ће, захваљујући демократији (рад, знање, стваралаштво, то нико није помињао), живети у благодетима стандарда какав је у Стокхолму, Ослу, Цириху, Женеви, Франкфурту, Милану, Риму и Паризу! Можда ће Немци, Британци или Холанђани долазити код нас да нам чисте улице, да ору наша поља, како би боље зарадили него у својој земљи?! Најављено је милион нових радних места! О људским правима, слободима, правди – о томе да и не говоримо! Неће бити Србина у Србији који те и такве благодети неће уживати! Мора се рећи да су Лењинови болшевици сејали мање обмане, мање

илузије о својој усређитељској мисији, него што су то радиле такозване српске демократе када су освајале власт. Они, као усређитељи, помогнути својим пријатељима из целог света, поготово америчким, британским и немачким, они ће од Србије направити демократски рај.

Но, да видимо шта је све било и како је било. До сада су ти демократски усређитељи упропастили, изгубили – три државе! Ма, немогуће, посумњаће сваки, па и најнормалнији скептик! Сваком гимназијалцу је јасно да је пошао у школу у држави која се звала Савезна Република Југославија. Тек што је завршио разред или два, он наставља да живи и школује се у држави која се зове Државна заједница Србија и Црна Гора и која не почива на уставу него на некој накардној повељи! Још није изашао из средње или основне школе, а већ живи и школује се у трећој држави! Хајде, нека све ђаво носи као што је и однео, останимо своји на своме, останимо у својој Србији, можда су тако и најчистија посла! Но, не лези враже! Српски ђак, који је пошао у школу када је у Србију дошла демократија, наставиће своју основну школу у некој и некаквој четвртој држави за коју још није пронађено ни име!

Но, да видимо шта даље бива, како се развија, као напредује, како се обогаћује демократија у Србији! Шта доноси српском народу!? Уместо милион нових радних места, а оно бар милион већ запослених – на улицу!

Демократски властодршци су брзо схватили да демократија више не морају ни помињати, пошто су је унапредили и произвели у – мафиократију! Ту су постигнути неочекивани, у свету јединствени и непознати резултати! Такву специјализацију у мафиократији ван Србије, нико, никад и нигде није видео! Нема власти, нема делатности, нема краја ни места у Србији где њена демократска власт није увела мафију највећег специјалистичког ранга. Нема код нас мафије општег типа, такав мафијаш не може бити нарочито успешан! Зато је демократска власт у Србији предузела све да се њена мафија што више – специјализује! Резултати су, просто, фасцинантни. Ниједна земља нема толико специјалиста те врсте као Србија. Само у Србији постоје све врсте мафије, којој и сама држава одаје признање на организованости!

Погледајте само: царинска мафија, друмска мафија, ауто-мафија, нарко-мафија, фармако-мафија, урбанистичка мафија, дуванска мафија, стечајна мафија, здравствена мафија, просветна мафија, фудбалска мафија! Заиста, заиста, комплетна и високоразвијена мафиократија!

Но, ни српска демократска власт, упркос огромним резултатима у свим областима мафијаштва (први у Европи по криминалу!), није без извесних проблема. Манипулације демократијом, замајавање народа на тим илузијама, нису више поуздан темељ њихове власти! Њихова демагошка реторика о демократији већ је прочитана! Но, они су се врло брзо снашли. Имају моћне саветнике и савезнике у свету! Пошто су тако брзо и тако драстично компромитовали и сам појам демократије, пронашли су нову основу за манипулисање српским народом. Понудиће му европски шарениш, све европско изобилје, све благодети, све висине стандарда које им омогућује Европска заједница. Власти у Београду не треба ништа да раде него да уведу српски народ у Европу, а он тамо, такође, неће требати ништа да ради, него само да ужива! Све ће то добити само зато што су Срби и што их води њихова демократска власт! Па, ко не би гласао за такву власт!? Наравно да је српски народ одмах изабрао такву власт и прихватио њену понуду. Али, ето, нашло се и више од половине Срба који су, поучени досадашњим искуствима са демократијом, исказали друго и другачије мишљење. Срам их било, скептици једни! Како могу сумњати у актуелну верзију српске демократије!

Али, шта бива! Пошто је највећи демократа изабран за председника Србије, он је, наравно, положио заклетву, нај-

јавније и најсвечаније! Заклео се народу, а нарочито народностима, да ће наставити да их усређује на свом европском путу! Наравно, ићи ће са Косовом за које је стотинама пута рекао да га никоме неће дати!

Али, авај! Његова заклетва и његово заклинање, нису важили – ни три дана! Његови моћни пријатељи са Запада, које нам је он лично ставио на располагање, одузеше Србију – Косово и Метохију! Учинише то сасвим лежерно, једноставно, током вечерњег заседања! Они који одлучују нису се колебали ни једног јединог тренутка. А и зашто да се колебају?! Неће, ваљда, сумњати у своје београдске пријатеље, који су им толико пута, пред целим светом, обећали да Косово и Метохију могу узети без икаквих проблема пошто у демократској Србији армија не служи за одбрану земље! Па, је ли начелник Генералштаба Српске војске у недељу, пре подне, изјавио да је безбедносна ситуација у Србији – стабилна! Наравно да је и сваки војник знао шта ће бити – последне! Но, овај политички, демократски генерал, очигледно, није ни рачунао да је Косово у Србији! Откуд то да зна један генерал, кад му министар, војни и демократски, стално понавља да војска може мирно спавати и да нипошто неће бранити своју земљу! Неће се, ваљда, замерити својим западним пријатељима, па бранити Косово и Метохију! Јер, не можемо са Косовом и Метохијом у Европу!

Како изгледа „демократски” оријентисан борац за Србе на Косову и Метохији!

Без цинизма се, изгледа, даље не може ни говорити. Када је председник Србије чуо да Косово и Метохија није више у Србији, да су га Србима одузели његови пријатељи, он им је, тобож изненађен и огорчен, оштро запретио да ће их све тужити! Истина, није рекао којем сулу и шта ће са судским решењем када га добије. Истина, није навео ниједну земљу насталу на основу судског решења. Од Хамурабијевог закона до дана данашњег није било судске пресуде на којој почива нека држава! Изгледа да ће то први у свету издејствовати председник Србије, захваљујући свом демократском ауторитету и својим западним пријатељима! Неће, ваљда, неко сумњати да је и то – илузија! Народ треба, једноставно, да се стрпи и, наравно да ћути, док његова власт, не поврати Косово и Метохију својим познатим демократским путем! И, наравно, треба да им безгранично и бесконачно верује, да их увек бира и заувек чува на власти. Морамо признати да већини наших демократских министара, њихових пријатеља и сарадника, борбеност није нипошто страна. Они ту своју борбеност убедљиво и годинама доказују у пљачкашком походу на – властитој народ! У том смислу су постигли невероватне успехе! Посебно се истиче нападачка јединица под шифром Г 17! У намери да заштите српски народ од тешког рада, они су његове фабрике, руднике, пиваре, железаре и цементаре, банке и редакције, минералну воду, млеко и месо, бакар, злато и друге ситнице, предали странцима да се они бакћу и муче са тим! Они су српском народу отворили једну сјајну и у свету непознату економску перспективу! Наиме, Србин ће живети у Србији, а радити искључиво код иностраног послодавца! Наше младе генерације чека иностранство у властитој земљи! Све то је урађено по чудесној алхемијској формули – Г 17! Зна се једино да је од демократског материјала, а шта још садржи то не може спознати данашња наука, иако су чули да је код аутора ове формуле – стручност изнад политике!

Овај инвентар тужних ствари не би био довољан за дијагнозу нашег стања а да не поменемо и неке друге показатеље. У најтежој дисциплини, у криминалу, прваци смо Европе. То нам, тешка срца, признаје званична европска статистика! Морамо признати да смо у неким занемаривим дисциплинама, као што су економија и стандард, последњи у

Европи! Тако каже немилосрдно објективна европска статистика. На пример, у најновијем Лексикону држава света, наводи се да економија суседне Албаније обезбеђује 4 500 долара дохотка по глави становника, а Србија свега 2 200! Незапосленост у Албанији је 16, а у Србији 30 одсто! Дакле, за Албанијом заостајем душло, а за другим суседним земљама (Македонија, БиХ, Хрватска, Румунија, Бугарска) – вишеструко! Ето, тако каже статистика! Нажалост, наши политички лидери се не хвале сличним подацима када говоре о резултатима своје владавине.

Неће они, ваљда, објашњавати у што су инвестирали око 40-50 милијарди долара, колико је, у разним видовима, ушло у Србију током њихове владавине! Њима је пошло за руком да утроструче наш дуг! Сада смо, уместо наслеђених десетак, дужни 25 милијарди долара! Где и како су потрошене милијарде које је Србија издавала косовскометохијским Србима!? Нећете, ваљда, за то питати Небојшу Човића, који је, као координатор за Косово и Метохију у Влади Србије, руководио тим силним капиталом! Знам само да Срби из Митровице и Звечана тврде да њих, односно Србе са Косова и Метохије, нико није ојадно као тај Човић. Они тврде и да се нико није лично толико обогатио на њиховој муци као наречени Човић. Помињемо то само из једног разлога, пошто је о Косову и Метохији реч, да се види како изгледа један, наравно демократски оријентисан борац за Србе на Косову и Метохији!

Нећемо, дакако, испитивати да ли је, као што се тврди, Небојша Човић и „разредни старешина укупне мафије у Србији“! Само га помињемо као борца за Косово и Метохију! Да се зна какви га борци бране!

Патриотизам проглашаван за кривично дело

Треба ли уопште закључивати да се за Косово и Метохију не могу борити они, ма шта сами говорили и обећавали, који су својим западним пријатељима више веровали него свом народу, који су, у том смислу, суспендовали сваки глас логике, етике и истине!

Ако је ДОС, одмах по доласку на власт, сваки патриотизам прогласио за кривично дело, са киме се онда мисле борити за Косово и Метохију!? Па они су, у свом демократском заносу, одмах ослободили све доказане албанске терористе и друге злочинце! Можда су то урадили са намером да ојачају демократску базу ОВК као америчке творевине! Наравно, досовска владајућа гарнитура није пропустила прилику да понизи, или сурово казни, скоро све оне који су се на било који начин борили за интересе Срба у Хрватској, Босни и Херцеговини, па и на самом Косову и Метохији! Па, зар иста та владајућа досовска гарнитура није наградила и високим положајима честила све оне који су радили у корист српске штете!?

Па зар садашњи председник, а тадашњи министар војни, Борис Тадић, није одликовао високим државним одликовањем господина Робертсона, тада шефа НАТО пакта у Бриселу, а претходно министра одбране Велике Британије!? Заиста су непоречиве његове велике личне заслуге у бомбардовању Србије! Тако нешто има смисла исто толико као када би, после Другог светског рата, велике војсковође као што су Жуков и Монтгомери, одликовали Хитлерове генерале због заслуга у разарању Русије и Енглеске! На основу чега је Хавијер Солана доживео толике почести у Београду!? Па он је, макар и формално, био политички командант НАТО пакта! Досовска Србија му је исказала захвалност, поштовање и пријатељство! Па он је и сада, макар и формално, на челу Европске уније која Србији одузима Косово и у ту нову НАТО-државу шаље своју власт! И даље се, као и „драги Џорџ“, заклиње у своје пријатељство према српском народу!

Па зар досовска власт није дебело наградила све оне новинаре који су се истицали у пљувању Србије!? Рецимо, Гордана Суша, познато је то многим, била је годинама сурови партијско-полицијски арбитар у Телевизији Београд, (последњи секретар ООСК ТВБ), такође је многим познато да се од 1981. борила за албанске сепаратистичке интересе на Косову и Метохији. Сада може бити задовољна и може са разлогом рећи да је оправдала све оне паре (марке) које је из Приштине добијала. Награђена је местом главног и одговорног уредника РТС-а! Њен саборац, Надежда Гађе, позната као миљеница Махмута Бакалија (да остале функционере не помињемо), награђена је местом председника НУНС-а. Позната је и као „дипломирани комуниста из Курмовца“! Зар Нино Брајевић, ухаћен као ратни профитер, и који 15 година није новинар него трговац, зар и он као такав није награђен местом председника НУНС-а! Зар најнемилосрднији партијски егзекутор, вечити руководилац РТС-а, Ненад Ристић није први потрчао да се жали НАТО пакту како приликом бомбардовања РТС-а нису изгинули и новинари! Он је то изјавио на прву годишњицу те трагедије и то је, ваљда, до сада највећа критика НАТО пакта – због неефикасности! Познат по својим редовним пријавама новинара полицији и партији, на што се и сама штампа згражала, Ненад Ристић је чашћен, заједно са Божидаром Николићем, да води и руководи програмом после 5. октобра 2000. А тај исти Божидар Николић, шампион подобности сваке врсте, био је током НАТО бомбардовања хијерархијски надређен Драгољубу Милановићу! Он је био члан пропагандно-информативног штаба код тадашњег председника Србије Милана Милутиновића, он је издавао директиве тадашњем директору РТС-а. Тај Божидар Николић, у то сам лично убеђен, био је један од ретких који је поуздано знао да ће те трагичне ноћи бити бомбардована зграда РТС-а! Он је, заједно са Ненадом Ристићем, почео да манипулише тим јадним родитељима и родбином изгинулих у бомбардовању РТС-а. Њих двојица су почели да остављају без хлеба све оне новинаре који су те ноћи били у згради и који су преживели. Њихове и друге оптужбе могле би ући у најстрожу антологију моралног и сваког другог апсурда! Такви и низ сличних креирају данас медијску слику Србије! А Гордану Сушу на завршном Тадићевом изборном митингу најављују као – ударну песницу Демократске странке! Вероватно ће њу и сличне ангажовати у борби за повратак Косова и Метохије!

Она и остали новинари који су се, углавном, квалификовали плутајући кроз партијско-полицијску канализацију, или су заштитника своје неоподобности нашли на Западу, е, такви српску младост називају руљом и хулиганима! Ако не можемо оправдати, можемо макар разумети и рушилачки гнев младих. Истина, они, изгледа, не слушају позиве на равнодушност које им упућују неки високи, па и највиши званичници Србије. Они дозвољавају да Србија плаче, али без суза, пошто се то не свиђа њиховим западним пријатељима! Уосталом, то својим медијима заповеда и сам председник Србије, да некако, ако је могуће, прикажу ствари тако да губитак Косова и Метохије скоро и није ништа према нашем огромном демократском шићару који нам се смеши пред европским дверима.

Са таквим схватањима, са таквим људима, са таквим демократама, нема ништа ни од Косова и Метохије, ни од Србије, ни од демократије, ни од Европе! Срећом, у Србији постоје други и другачији људи, друга и другачија схватања на која се можемо и морамо ослонити у борби за рехабилитацију Србије, за враћање вере у демократију коју је мафократија искромитовала, и пре свега у дугоотрајној и мучној борби за Косово и Метохију које поново постаје симбол српске трагедије. Не заборавимо оно што је дубоко усађено у српски језик и српско памћење, сетимо се што чешће.

Како се Тадићево „освајање” Европе претворило у комадање Србије

Евроатланско насиље над Србијом

- Током председничке кампање Тадићев изборни штаб утицерао је страх грађанима Србије од победе Томислава Николића. Резултат је поразан – председничку функцију су освојили, а њихови евроатлантски савезници и пријатељи отишли Косово и Метохију

Пише: мр Дејан Мирковић

Избори: Дванаестог децембра 2007. године председник Скупштине Србије Оливер Дулић је расписао председничке изборе у Србији. За датум одржавања избора изабран је 20. јануар 2008. године. Бројни правници у Србији су сматрали да је овим чином прекршен Устав Србије. Такав став је изнео чак и прозападно оријентисани бивши председник Уставног суда Србије, Слободан Вучетић. Када се анализирају одредбе Уставног закона којим се прописују правила за примену новог устава Србије, тачније члан 3, може се извести закључак да је ово правно тумачење тачно.

Постојале су и политичке сметње у владајућој коалицији за расписивање избора. Коалициони Тадићев партнер, Коштуничина Демократска странка Србије изнела је став да је неприкладно одржавати председничке изборе у тренутку када се решава судбина јужне српске покрајине Косова и Метохије. Коштуничина партија се позивала на дух Устава, тачније на уводну одредбу да је: „Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, да има положај суштинске аутономије у оквиру суверене државе Србије и да из таквог положаја покрајине Косово и Метохија следе уставне обавезе свих државних органа да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохији и у свим унутрашњим и спољним пословима”. У јавности је помињан чак и државни разлог, изнето је да је неморално да земља буде у изборном процесу док се врши отцепљење 15 одсто територије. Ипак, сви ови аргументи нису спречили Тадићевог председника Скупштине да распише председничке изборе.

Косово и Метохија: Косово је било главна тема у изборној кампањи. Актуелни председник Борис Тадић је свој кампању заснивао на ставу да Србија треба да сачува Косово, али и да истовремено треба да уђе у Европску унију. Овакав став је био, најблаже речено, нелогичан. Још 14. децембра 2007. године француски председник Саркози изјавио је да Србија неће моћи да уђе у Европску унију ако не призна независност Косова, Брисел је отворено најављивао и нелегални долазак мисије ЕУ на Косово и Метохију.

Са друге стране, кандидат Српске радикалне странке Томислав Николић се залагао за останак Косова и Метохије у саставу Србије, али и достојанственији став према Европској унији и јачање веза са Руском Федерацијом.

Међу српским бирачима је преовладало уверење да је ово прихватљивији став. Тадић као да је потценио српске бираче и њихов разум.

Русија: Резултати избора од 20. јануара су представљали последицу тог потцењивања. Николић је освојио око 40 процената гласова. Тадић је значајно заостао. Освојио је скоро 5 процената мање гласова. Бирачи нису поверовали његовим фразама о „добронамерној” ЕУ.

Такође, Николићев став о ближој сарадњи са Руском Федерацијом је наишао на већу подршку у народу од Тадићевог потенцирања Европске уније. Не само због чврстог става Москве у вези с Косовом и Метохијом, већ и због бројних историјских, културних и религијских веза између Срба и Руса. Велики део српског народа види Русе као најближи народ. Такође, руски председник Путин је веома популаран у Србији. Он је проглашен за почасног грађанина више српских градова, а у једном истраживању јавног мњења у другом граду по величини у Србији, Новом Саду, које је провела агенција Scan у децембру 2007. Путин је освојио прво место, пре свих српских председничких кандидата.

Прозападна екипа „спин доктора” окупљена у Тадићевом изборном штабу је правилно схватила своје грешке из првог круга избора. У том контексту Тадић је ван свих правила дипломатског протокола злоупотребио потписивање економског уговора о продаји Нафтне индустрије Србије „Газпрому”. Уместо у Софију 18. јануара, на инсистирање српске стране Тадић је допутовао у Москву 25. јануара 2008. Али, Москва само неколико дана касније, 29. и 30. јануара дочекује и Томислава Николића, и то на највишем нивоу. Примају га председник Савета Федерације Сергеј Миронов,

председник Државне думе Борис Гризлов и први вицепремијер и кандидат на председничким изборима у Русији Димитриј Медведев. Миронов даје и отворену подршку Николићу.

Страх: Схвативши да губе изборну трку на тако важним темама као што су очување Косова и однос према Русији, Тадићеви „спин доктори“ користе задњи „аргумент“. Показало се и одлучујући. У српској јавности Тадићев тим свесно изазива страх од повратка Србије у деведесете године. На телевизији се приказују стари снимци: редови у продавницама, недостатак основних намирница, колоне избеглица, ратови, бомбардовање Србије. Сугерише се да ће се то поново десити ако Николић дође на власт. Наравно, свака неутрална анализа савремених глобалних околности би показала да то није тачно. Познато је да су САД у веома лошој ситуацији у Ираку и Авганистану, Русија је поново велика сила, а распад Социјалистичке Федеративне Републике Југославије је одавно завршен. Међутим, такве неутралне анализе није било на српским медијима. Присутна је била само масовна кампања изазивања лажног страха. У том контексту, српски бирачи су били застрашени 78-дневним бомбардовањем из 1999. и то углавном цивилних циљева. Зато они, ипак, попуштају.

У другом кругу избора, 3. фебруара 2008. године, Тадић осваја 50,5 процената гласова, а Николић 47, 9. Разлика у гласовима је само око 100.000.

Независност: Али та Тадићева изборна победа није донела радост ни њему ни Србији. То се могло приметити и на самој инаугурацији председника у Београду 15. фебруара. Разлог је био опште познат. Само два дана касније, 17. фебруара, такозвана држава Косово, на наговор Вашингтона, проглашава независност. „Пријатељи“ новог председника из ЕУ противправно шаљу своју мисију у српску покрајину.

Србија је тако само десетак дана након избора понижена до крајњих граница. Можда и више него 1999. године. Тада, 1999, није изгубила своју војничку част.

Иако су премијер Коштуница и Тадић покушали да умире српску јавност својим изјавама, 16. и 17. јануара избијају демонстрације у Београду. Првог дана су оне биле усмерене против амбасаде Словеније која председава ЕУ. Организатори су били патриотске невладине организације православног карактера. Другог дана долази до спонтаних демонстрација, али и великих сукоба са полицијом испред амбасаде САД у Београду. Било је најмање 35 повређених. Демонстранти су успели у једном моменту да пробију и кордон испред америчке амбасаде. Демолирани су и амерички ресторани у центру Београда и седиште проамеричке партије ЛДП. Протести су избили и у Новом Саду.

Највећа српска партија, СРС, је оштро реаговала на проглашење независности такозване државе Косово и слање мисије ЕУ. У саопштењу се истиче: „Таква одлука свих 27 земаља чланица ЕУ показује да је отимање дела српске територије дуго времена планирано, а свака врста лажне европске шаргарепе за српски народ била је само параван за признање нове албанске државе на територији Србије“. СРС је навела да одговорност за тешко стање у земљи и лошу дипломатску позицију сносе прозападне власти, посебно премијер Коштуница и председник Тадић. Томислав Николић је упутио и захтев властима да у року од неколико дана организују протесте против независности Косова, у супротном то ће урадити сама СРС. Захтев је прихваћен и протести су заказани за 21. фебруар. Власти су пристале и да под притиском СРС закажу седницу Скупштине Србије на којој би се одбацила независност Косова.

Може се закључити да је ситуација у Србији веома сложена. Велико народно незадовољство и СРС терају прозападне власти у Београду да одлучније бране Косово и Метохију. У томе им помаже доследан став Руске Федерације. Са друге стране, већинска везаност прозападних политичких елита окупљених око Тадића и Коштуница за Брисел омета ту одбрану. Време ће показати да ли ће Тадић и Коштуница успети да дугорочно воде ову двоструку политику. У сваком случају, јасно је да брутално отимање Косова и Метохије од стране ЕУ и САД у потпуности руши прозападни правац званичне политике. Након проглашења независности Косова, проруско расположење у српском народу ће бити све јаче. У том смислу, као нова водећа политичка снага у Србији се неминовно намеће Српска радикална странка.

**Признање лажне и нелегалне независности
Косова и Метохије покренуће нове сукобе широм Европе**

Европа поткопала саму себе

- *Након једностраног чина отцепљења Косова и Метохије од Србије, недвосмислено је учињен својеврстан преседан, који ће покренути низ озбиљних сепаратистичких тенденција у Европи*

Пише: Јелена Грбић

Једнострано противправно проглашење независности Косова покренуће нове, бројне етничке сукобе широм Европе. Не постоји ниједна европска држава, било на западу, било на истоку, у којој не живи више народа и чија историја није окрвављена бројним етничким сукобима. Након једностраног чина отцепљења Косова и Метохије од Србије, недвосмислено је учињен својеврстан преседан, па је питање само тренутка када ће не само Баскија заједно са Каталонијом затражити отцепљење од Шпаније, него и Ирска и Шкотска од Велике Британије. Питање је шта ће се десити са Белгијом, у којој последњих неколико месеци влада дубока криза.

Дезинтеграција Европе – Шпанија, Белгија, Велика Британија

Недавни захтев ЕТА за отцепљење Баскије, само је почетак лавине која ће се, након једностраног проглашења независности Косова и Метохије, сручити на Европу. Наиме, баскијска сепаратистичка организација ЕТА затражила је независност Баскије од Шпаније, наводећи пример албанских политичара са Косова и Метохије који су дуго захтевали, а сада и спровели отцепљење од Србије.

Представници ЕТА, коју Европска унија сматра терористичком организацијом, су у интервјуу баскијском дневнику „Гара“ истакли да њихова вишедеценијска борба за отцепљење северне шпанске покрајине Баскије није утопија. Како лист наводи, баскијски терористи сматрају да политичка ситуација на Космету показује како тежње ЕТА нису утопијске.

Тренутна ситуација у Шпанији, Белгији, Великој Британији и још неким европским државама само потврђује став да ће, након једностраног признавања лажне државе Косова на територији суверене Србије од стране бројних земаља, карта Европе сасвим другачије изгледати.

Наиме, на прошлогодишњем сајму књига у Франкфурту, где су званични представници Каталоније и Балеарских острва обелоданили склапање институционалне сарадње између две покрајине, потпредседник Каталоније је поновио захтев за отцепљење Каталоније од Шпаније. Jose Luis Carod-Rovira је уједно председник каталонске партије Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) и члан Европског слободног савеза (European Free Alliance), који обједињује још 13 различитих сепаратистичких партија. Међу њима су и припадници Шкотске националне партије из Велике Британије,

као и вођство партије Partit Occitan из Француске и Савеза за Јужни Тирол из Италије.

Иначе, Европски слободни савез се залаже за „демократију и самоопредељење европских народа и регија који немају државу“. На свом сајту ЕФА је објавила и детаљан нацрт „нове Европе“ у складу с принципима самоопредељења. Према том нацрту, Шпанија би требало да се распадне на шест, а Француска на пет покрајина, док би Белгија – нестала. Занимљиво је да би се повећала површина Немачке, у чији састав би ушли делови Швајцарске и цела Аустрија.

Поред „Велике Каталоније“, у чијем саставу би били и Балеари, на мапи ЕФА ниче и нова област – Андора. Пољска би изгубила Шлезивију, која би добила „посебан статус“, а у Шпанији би настале: независна Андалузија, Арагон и, наравно, Баскија. Француска би остала без готово пола своје територије, пошто би настале Аквитанија, Бретања и Алзас. Велика Британија би се такође распала.

Они који подржавају једнострано проглашену независност Косова и Метохије тврде да је то „јединствено решење које се неће поновити више нигде“, морали би да проуче платформу ЕФА. За разлику од Албанаца са Космета, који према међународном праву немају право на још једну државу, набројани европски народи имају право да се понашају државотворно. Стога, „косовски вирус“, након што се признало право Приштини на отцепљење, као бумеранг би се вратио у само срце Европе.

Сви сепаратистички покрети Европе поздрављају противправну независност Косова
Аутономна влада Баскије је дан након једностраног проглашења независности Косова саопштила да је „Косово пример који треба следити“.

Чеченски сепаратисти који се боре за отцепљење Чеченије од Руске Федерације поздравили су једнострано проглашење независности Косова и Метохије, упоређујући своју борбу са борбом косовских сепаратиста.

Одмах по противправном проглашењу независности Косова, огласио се шкотски премијер Алекс Салмонд и изјавио да је убеђен да би „независност Шкотске од Велике Британије била корисна и за Шкоте и за Енгле-зе“. Он се нада да ће Шкоти на референдуму предвиђеном за 2010. годину подржати независност.

У прилог томе говори и став новог председника шкотске владе и лидера Шкотске националне партије Алекса Салмонда који је недавно изговорио нешто што се у Шкотској у протекла три века, са званичних нивоа, није могло чути. Он је у свом приступном говору рекао да се залаже за „отцепљење“ Шкотске из Уједињеног Краљевства, да је то тежња већине Шкота и да ће се он за то залагати за време свог мандата.

Тренутак је, поручио је сународницима Алекса Салмонд, да „застану и размисле“ не само о томе каква је земља у којој живе, већ и у каквој би земљи „могли и морали да живе“.

Први министар је у извештају представио три реална избора за Шкотску: постојеће децентрализовано устројство унутар граница Уједињеног Краљевства, проширење овлашћења шкотског парламента у неким областима и коначно – пуну независност. Салмонд је, обраћајући се јавности, нагласио да будућност Шкотске „није питање које бесконачно може да чека“ и да изостанак промена више није опција:

„Прошла су времена владе чије се управљање протеже од врха ка дну, државне администрације која са висине испоручује политику неупућеном и послушном народу. Ова расправа, ова дебата усредсређена на питање будуће фазе самоуправе, захтева пуну пажњу сваког појединачног Шкотланђанина и Шкотланђанке“, рекао је он. „Тражимо независност Шкотске“, подвукао је Салмонд, додајући да се нада да ће се о тој ствари Шкотланђани изјаснити на референдуму до краја 2010. године.

С друге стране, у Белгији, земљи коју су велике европске силе створиле 1831, влада дубока криза. Због несугласица између Фландрије и Валоније, последњих месеци краљевина Белгија нема владу, а Фландрија прети отцепљењем. Политичка атмосфера толико је усијана да је, на пример, Фланманцу који не говори француски најбоље да прича енглески у бриселском таксију уколико је таксиста Валонац. Валонија је покрајина у којој се говори француски, а Фландрија има свој фламански (холандски) језик као службени језик. Језичка подела је, иако највидљивија, заправо најмање значајна. Иза сепаратизма Фландрије стоји економски предумишљај. Фландрија је економски динамична и богатија од Валоније која још увек има карактеристике некадашњег индустријског центра који није успео да се опорави и стане на ноге после краха индустријске ере седамдесетих година. Независност Фландрије није више хипотеза, већ све реалнија могућност која би значила стварање независне Фландрије и посебан статус за регион Брисела. Испитивања јавног мњења показују да је већина Фламанца за отцепљење, а већина Валонаца за одржање Краљевине Белгије као једне државе.

У језгру Европске уније све су гласнији позиви за поделу државе на северни, фламански, и на јужни, валонски део. Грађани су на кућама у неким белгијским градовима, као апел политичарима да очувају државу – окачили белгијске заставе. Патриотски чин није имао нарочит ефекат, а будућност је све неизвеснија.

Белгијска клацкалица је процес на који у „Хералд трибуњу“ упозорава и Струан Стивенсон, конзервативни бри-

тански посланик из Шкотске. За њега је Белгија „мала поспана бара европске бирократије“, тек једна од држава која пати од „кризе идентитета“. По оцени Стивенсона, европска интеграција крчи темељ за европску дезинтеграцију.

Тест за принципе на којима почива међународни поредак

Што се тиче официјелних ставова Руске Федерације поводом дезинтеграционих тенденција на европском континенту, они су били доследни у погледу оцене да независност Косова отвара Пандорину кутију у Европи. Тако је Сергеј Иванов, министар спољних послова Русије упозоравао: „Верујемо да је Косово тест за однос света према једном од основних принципа међународне политике, а то је територијални интегритет. Ако дозволимо Косову да добије независност и признамо га, мислим да је то као да смо отворили Пандорину кутију, јер ће неке друге територије у свету, које су у овом тренутку у другом плану, рећи потпуно исто: зашто ми не можемо да будемо независни?“

Он је додао и да је могуће да такво питање у будућности поставе и неки региони у Европи. „Не само бивше совјетске територије, као што су Придњестровље, Абхазија и Јужна Осетија, већ је то могуће и у Европи и другим деловима света. Зато ја кажем, немојмо да отворимо Пандорину кутију, то је веома ризично“.

Руски представник у НАТО-у Дмитриј Рогозин оцењује да је одвајање Косова „сценарио стварања преседана за којим ће падати све“ и да је присутна снажна тенденција уситњавања Европе, када „спољни манипулатор“ жели да уситни Европу на „националне“ делове и још их подели на хелије, „уместо да има мултинационалне државе – Белгију, Велику Британију, Шпанију“.

Према речима Рогозина, структура европске безбедности представља елементарни кодекс правила понашања по

којем „не треба нападати мањег, кршити суверенитет, открити парче територије друге државе само зато што ти се то прохтело”. Rogozin додаје и то да ће Русија несумњиво блокирати сваки покушај легализације те катастрофе, јер борећи се за суверенитет Србије, Москва штити међународно право.

Реџи Томас, почасни професор Универзитета Маркет и бивши Фулбрајтов професор на Универзитету у Београду (2004. и 2005) и на Универзитету у Болоњи (2007), такође сматра да се мора избећи да независност Косова постане преседан како би се осигурала стабилност не само на Балкану, него у свим осталим земљама које имају незадовољне мањине.

„У том случају свет би требало да се припреми да ће се косовска ‘стратегича’

примењивати на другим местима. Прво, маскирани етнички сецесионисти нападају цивиле и полицију. Не знајући где се крије непријатељ, снаге безбедности узвраћају насумице. Кршење људских права изазива протесте и осуде у целом свету, а следи интервенција и окупација иностране војне силе. У коначном расплету, држава губи контролу над својом покрајином, а сецесионисти проглашавају независност”, тврди Томас.

Да косовско питање данас добија потпуно другачије димензије и да изискује одговор на круцијално питање: може ли свака, па и најмања етничка заједница, уколико то пожели, да се отцепи, закључио је недавно у „Гласу Америке” и Луелин Кинг, коментатор и водитељ телевизијске емисије „Хроника Беле куће”. Кинг је изјавио да ће исход преговора о статусу Косова у великој мери зависити од Европске уније, а да опасност од таквог сецесионизма може да угрози и наизглед стабилне земље.

„Ако Приштина може да буде независна, зашто не би могла и Шкотска”, закључио је Кинг, размотривши „изазовно међународно-правно питање” – да ли подржати веће, стабилне и просперитетне земље или дозволити отцепљење

мањих ентитета који су неодрживи не само економски, него и на друге начине. Бројни недавни проблеми на Балкану који се рефлектују на Европу повезани су, према Кингу, с исхитреним признањем независности неких република бивше Југославије. Стога Кинг предлаже да се ради избегавања нових сукоба стрпљиво и стручно размотре разне опције.

Поменути професор Реџи Томас је истакао и да постоје двоструки стандарди у међународној заједници када су Срби у питању и подсетио да су територијални интегритет и суверенитет Хрватске и Босне и Херцеговине наметнути током деведесетих, без обзира што су Срби у Хрватској прогласили „Републику Крајину”, а Срби у Босни и Херцеговини „Републику Српску” и нагласио да је очување националног интегритета универзални принцип мира који не сме да заобиђе Србију.

Косово је срце и душа Србије. О томе сведоче на стотине српских православних цркава, манастира и светих места на Косову. Поред тога, демографска трансформација Косова последњих сто година, када су Албанци бројно престигли локално српско становништво, последица је доласка Албанаца из Албаније. Истовремено, велики број Срба је напустио Косово и Метохију пре и после интервенције НАТО-а 1999, било да су побегли од албанског насиља било да су кренули за бољим условима у Србију.

Невероватно је да CNN и још неки светски медији представљају Космет као последњу државу некадашње СФРЈ која још увек није прогласила самосталност, што је апсолутно нетачно. Косово и Метохија никада није имао статус државе.

С друге стране, званичници са Запада „заборављају” да помену да једнострано проглашење независности Косова и Метохије представља грубо кршење Повеље Уједињених нација, Хелсиншког споразума из 1975. којим су гарантоване границе Европе и Резолуције УН 1244 из

1999. године, која гарантује постојеће границе Србије.

Скандалозно писмо Млађана Динкића упућено Јоакиму Рикеру

Бешчасник за пример

- *После инцидента на прелазу Јариње који је био разумљива реакција Срба на проишвиравно проглашену независност, Динкић самоиницијативно од Рикера затражио хијну обнову и заштитну бесправно пошваљених царинских јунктова на прелазима између Србије и Косова и Метохије, суицидно сјаву српске Владе*

Пише: Борис Алексић

Како „Велика Србија” сазнаје од добро обавештеног извора блиског Јоакиму Рикеру, Млађан Динкић је одмах након револта Срба који су 18. фебруара срушили бесправно постављене царинске пунктове Брњак и Јариње на административној линији са централном Србијом, упутио писмо шефу УНМИК-а Јоакиму Рикеру са захтевом да се што пре обнове и заштите прелазе”. У писму Динкић, између осталог, каже:

„Услед новонастале ситуације на Капији 1 (Јариње), дужан сам да Вас обавестим да је Ваша обавеза да заштитите све прелазе по Резолуцији 1244. Од Вас се очекује да у најскорије време поново успоставите царину и контролу над прелазом Капије 1, која је од суштине важности за контролу над организованим криминалом. Према Резолуцији 1244, ова царинска контрола подразумева контролу VAT/TVSH (ПДВ и порез) и нема никакву политичку конотацију. Надам се да услед новонастале ситуације неће доћи до ескалације организованог криминала. Никоме није у интересу да дестабилизује ове прелазе.

Поздрав, Млађан Динкић”.

Подсетимо да су управо тог дана тројица Шиптара претукли српску старицу Јелицу Арсић која има 86 година. Српски министар Динкић ни једном једином речју није поменуо овај случај Рикеру. Као што се види из горе наведеног обраћања Рикеру, главна прекупација гуруа Г 17 плус је постављање царинских пунктова које су “гневни” Срби уништили протестујући против цепања територије своје државе. Динкић не помиње ту чињеницу, што очигледно значи да се саглашава са насилно успостављеним стањем или га барем прихвата. Млађан Динкић у свом обраћању Јоакиму Рикеру ниједном речју не помиње противправно проглашење независности, кршење и насилје над међународним правом и Резолуцијом 1244.

Због чега Динкић није затражио пуно спровођење Резолуције 1244? Зашто није затражио повратак српских војника и полицајаца на гранични прелаз са Албанијом, како је предвиђено Резолуцијом? Вероватно због тога што је за њега и његову странку граница Србије на Јарињу. Ко је њега уопште овластио да се на овај начин обраћа Рикеру? Ово посебно имајући у виду да је министар за Косово и Метохију Слободан Самарџић рекао да револт Срба и рушење лажних граничних прелазних није иницирала Влада Републике Србије, али да је “у складу са политиком Владе Србије о презимању царинских послова”. Због чега Динкић Рикеру не говори о патњама Срба затвореним у гета на Косову и Метохији, о кршењу Повеље УН од стране НАТО-а, о обавези УНМИК-а да штити и неалбанско становништво и спречи једнострана решења? Зато што га Срби у јужној покрајини очигледно не интересују. Отписао их је. Е, па Динкићу, ако ниси гледао, „отписани” се враћају. Да ли је он можда преузео надлежности Слободана Самарџића и Драгана Јо-

чића па расправља са Рикером о Косову и Метохији и организованом криминалу? Очигледно је да Млађан овим писмом задира у надлежност Министарства за Косово и Метохију и Министарства унутрашњих послова. Очигледно је, међутим, и то да је Млађан Динкић, свесно или несвесно, овом поруком Јоакиму Рикеру пружио и подршку једностраним актима НАТО-а и УНМИК-а који воде стварању друге шиптарске нарко-државе.

Он се обраћа Рикеру под изговором заштите од „организованог криминала”. Морамо признати да пажљиво бира речи, јер да је написао мафије, то би значило да постоји спрега криминалаца и тренутне власти на Косову и Метохији, а то би могло да заболи Рикера. Да ли ико ко размишља својом главом може да поверује да нарко-дилери, трговци белим робљем, макрои и други тешки криминалци окупирано Косово и Метохију напуштају, те своју „робу” шверцују искључиво преко граничних прелазних? Да ли ико може да помисли да Рикер и његов УНМИК, који обилато користе услуге шиптарске нарко мафије, сарађују са њиховим вођама и штите коридоре дроге из Авганистана, желе да се супротставе организованом криминалу? Свако ко је слушао речи очевидаца са Косова и Метохије зна да припадници НАТО-а и УНМИК-а најчешће навраћају у оне приштинске улице које имају највише јавних кућа, да им шиптарска мафија редовно довози проститутке у базу Бондстил, те да су сви заједно корумпирани и трули колико и гротескна државица коју покушавају да створе силом.

На крају, Динкићево обраћање Рикеру и његов захтев за обнову граничних прелазних између централне Србије и Косова и Метохије ће остати добар пример за историју бешчасића. Ипак, на његову велику жалост, време до потпуног рушења лажне границе Србије и њене јужне покрајине почело је да се одбројава.

Трагедија српског Косова и Метохије

- *Албански сепаратизам један је од најстаријих националистичких покрета на простору бивше СФРЈ, иако да захтев за независним Косовом и Метохијом од стране Албанаца није био последица било какве репресије. Ако је репресија уопште и постојала, то је само могла бити репресија Албанаца над Србима*
- *„Албанци малтретирају српско становништво које се пакује и одлази из региона. Албански националисти планирају две фазе до постизања свог циља: прво успостављање етнички чисте албанске републике, па затим уједињење са Албанијом, како би настала Велика Албанија” („Њујорк тајмс”, 12. јул 1982. године)*

Пише: Јелена Грбић

Да би се појаснила и разлучила садашња ситуација са јужном српском покрајином, Косовом и Метохијом, и како би се сагледала права позадина сукоба и нетрпељивости косметских Албанаца, односно Шиптара према неалбанском живљу, а посебно према Србима, мора се знати да дешавања на простору СФРЈ, а у склопу тога и Србије, с почетка деведесетих година 20. века, нису произвели бунтовништво Албанаца, обзиром да је албански сепаратизам био један од најстаријих националних покрета у тзв. Титовој Југославији. Албански сепаратизам, односно сан о Великој Албанији је и главни узрок и покретач међусобног неповерења и мржње која је касније прерасла у насиље, да би била окончана оружаним сукобом и сада једностраним противправним самопроглашењем независности Косова.

Након балканских ратова, одмах по ослобођењу Европе од турске власти и распада Отоманске империје, Стара Србија, а данашње Косово и Метохија, поново долази под окриље српске државе, а од 1918. године па све до Другог светског рата се налази у саставу Краљевине СХС, односно Краљевине Југославије.

Током Другог светског рата и фашистичке окупације, Италија је анектирала Косово и Метохију и припојила га Великој Албанији која је била италијански протекторат. Након завршетка рата, Косово и Метохија је враћено Југославији и ушло у састав Народне, а касније Социјалистичке Републике Србије под називом Аутономна косовско-метохијска област, да би шездесетих година 20. века била уздигнута на ниво покрајине. Уставом из 1974. године Социјалистичка аутономна покрајина Косово фактички добија статус федералне јединице, мада се још увек формално налази у саставу Србије. Коначно, Космет губи статус федералне јединице и 1989. године бива враћен на ниво покрајине. Од тада је само Аутономна покрајина Косово и Метохија у саставу Републике Србије. Албанско становништво годину дана касније проглашава независност, али то није признато ни од једне државе, осим Албаније.

Јачање албанског сепаратизма

Након Другог светског рата и дуже борбе са преживелим остацима албанске квислиншке државе која је била ус-

постављена од стране фашистичке Италије, тадашњи режим одлучује да овом делу Србије додели политичку, културну, економску и правосудну аутономију, као и издашне субвенције из федералног буџета.

Почетком шездесетих, посебно за време побуне 1968. године (као и за време побуне из 1981, неколико месеци после Титове смрти), почело је прво јавно изношење захтева за независношћу Космета. Нико тада још није ни чуо за Слободана Милошевића, бившег председника СРЈ, који је у то време био банкар, значи човек без било каквог политичког утицаја. Инсистирање на захтеву за независно Косово и Метохију од стране Шиптара није било последица било какве репресије, јер ако је репресија уопште и постојала, то је само могла бити репресија Албанаца над Србима. „Њујорк тајмс”, за који се никако не може рећи да је икада био на страни Срба, писао је у то време: „Албанци малтретирају српско становништво које се пакује и одлази из региона. Албански националисти планирају две фазе до постизања свог циља: прво успостављање етнички чисте албанске републике, па затим уједињење са Албанијом, како би настала Велика Албанија. Само у последњих десет година, око 57.000

Срба побегло је са Космета” („Њујорк тајмс”, 12. јул 1982. године)¹). Силовања, убиства, претње и уништавање имовине била су средства за остварење албанског циља, а како су судство и полиција били под албанским руководством, савезна држава није могла никога да заштити. Ворен Цимерман, последњи амерички амбасадор у Југославији, пише у својој књизи „Порекло катастрофе”: „Пошто су ме амерички новинари упозорили да не верујем било чему што чујем о Космету, одлучио сам да поставим Ругови тест истине. Питао сам га, док смо разматрали суровости Срба над Албанцима, како су се Албанци понашали према Србима док је све било у њиховим рукама, пре периода Милошевићеве владавине. ’На несрећу’, одговорио је без устручавања, ’почињено је много злочина против Срба’”²). Још тада су све албанске политичке снаге јавно признале да њихов циљ није демократизација Косова и Метохије, него искључиво и једино независност, што значи сецесију од Србије и припајање Албанији.

Ослободилачка војска Косова

Крајем 20. века на сцену је ступио још један важан фактор: Ослободилачка војска Косова – ОВК. ОВК је терористичка формација која је прошлог лета држала две трећине Космета под својом контролом. Њен једини циљ јесте етнички чисто и од Србије независно Косово и Метохија. ОВК се за тај свој циљ борила искључиво насилним, а не политичким средствима: нападајући патроле српске полиције, српске цивиле и њихове домове, терајући их да напусте Космет и бацајући бомбе у кафиће у којима се окупља српска омладина. То је уџбенички пример етничког чишћења. Октобра 1998. године постигнут је мировни споразум између српских власти и вођа ОВК. Према том споразуму, српска влада би повукла све специјалне војне и полицијске јединице са територије Космета, а ОВК би престала са свим операцијама док не би био постигнут коначан договор. Поштован је само први део овог споразума, јер ОВК није престала са убијањима, под изговором да не постоји централна управа и да неке локалне јединице нико не може контролисати. Пошто су се српске полицијске и војне снаге повукле са Космета, ОВК је једноставно „ушетала” у празан простор, преузела контролу над већим делом Космета и наставила са насиљем.

Брутална агресија на СРЈ

Бомбардовање Југославије 1999. године проузроковало је управо оно што је НАТО наводно покушао да спречи: још више разарања, још више мртвих, још више насиља, још више избеглица, хуманитарну катастрофу коју су наводно и лицемерно хтели да спрече. Након бомбардовања СРЈ, Косово и Метохија долази под управу Уједињених нација. Око 150.000 - 200.000 Срба и Рома је побегло из покрајине одмах након агресије. Преостали Срби су се организовали у енкла-

ве које су под наводном заштитом КФОР-а. По одласку Војске Југославије, уништено је више десетина српских цркава. Војно-технички споразум из Куманова 1999. године регулисао је смернице повлачења Војске Југославије и српске полиције са територије Аутономне покрајине Косово и Метохија. Административне послове обављале су Уједињене нације без учешћа Србије. Мада је, по слову резолуције 1244 Савета безбедности, која је донета 10. јуна 1999, изванредан број српских војника и полицајаца требало да се врати на Космет у циљу заштите српског становништва, то се није десило, а сама Резолуција 1244 је једностраним проглашењем независности Косова брутално погажена.

Сукоби на југу Србије

Отворени сукоб између Срба и Албанаца је поново избио у периоду од 1999. до 2001. у демилитаризованој области Прешева, са српске стране административне границе са Косовом. Албански екстремисти су основали Ослободилачку војску Прешева, Медвеђе и Бујановца, са циљем припајања ових области Косову. Сукоб се сводио на нападе цивилних циљева; најгори по последицама је био напад фебруара 2001. на аутобус код Подујева, са косовске стране границе, у којем је убијено 12 Срба који су путовали у Грачаницу да би обишли гробове својих рођака. Сукоб се завршио када је Војска Југославије поново ушла у демилитаризовану област уз сагласност НАТО-а, док су припадници ОВПМБ (Ослободилачке војске Прешева, Бујановца и Медвеђе) амнестирани од стране НАТО-а.

Протести Срба против лажне независности Косова и Метохије у Штрпцу

Погром Срба 17. марта 2004. године

Ново насиље Шиптара над Србима и другим неалбанцима избило је 17. марта 2004. године. Повод за насиље била је непроверена гласина да су се претходног дана три албанска дечака удавила у Ибру близу Зубиног Потока. Албански екстремисти су покушали да пређу у северни део Косовске Митровице, а Срби су се окупили на другој страни моста да би их спречили у томе. Припадници КФОР-а су блокирали мост, користили сузавац и гумене метке да би држали сукобљене стране даље једну од друге. Међутим, наоружани Албанци су отворили ватру и убијено је осморо, а рањено више од 300. Рањено је и 11 припадника КФОР-а, од тога двоје тешко. Насиље се следећег дана проширило по целој покрајини. Број жртава се до краја дана попео на 31 мртвих и 500 повређених. Портпарол УН је изјавила да је уништено 110 кућа и 16 православних цркава и да је 3.600 људи остало без крова над главом, углавном Срба, али и Рома и Ашкалија.

Насиље Албанаца по доласку КФОР-а

Приштина

Општи подаци:

број Срба до доласка КФОР-а: око 20 850

број Срба 31. децембра 1999. године: око 900

број Срба 2002. године: око 225

број Срба 24. марта 2004. године: 0

Седамнаестог марта 2004. године албански екстремисти су запосели станицу УНМИК полиције у насељу „Врањевац” и запалили више полицијских теренских возила. Истог дана, нападнута је зграда „ЈУ програма”, у којој је живела већа група Срба. Албански екстремисти су зграду запалили, а око 30 грађана српске националности склонили се у један стан, како би се заштитили. Након више покушаја, снаге КФОР-а евакуисале су угрожене Србе у своју базу, а лица српске националности запослена у администрацији УНМИК-а пребачена су на подручје централне Србије. Запаљена је и црква Светог Николе. У Приштини више нема Срба.

Чаглавица

Српско село, удаљено 2 и по километра од Приштине, које броји око 1 500 становника.

Општи подаци

број Срба до доласка КФОР-а: око 2 200

број Срба 31. децембра 1999. године: око 2 200

број Срба 24. марта 2004. године: непознат

Петнаестог марта 2004. године албански терористи ранили су дечака Јовицу Ивића, који је у тешком стању превезен у болницу у Косовској Митровици. Овај догађај изазвао је протесте мештана Чаглавице, као и околних српских села (Грачанице, Сушице, Лапље Села, Преоца и др.), који су блокирали магистралне путеве према Скопљу и Гњилану. Дошло је и до инцидента са локалним Албанцима. Два дана касније, 17. марта, у поподневним часовима, након што су нешто после 13.00 часова кренули из Приштине, неколико хиљада Албанаца стигло је у село Чаглавицу. На улазу у село наишли су на кордон припадника КФОР-а који су успели да пробију, након чега су ушли у северни део Чаглавице где су, користећи „молотовљеве коктеле”, запалили десетак српских кућа и више аутомобила. У нападима Албанаца, који нису престајали ни наредне ноћи, хицима из снајперског

оружја са околних брда, као и од бачених бомби, рањено је десет Срба. Такође, запаљено је неколико возила УНМИК-а и повређено више од 10 припадника КФОР-а.

Истог дана, припадници КФОР-а и УНМИК-а су евакуисали жене, децу и старце из Чаглавице у Лапље Село и Грачаницу, а амерички војници су, око 18.00 часова, са 30 оклопних возила, стигли из Урошевца у Чаглавицу. Тек њиховим ангажовањем, Албанци су потиснути ка Приштини. Осамнаестог марта, на брду Ветерник у близини Чаглавице, била је окупљена већа група Албанаца који су покушавали да продру до Чаглавице, али су у томе спречени од стране припадника КФОР-а.

Грачаница

Грачаница је место на Косову и Метохији названо по манастиру изграђеном у 14. веку. У њему, након сукоба 1999. године, живе искључиво Срби.

Општи подаци

број Срба до доласка КФОР-а: око 4 500

број Срба 31. децембра 1999. године: око 4 500

број Срба 24. марта 2004. године: непознат

Шеснаестог марта 2004. године, након што су припадници међународних снага Србима из Грачанице онемогућили да се придруже протестима својих сународника у Чаглавици, они су извршили блокаду пута Приштина – Гњилане. Сутрадан, 17. марта, у преподневним часовима, из приштинског насеља Ајвалија, око хиљаду наоружаних Албанаца кренуло је према Чаглавици, Лапљем Селу и Грачаници, са намером да заузме ова српска места. Српско становништво у Грачаници поставило је препреке и организовало барикаде на путу према Приштини. Барикада је постављена и у оближњем селу Кишница, из правца Гњилана, где је такође дошло до сукоба са албанским екстремистима. Представници КФОР-а, након што су жене и деца из Чаглавице евакуисани у Лапље Село и Грачаницу, сугерисали су Србима из Грачанице да се наоружају и бране своје место, уз образложење да јединице КФОР-а нису у могућности да заштите њихове животе од напада албанских екстремиста. Два дана након сукоба, 19. марта, према извештају Општинске организације Црвеног крста, у Грачаницу је, до 14.30 часова, пристигло око 200 избеглих лица из Липљана, Косова Поља и Кишнице. Део становништва пронашао је смештај код рођака, док је Црвени крст извршио прихват око 120 лица. Поред наведеног, 23. марта, од стране припадника КФОР-а, у Грачаницу је, из војне базе у Приштини и из Обилића, евакуисано око 200 Срба.

Лапље Село

У Лапљем Селу, у близини Приштине, према проценама ОЕБС-а, до марта 1999. године живело је око 1 500 Срба и око 150 Рома.

Општи подаци

број Срба до доласка КФОР-а: око 1 500

број Срба 31. децембра 1999. године: око 1 500

број Срба 24. марта 2004. године: непознат

Седамнаестог марта 2004. године, пред сам почетак напада албанских терориста на Чаглавицу, припадници УНМИК-а и КФОР-а евакуисали су српске жене, децу и старце из Чаглавице у оближње Лапље Село и Грачаницу. На самом улазу у село, током ноћи између 17. и 18. марта, долазило је до сукоба албанских екстремиста и међународних снага безбедности.

Обилић

Према подацима Организације за европску безбедност и сарадњу (ОЕБС), након оружаних дејстава на Косову и Метохији 1999. године, у општини Обилић, живело је 3.600 Срба, који су, осим у самом граду, били насељени и у селима

Милошево, Бабин Мост, Племетина, Црквена Водица и Јанина Вода.

Општи подаци

број Срба до доласка КФОР-а: око 3 000

број Срба 31. децембра 1999. године: око 1 500

број Срба 24. марта 2004. године: 0

У самом Обилићу, који је био насељен углавном припадницима српске националности, живело је 1 500 Срба. Седнаестог марта 2004. године, на кућу породице Милосављевић бачена је експлозивна направа. Истог дана пронађена је и деактивирана експлозивна направа постављена у центру Обилића. Сутрадан, око 11.00 часова, започео је напад албанских екстремиста на Србе у Обилићу. Истовремено, започели су жестоки сукоби између албанских екстремиста и припадника међународних снага. Војници данског контингента КФОР-а, уз помоћ припадника УНМИК полиције, покушавали су да задрже нападе Албанаца док се не заврши започета евакуација Срба из Обилића. Више од 50 Срба остало је у окружењу Албанаца, у Церској улици, у насељу у близини Термоелектране „Косово Б”, као и у згради тзв. „ЈУ програма”. Албански терористи су, у групама, истовремено упали у више делова града насељеним српским становништвом и започели паљење кућа у којима је још било Срба. Оне који су покушали да побегну, Албанци су премлаћивали. Припадници Косовске полицијске службе (КПС), нису спречили акте насиља према српском становништву и имовини. Током вечерњих часова, 18. марта, албански екстремисти палили су напуштене српске куће у Обилићу, док су на полицијску станицу бацили бомбу. Такође, спаљена је српска црква у центру Обилића, као и зграда амбуланте. Истог дана, до 14.00 часова, сви Срби из Обилића су протерани. Срби избегли из Обилића смештени су у село Лешак, општина Лепосавић, односно у кампове КФОР-а код Косова Поља и Приштинe.

Косово Поље

До марта 1999. године, у овом месту је живело око 9 000 Срба и другог неалбанског становништва. Сада их има око стотину. Смештени су у згради тзв. „ЈУ програма”, уз обезбеђење норвешких припадника КФОР-а.

Општи подаци

број Срба до доласка КФОР-а: око 4 000

број Срба 31. децембра 1999. године: око 2 000

број Срба 24. марта 2004. године: непознат

Током 17. марта 2004. године, из Косова Поља протерани су сви преостали Срби и друго неалбанско становништво. Албанци су запалили зграду Општине, организовали напад на болницу, школу „Свети Сава” и двадесетак српских кућа. Српске куће су спаљиване до темеља, а поред њих и сви помоћни објекти. Спаљене су обе православне цркве у Косову Пољу – црква Светог Николе из XIX века и црква Свете Катарине у селу Бресје код Косова Поља. Испред школе у Косову Пољу, албански терористи убили су Златибора Трајковића (старог око 60 година), а тешко ранили Трифуна Стоиловића. Приликом посете Косову Пољу 24. марта, чак је и Хавијер Солана, представник Европске уније за спољну политику и безбедност, који се залагао за бескрупулозно бомбардовање СРЈ како би се тобоже спречила хуманитарна катастрофа, згранут насиљем Албанаца, изјавио следеће: „Ужаснут сам бруталношћу, уништеним школама, онемогућавањем деце да се образују, уништавањем црква у којима су људи желели само да се моле”.

Косовска Митровица

Град је подељен на северни и јужни део, при чему је јужни део настањен искључиво албанским становништвом, док је северни део града мултиетнички, односно у насељима

„Три солитера”, „Микро-насеље” и „Бошњачка махала”, живе Срби, Албанци, Роми и Бошњаци.

Општи подаци

број Срба до доласка КФОР-а: око 16 000

број Срба 31. децембра 1999. године: око 14 000

број Срба 24. марта 2004. године: непознат

Шеснаестог марта 2004. године, око 16.00 часова, након саопштења албанских електронских медија о утапању тројице албанских дечака у селу Чабра, у непосредној близини села Зупче, општина Зубин Поток, припадници УНМИК полиције блокирали су Ибарски мост, који раздваја јужни и северни део града, у намери да предупреду евентуалне сукобе. Наредног дана, 17. марта, већи број Албанаца окупио се у јужном делу града. Око 11.00 часова највећи део демонстраната предвођених групом од око 200 екстремиста, наоружаних ватреним оружјем и бомбама, упутио се ка Ибарском мосту. Део демонстраната успео је да пробије барикаду и уђе у северни део града, док се остатак сукобио са припадницима УНМИК полиције и малобројним снагама КПС. Истовремено, око 11.15 часова, око 150 лица српске националности упутило се ка мосту, у намери да спрече продор албанских демонстраната. Тада је започело каменовање Срба и припадника КФОР-а и УНМИК полиције са албанске стране. Припадници УНМИК полиције употребили су сузавац, шок бомбе и гумене метке, док су припадници специјалне јединице УНМИК полиције из Пољске, око 11.30 часова, покушали да блокирају прилазе главном мосту на Ибру. Први пуцњи из ватреног оружја регистровани су око 12.00 часова, из правца „Три солитера”, на Србе у северном делу града. Истовремено, албански екстремисти почели су да бацају „молотовљеве коктеле” на возила УНМИК полиције.

Око 13.00 часова, албански екстремисти успели су да преко пешачког моста, који је у близини „Три солитера”, уђу у северни део града. Онда се велики део српске масе покренуо ка том мосту, трудећи се да спречи албанске екстремисте да уђу дубље у северни део града и направе масакр већих размера. У исто време, албански терористи из зграда у насељу „Три солитера” започели су да бацају бомбе и отварају ватру из аутоматског оружја и снајперских пушака на припаднике међународних снага и српско становништво.

Имали су подршку екстремиста који су, из правца градског парка у близини Ибарског моста, почели да пуцају на Србе у северном делу града. Том приликом убијени су Боривоје Спасојевић (рођен 1941. године) и Јана Тучев (рођена 1968. године), док је рањен Симеон Симеонов, УНМИК полицајац из Бугарске. У поподневним часовима, међународне снаге успеле су да успоставе ред у северном делу града, док су у јужном делу града веће групе Албанаца наставиле да размењују појединачну ватру са припадницима УНМИК-а и КФОР-а. Било је и појединачних пуцњева ка српском предграђу Брдо. 18. марта настављене су демонстрације албанских екстремиста, а група од око 1 000 Албанаца, окупљена испред бивше зграде „Беобанке“, кренула је ка северном делу града. Албански екстремисти су у више наврата покушали да запале цркву Светог Саве у јужном делу Косовске Митровице, а око 12.30 часова запаљени су конаци и помоћне просторије у дворишту цркве. Сама црква запаљена је око 18.00 часова. Спорадична пуцњава настављена је и током ноћи, а приликом размене ватре са албанским терористима припадници КФОР-а убили су албанског снајперисту. У раним јутарњим часовима 19. марта, из насеља Тамник у јужном делу Косовске Митровице албански терористи су гранирали северни део града.

Свињаре

У овом мултиетничком селу, које се налази на трећем километру пута Косовска Митровица – Приштина, до марта 1999. године живело је више од 300 Срба, који су се налазили у потпуном окружењу Албанаца.

Општи подаци

број Срба до доласка КФОР-а: око 900

број Срба 31. децембра 1999. године: око 700

број Срба 24. марта 2004. године: непознат

Осамнаестог марта 2004. године, албански екстремисти су, у времену од 12.00 до 13.00 часова, извршили напад на село Свињаре и том приликом запалили већи број српских кућа и помоћних објеката. Уз помоћ припадника УНМИК полиције, мештани су из зоне напада премештени у други крај села. Око 17.00 часова из села су евакуисани жене и деца. Истог дана, припадници КФОР-а присилно су евакуисали преостале Србе. На другом крају села, албански екстремисти започели су да пале српске куће и помоћне објекте. Два дана касније, до 17.00 часова, из базе француског КФОР-а у северном делу Косовске Митровице, 120 становника из села Свињаре безбедно је евакуисано у Звечан.

Призрен

Општи подаци

број Срба до доласка КФОР-а: око 9 500

број Срба 31. децембра 1999. године: око 102

број Срба 2002. године: око 60

број Срба 24. марта 2004. године: 0

Током 17. марта 2004. године, на подручју Призрена спаљени су саборни храм Богородице Љевишке који датира из 12. века, црква Светог спаса из 14. века, саборни храм Светог великомученика Георгија из 19. века, црква Светог Николе Тутићева из 14. века, црква Светог Георгија Руновића из 15. века, црква Свете недеље из 14. века, црква Светог Пантелејмона из истог периода и црква Светог Козме и Дамјана из 14. века. Запаљен је манастир Светих архангела, а братство од седам монаха је евакуисано. Истовремено, од стране албанских екстремиста, запаљене су и зграда Богословије „Кирило и Методије” и зграда Епископије, у којој се налазило седиште владике рашко-призренског. Наредног дана, код немачке базе КФОР-а у Призрену, дошло је до сукоба између екстремних Албанаца и међународних мировних снага. Албанци су покушали да уђу у базу у којој је било склоњено 58 Срба, али је њихов напад одбијен. У подруму изгореле Богословије пронађено је угљенисано тело Драгана Недељковића из Призрена. Демонстранти су уништили на десетине возила УНМИК полиције, службена возила УН, као и неколико приватних аутомобила.

Пећ

Општи подаци

број Срба до доласка КФОР-а: око 20 000

број Срба 31. децембра 1999. године: око 1 000

број Срба 30. децембра 2004. године: 0

Седамнаестог марта 2004. године, приликом напада Албанаца запаљене су све српске куће, а Срби су евакуисани у италијанску базу КФОР-а у селу Загрмље. У поподневним часовима дошло је до жестоких сукоба између албанских демонстраната и УНМИК полиције, и том приликом је погинуо један Албанац. Наредног дана, 18. марта у 13.00 часова, у знак протеста због убиства једног припадника бивше ОВК, кога је 17. марта усмртио полицајац УНМИК-а, албански екстремисти су организовали демонстрације на којима се окупило више хиљада људи.

Током тродневних немира, у Пећи су запаљене црква Светог Претече и црква Јована Крститеља, Стара митрополија са парохиским домом и црква Ваведења пресвете Богородице у Белом Пољу, која је настрадала 1999. године, али је била делимично обновљена и оспособљена за богослужење. Такође, порушени су и сви надгробни споменици на гробљу у Белом Пољу.

Преговори о статусу Космета

Преговори су почели у фебруару 2006. године. Међународни посредник Марти Ахтисари је представио план о „надзираној независности”. Српска страна је током тих преговора предлагала да статус Косова и Метохије буде регулисан попут статуса Хонгконга у Кини или Оландских острва у Финској, али су делегације косовских Албанаца одбациле свако компромисно решење, обзиром да циљ Албанаца није демократизација Космета, већ једино независност, што значи сецесију од Србије и припајање Албанији. Током преговора Албанци нису ни покушали да сакрију да је Велика Албанија, а не демократски Космет или аутономија, њихов једини циљ. 17. фебруара 2008. године, у Приштини је једнострано проглашена независност Косова.

Напомене:

- 1) „sr.wikipedia.org
- 2) Исто.

Фашисти и „фашисти” (3)

Ко је коме фашиста?

- Ако угледни амерички коментатори тврде да се слобода у самој Америци глуми и да је њена пољитика „хеџемонистичка”, колико су амерички реџими за друге, укључујући и Косово и Метохију, леџитимни и обавезујући?

Пише: Александар Павић

У склопу свог „рата против тероризма”, Бушова администрација је киднаповала неколико стотина појединаца широм света, одвукла их у тајне затворе и подвргла их (и подвргава) мучењима ради „прикупљања података” о Ал Каиди и другим организацијама које је америчка влада прогласила за терористичке, или за које „сумња” да то јесу. Чак је и амерички Уставни суд био приморан да у јуну 2006. године јавно саопшти властима САД да се морају придржавати Женевске конвенције у таквим случајевима. Не постоје никакви докази, међутим, да се у третману затвореника у тајним америчким затворима ишта променило набоље. Напротив, у јулу 2007. године, према писању Лос анџелес тајмса, председник САД је изнео „тумачење” трећег члана Женевске конвенције, и које је заправо отворило потребне „рупе” за даље злоупотребе, поврх већ изнесених ранијих тумачења по којима статус „непријатељских снага” узима заробљене „терористе” од заштита које предвиђа Женевска конвенција.¹⁾

У истом чланку, коментатор ових угледних „режимских новина”, констатује следеће: „Јесте ли добро разумели? Председник Сједињених Држава је управо јавно саопштио да, по америчкој политици, један човек има овлашћења да притвори било ког појединца било где на свету и подвргне га тајним техникама испитивања које нису мучење али, ипак, не могу бити откривене, док год сматра да је та особа присталица неке организације која је, на неки недефинисани начин, „повезана” са талибанима или Ал Каидом, и док год верује да та особа зна нешто што би нам могло бити „од помоћи”. Притом се речи „присталица” и „повезана организација” не дефинишу, што оставља довољно широку дефиницију која дозвољава тајни притвор, на пример, човека који идеолошки симпатише талибане, а који је можда чуо нешто корисно у кафићу у суседству, или десетогодишње девојчице чији је старији брат прошао обуку Ал Каиде.”²⁾ Међутим, мере интерне репресије које су уведене у САД у време након 11. септембра, не односе се само на потенцијалне „терористе” повезане са исламским фундаменталистичким организацијама.

Као пример навешћемо догађај од 17. септембра 2007. године, када је један млади амерички студент брутално претучен од стране полиције на Флориди. Ево како је један коментатор описао тај догађај: „Наивни Американци који мисле да живе у слободном друштву би требало да погледају видео снимак направљен од стране студената који су присуствовали говору који је одржао Џон Кери (John Kerry), Бушов противкандидат на спорним председничким изборима 2004. године, 17. септембра (2007), на Дан устава, на Универзитету Флориде у Гејнсвилу. По завршетку Керијевог говора, Ендру Мајер (Andrew Meyer), 21-годишњи студент новинарства, изабран је од стране сенатора Керија да му постави питање. Мајер је подигао примерак књиге истраживачког но-

винара Грегa Паласта (Greg Palast), „Наоружана лудница” (Armed Madhouse) и питао да ли је Кери знао да су Паластова истраживања установила да је Кери заправо добио на изборима. Зашто је, питао је Мајер, Кери тако брзо признао пораз и поред бројних очигледних примера изборне преваре? Зашто је, наставио је Мајер, Кери одбио да размотри могућност импичмента (суђења Бушу пред Конгресом), с обзиром да се Буш спрема да иницира још један акт војне агресије, овог пута против Ирана? Овде су заштитници народа, полиција, констатовали да је Мајер превише рекао.

Они су Мајера зграбили и почели да га одвлаче, док је Мајер непрекидно понављао: „Нисам урадио ништа погрешно”, што је, на основу наших закона, потпуно тачно. Ником није претио и никога није физички напао. Међутим, полиција је закључила да Мајер, један амерички грађанин, није имао права на слободу говора и уставну заштиту.

Баџили су га на под и ударали га тејзером (електричним пендреком) пред очима самог Керија и велике студентске публике, која је снимала видео материјал овог несумњивог акта полицијске бруталности. Мајер је одведен и притворен под лажном оптужбом да је „ометао јавни догађај”. Питање које сви треба да поставимо јесте: Зашто је један сенатор Сједињених Држава мирно стајао док су гестаповске си-

леције кршиле уставна права једног студента који је учествовао у једном јавном дешавању, брутално га претукле наочиглед свих, а затим га одвукле у затвор под лажним оптужбама? Керијева млитавост не само пред лицем изборне преваре, не само пред лицем Бушових ратова који су злочини по нирнбершким стандардима, већ и пред лицем политичких силеција које газе уставна права једног америчког грађанина, потпуно јасно говоре у прилог томе да он није ни био дорастао томе да буде нити председник, нити амерички сенатор.”³⁾

Амерички гласови противљења Бушовом фашизму

„Гестаповске силеције”? „Бушови злочиначки ратови по нирнбершком стандарду”? „Лажне полицијске оптужбе”? Ово мора да су речи неког америчког левичара, можда бившег хипика, антиглобалисте, вегетаријанца, присталице легализације марихуане... зар не? Не. Ово је извод из националне колумне Пола Крега Робертса („Зашто је Кери мирно стајао по страни?”), бившег помоћника министра економије у Регановој администрацији и једног од архитеката Регановог економског програма, бившег помоћника главног уредника „Вол стрит журнала”, писца осам књига, некадашњег професора на престижним Џорџтаун и Стенфорд универзитетима, носиоца Високе награде Америчког трезора и француске Легије части. Робертс затим наставља: „Обично када полиција крши уставна права и чини дела полицијске бруталности, она то ради онда када мисли да је нико не посматра, а не наочиглед велике публике.

Очигледно је да је полиција постала дрскија у свом угњетавању права и грађана. Чиме се објашњава ово ново одсуство страха полиције да крши права и малтретира грађане без разлога? Одговор је да су полицајци, од којих су већина ауторитарне личности, видели да уставна права више нису заштићена. Председник Буш не штити наша уставна права, као ни потпредседник Чејни, врховни тужилац, и амерички Конгрес. Баш као што је Кери допустио пендречење по Мајеровим правима, тако је Конгрес допустио Бушу да лиши људе, укључујући и америчке грађане, уставне заштите а затвара их без доказа. Колико ће проћи пре него што Кери или неки други сенатор буде одвучен с подијума и пендречен тејзером? Бушови републиканци су, уз саучешништво де-

мократата, фактички укинули одговорност власти у САД. Америчке власти на својим списковима за „забрану летења” држе 80.000 људи, укључујући и обичне америчке грађане. Нико не зна зашто је на листи и нико не може да сазна како да с ње буде скинут.

Они су на њу стављени једним актом Бушове администрације за који се нису полагали никакви рачуни. Аеродромска обезбеђења шиканирају и малтретирају људе који не одговарају ниједној дефиницији терористе. Налини Гуман (Nalini Ghuman), британску држављанку и професорку музике на Милс колеџу у Калифорнији, пресрели су наоружани чувари на вратима авиона по њеном повратку из Енглеске и одвели је под пратњом. Једна гестаповска банда силеција је поцепала њену америчку визу, оштетила њен британски пасош и рекла јој да или може да се одмах врати у Енглеску или да буде послата у притворски центар. Професорка Гуман, дипломац Оксфорд универзитета са докторатом са Универзитета Калифорније у Берклију, каже да се осећа као лик из Кафкиног „Процеса”. „Не знам зашто се то десило, нити за шта сам оптужена. Немам прилике да се браним. Човек је једноставно потпуно немоћан.” Више од годину дана одговора и даље нема. Бушови републиканци и њихови демократски полтрони су, у име „безбедности” учинили све нас немоћним. Док сенатор Џон Кери и његове демократске колеге ћуте, Бушова администрација нам је украла нашу земљу и претворила нас у поданике.”⁴⁾

Овакве квалификације једне републиканске председничке администрације, и то од стране једног доказаног, уваженог, одликованог припадника старог републиканског „естаблишмента” су толико запањујуће да су морале да буду цитиране у целости. Оно што је још алармантније је да оне нису имале довољно широк одјек – не само у америчкој, већ и у светској јавности. Међутим, како је Робертс рекао у једном другом чланку („Слободна штампа или Министарство за истину?”), „информације које се нуде америчком народу су исто толико свеобухватно лажне колико оне којима су кључани грађани Океаније од стране Великог брата путем Министарства за истину, у чувеној Орвеловој књизи.”⁵⁾ А такве контролисане информације се даље шире светом и бивају преузимане од стране необавештених или контролисаних медија, остављајући слику некадашње „демократске Америке”, од које је, по речима горенаведених поузданих очевидаца, остала само љуштур. Наравно, Пол и Робертс нису једини конзервативни гласови који се дижу против америчке агресивне спољне политике и укидања демократије у самим САД. Конзервативни колумниста Ендру Саливен (Andrew Sullivan) завршава свој чланак „Ратни злочинац” овим кратким пасусом: „У Белој кући седе ратни злочинци. Шта ћемо учинити у вези с тим?”⁶⁾

Џејкоб Хорнбергер, председник и оснивач конзервативно-либертаријанске Фондације за будућност слободе (Future of Freedom Foundation), у чланку „Демократска диктатура” упоређује Бушово тумачење овлашћења која му је дао Конгрес након напада од 11. септембра са тумачењима која је употребио Хитлер (!) да би приграбио диктаторску моћ: „Након терористичког напада на зграду немачког парламента, Хитлер се обратио скупштини и тражио привремену суспензију грађанских слобода. Након оштре расправе и дебате, у којој је Хитлер сугерисао да је такав законски акт потребан ради заштите слободе немачког народа, напоскон је обезбеђен потребан број гласова за његово усвајање.

Закон који је Хитлеру доделио диктаторска овлашћења звао се ‘Акт о ванредним овлашћењима’. По чему се ово, у начелу, разликује од Бушове тврдње да му је конгресна резолуција о дозволи употребе силе (против починилаца напада од 11. септембра), усвојена одмах након 11. септембра, доделила свемогућа овлашћења у поступању са ‘терористи-

ма'?"⁷⁾ Штавише, наставља Хорнбергер, постоји једна кључна разлика између Хитлерових присвајања овлашћења и Бушових: 'Акт о ванредним овлашћењима' давао је само привремена овлашћења. Сваки пут када је требало да истекне, Хитлер би се уредно обратио Рајхстагу и обезбедио нови законски акт којим би се исти 'привремено' продужио. С друге стране, Бушово образложење за своја свемогућа овлашћења, темељи се на тврдњи да ће она у његовом случају, с обзиром да је он врховни командант оружаних снага, трајати онолико дуго колико рат трајао."⁸⁾ А тај рат ће, с обзиром да ће бити тешко доказати када је то 'последњи терориста' елиминисан, по речима Хорнбергера, трајати у недоглед.

Овде се, наравно, не исцрпљују амерички гласови противљења Бушовој спољној и унутрашњој политици. Има их са обе стране политичког спектра. Данијел Елсберг, бивши високи званичник америчког Министарства одбране и један од икона антиратног покрета у Америци, чувен по објављивању „Пентагонских докумената“ у „New York Times“ 1971, што је допринело коначном дезавуисању америчке политике у Вијетнаму, у свом говору на Америкен универзитету у Вашингтону септембра 2007, изјавио је да се „у Америци догодио пузајући преврат“.⁹⁾ Џо Фара, оснивач и власник најчитанијег америчког конзервативног политичког Интернет сајта, WorldNetDaily, већ неко време износи све отвореније сумње да је Џорџ Буш Млађи део пројекта једне светске наднационалне и тоталитарне владе, и да покушава да на мала врата увуче САД у тзв. Северно-америчку унију (North American Union).¹⁰⁾ Чалмерс Џонсон, цењени амерички стручњак за Кину и Јапан, некадашњи дугогодишњи консултант ЦИА и пензионисани декан Одсека за политичке науке на Берклију, у мају 2007. написао је дугачак чланак „Зла империја: да ли је за Америку могуће да ликвидира своју империју?“ у којем говори да је последњи час да се спасе америчка република.¹¹⁾

За Ноама Чомског, лингвисту и теоретичара са Масачусетског института за технологију, се у нашој јавности већ довољно зна. Последњи филм америчког продуцента и редитеља Ерона Русоа (Aron Russo), који је умро ове године, носи наслов „Од слободe до фашизма“ (From Freedom to Fascism). Русо је, у виду двочасовног документарног филма из 2005. године, показао како се Америка, од некада слободне земље, од 1913. и успостављања система Федералне резерве (америчке централне банке која је у приватним рукама, што је мало познато и у самој Америци) и (нелегалног) личног опорезивања, претворила у земљу која се, како стоји у самом наслову, може назвати „фашистичком“. Русоов филм је досада са Интернета скинуло преко 10 милиона људи. Русо је, иначе, подржавао Рона Пола и његову кандидатуру за председника.

Ако толики угледни амерички гласови говоре о гашењу вековних слобода у Америци, ако некадашњи жестоки антикомунисти данас дају за право Путиновој Русији наспрам Бушове Америке, шта то значи у општем и конкретно српском случају? То значи да супротстављање америчким „ре-

цептима“ није пука „ксенофобичност“, „антимодерност“ и слично, а поготову не „антидемократичност“.

Напротив – Америка очигледно пролази кроз мрачан период, можда чак најмрачнији у својој историји, и велико је питање како ће и да ли ће из њега уопште изаћи. (Осим ако неко попут Рона Пола не успе да направи подвиг и нанесе пораз или бар озбиљан ударац садашњем политичком естаблишменту. С тим у вези је значајно забележити да је само у једном дану, 5. новембра 2007, Пол скупио 4,2 милиона долара у прилозима од 37.000 различитих донатора, што је апсолутни рекорд за средства прикупљена у једном дану од стране било ког републиканског председничког кандидата до сада.¹²⁾ Оно што је очигледно је да, мада Америка (тј. САД) као земља још увек постоји, америчка идеја, бар тренутно, тамо више не станује. И да садашња америчка спољна политика више нема никакав морални кредит. То је сада политика само последњег у низу светских хегемона, по речима самог Бјукенона.

„Фашизам“ је реч која се олако користи у обрачунавању са политичким противницима. У Србији се она сада често употребљава и да означи противљење америчком рецепту косовске независности. Ако је, по аналогији једног истакнутог америчког конзервативца, борба за Косово и Метохију једнака Линколновој борби за очување америчке уније, ако се челници НАТО-а од стране тог истог конзервативца називају „експанзионистима“ а Путиновој Русији даје за право, шта нам је онда чинити? А ако, користећи терминологију једног Ерона Русоа и других угледних, забринутих америчких гласова, применимо реч „фашизам“ на садашње политичке прилике у самој Америци и, поготову на америчку спољну политику, да ли то значи да ће домаћи антифашисти бити доследни и одупрети се (још) једном фашистичком на- сртају на српску територију?

Напомене:

- 1) „Who Restarted the Cold War?“, Patrick Buchanan, 19. 10. 2007, <http://www.antiwar.com>
- 2) Исто
- 3) „Why Did Senator John Kerry Stand Idly By?“ Paul Craig Roberts, 19. 9. 2007. <http://www.counterpunch.org>
- 4) Исто
- 5) „A Free Press or a Ministry of Truth?“ Paul Craig Roberts, 25. 7. 2007. <http://www.creators.com>
- 6) „War Criminal“, Andrew Sullivan, 4. 10. 2007. <http://andrewsullivan.theatlantic.com>

- 7) „A Democratic Dictatorship“, Jacob Homberger 26. 4. 2007. <http://www.fff.org>
- 8) Исто
- 9) „A Coup Has Occurred“, Daniel Ellsberg, 26. 9. 2007. <http://www.consortiumnews.com>
- 10) Види, на пример, „The North American Union Secret“, Joe Farah, 29. 9. 2007. <http://www.worldnetdaily.com>
- 11) „Evil Empire: Is Imperial Liquidation Possible for America?“ Chalmers Johnson, 15.6.2007. <http://www.tomdispatch.com>
- 12) „Paul's Money Draws Attention“, Jim Kuhnhenh, Associated Press, 6. 11. 2007. <http://www.breitbart.com>

**Још један дебакл Тужилаштва са сведоком оптужбе,
наводним експертом Ивом Томићем**

Све стручан до стручнога

- *Након још једног сведока вешијака Тужилаштва, Ива Томића, који ниједну област за коју је радио експертизу не познаје у довољној мери, још једно је јасно да у судници седи само један експерт – др Војислав Шешељ*

Пише: Борис Алексић

Након што је одузео звање првом вештаку Тужилаштва Ентонију Обершалу, професор др Војислав Шешељ је добио нову прилику да преслиша још једног „стручњака“ Трибунала у Хагу, Ива Томића. Да ствар буде још комичнија, Томић је представљен као експерт за омиљену тему председника Српске радикалне странке – „Идеологију Велике Србије у 19. и 20. веку.“ Али, стручни Томић, иако по Болоњској декларацији магистар, не зна шта значе појмови ултра, радикалан и екстреман! За време агресије на СРЈ 1999. године, радио је за Министарство одбране Француске чији су службеници учествовали у монструозном 78-дневном нападу на грађане Србије. Када је концепт Велике Србије у питању, Томић није проучавао овај концепт за период пре 19. века, тако да ни не зна када је први пут та идеја угледала светлост дана. Иначе, овај сведок вештак је завршио факултет друштвених наука који му је омогућио да се бави новинарством, али је он изабрао историју о којој је, како сам каже, „доста читао“.

При томе је написао више новинских чланака него научних дела. На самом крају, Томићево сведочење нас је све лепо насмејало. Наиме, Војислав Шешељ је на самом почетку сведочења експерта Томића, објаснио шта, према пракси Трибунала у Хагу, мора да одликује сваког вештака: „Што се тиче Ива Томића, ја сам вам доставио пет докумената из којих се види да он не може бити непристрасан експерт Тужилаштва у овом предмету. А скрећем вам пажњу на две одлуке Међународног суда за Руанду у првом степену. У својој одлуци од 11. новембра 2003. године, Првостепено веће наглашава да, цитирам, „сведок вештак мора да сведочи уз најстриктнију неутралност и уз поштовање научне објективности“, док су у својој одлуци од 9. марта 1998. године потврдили да сведок вештак мора да буде висококвалификована особа.

Ја сам вам доставио пет чланака господина Томића из којих се види да је он идеолошки острашћени противник Српске радикалне странке чији сам ја председник, потврђен на Конгресу странке 2006. године. Он овде употребљава политичке и дисквалификаторне термине попут „екстремисти“ и „екстремни националисти“, „ултранационалисти“ и тако даље. А члан је једне политичке организације која се зове Француско удружење за проучавање Балкана, која води антисрпску пропаганду и координира деструктивну политич-

ку делатност. Њен члан је и црногорски принц Никола Петровић Његош, претендент на црногорски престо. Ова организација се доследно залагала за разбијање државне заједнице Србије и Црне Горе. Дакле, он је итекако био ангажован у процесу разбијања Југославије, у процесу разбијања Србије, и ја вам ово стављам до знања, а доставио сам и вама, члановима Судског већа и тужиоцу, да имам доказе да он није неутралан и да није непристрасан. А ви радите како хоћете, ја сам се спремио и за његово унакрсно испитивање“, упозорио је на почетку Судско веће др Шешељ.

Судије су ипак дозволиле тужиоцу Кристин Дал да испита Томића.

Томић лупа к’о Максим по дивизији

Одмах на почетку испитивања, овај „експерт“ Тужилаштва је устврдио да су Турци османлије били регуларна, док су српски устаници били нерегуларна војска у Србији!

На питање тужиоца шта значи реч војвода, Томић је кратко и банално одговорио „војнички вођа“. Наравно, у таквој ситуацији председавајући Жан Клод-Антонети је морао да затражи од сведока објашњење шта он под тиме подразумева. Ив Томић се просто истакао следећим одговором: „Па, током многих векова и у време Отоманског царства постојале су војне јединице у којима су били хришћани, Ср-

би. Такве јединице су постојале у то време и биле су под командом људи који су се звали војводе. Они су били вође тих нерегуларних војних јединица. Оне нису биле у саставу државне војске”.

Да подсетимо још једном – овакав одговор даје експерт Тужилаштва! По њему су, изгледа, османлије с правом окупирале Србију и тамо формирале регуларне војне јединице.

Након тога се стручњак Томић околио на војводу Момчила Ђујића за којег је рекао да је имао план да војно заузме све територије на којима су живели Срби у бившој СФРЈ. Овде би свако могао да постави следеће питање – уколико је то тачно, како су једног таквог човека могле да угосте САД? Међутим, Томић као крунски доказ лошег владања војводе Ђујића, дакле човека који је 1989. године доделио титулу војводе Војиславу Шешелју, истиче пресуду комунистичких власти након Другог светског рата против њега. Чињеница да је Ђујић спречио нове Јасеновце и јама на својој територији, за Ива Томића није важна, као уосталом ни бројни докази да је Ђујић помагао савезницима. Будући да је др Шешелј током Томићевог сведочења приговарао чим би Томић одвалио неку глупост, а то је било често, председавајући судија Антонети је у једном тренутку морао да примети: „Веома је тешко пратити господина Шешелја који располаже енциклопедијским знањима и који у секунди изнесе имена и чињенице”. И заиста – и тог дана у судници Трибунала је седео само један експерт – др Војислав Шешелј.

Томић је убрзо отишао и корак даље у свом лупетању, устврдивши како је постојао план Југословенске војске у отаџбини да створи „унитарну и етнички чисту српску државу”. Он је без длаке на језику изјавио следеће: „Постојао је политички програм који се састојао од обједињавања четничких јединица у Хрватској и Босни и Херцеговини како би се остварила унитарна српска држава. И то држава која би обухватала Србију, Босну и Херцеговину, Далмацију и велике делове Хрватске. Према мишљењу четничког покрета, постојала је жеља за стварањем државе која ће окупити све Србе.

Дакле, то је етничка идеја државе која ће обухватити све територије на којима у већини живи српско становништво”. На питање тужиоца Кристина Дал да ли он, у ствари, говори о Равногорском покрету, Томић је одговорио: „Да, када говоримо о четничком покрету службенији назив је Равногорски покрет, који се темељи на локалитету где је основан четнички покрет, покрет отпора у мају 1941. године. Дакле, можемо говорити о Равногорском покрету четничком покрету, али говори се и о Југословенској војсци у отаџбини за време Другог светског рата, а на челу те војске био је Дража Михајловић који је именован и за министра одбране у јануару 1942. године”.

Дакле, експерт Тужилаштва је и овде показао своју нестручност будући да су у саставу Равногорског покрета на истакнутим руководећим позицијама били и бројни муслимани, али и католици. Признаћете, било би веома тешко створити етнички чисту српску државу са свима њима као командантима и командирима у Југословенској војсци у отаџбини. На страну то што такав план, о којем прича Томић, никада није ни постојао. Дакле, стручњак Тужилаштва није био у стању да покаже ни један једини документ којим би евентуално доказао супротно.

И док је тужилац испитивао Ива Томића, др Шешелј је имао прилику да докаже његову нестручност. Наиме, Тужилаштво и Томић су покушали да као доказ у спис предмета уврсте и фалсификоване карте Велике Србије. Војислав Шешелј је на то морао да реагује: „Господине председавајући, ја се веома трудим да износим само процесне приговоре, а да се не мешам у исказе сведока. Овде нам је презентована једна наводна карта ’Велике Србије’ и она је приписана

Стевану Мољевићу. Госпођа Дал нам није доставила фотокопију часописа ’Наш пут’ из 1991. године, него је узела карту из књиге Јозе Томашевића ’War and Revolution in Yugoslavia, the Chetniks’” (Рат и револуција у Југославији, четници) која је објављена у Америци 1975. године. Јозо Томашевић је Хрват по националности, Американац по држављанству. Она нам подмеће његову карту и приписује је Стевану Мољевићу. Морала је да нађе оригиналну карту Стевана Мољевића.

Мислим да је ово примедба чисто процесне природе. Ја се заиста не мешам у сведочење овог сведока, него само инсистирам да се прецизно овде документи означе, наведу, и ако јој неки документ недостаје, онда нека каже да јој недостаје. А не да подмеће други документ, представљајући га као изворни”, закључио је лидер радикала.

Унакрсно решетање збуњеног експерта

А онда је дошло време за комику нушићевског типа. Војислав Шешелј је започео унакрсно испитивање експерта Тужилаштва.

Председник Српске радикалне странке је инсистирао да Томић наведе које теме је обрађивао у својим научним радовима. „Ја сам се бавио студентским покретима у Југославији од 1968. до 1971. године. Дакле, ја сам имао исту тему у обе своје дисертације. Наставио сам да радим на истој теми и након што сам постао магистар”, одговорио је Томић. Др Шешелј је затим суочио експерта Тужилаштва са непријатном чињеницом: „Дакле, то је тема из савремене историје. Из библиографије Ваших радова ја видим да се Ви никада нисте бавили старијом српском историјом. Ви сте, као наводни специјалиста за раздобље најновије историје, ангажовани да радите експертски елаборат о идеологији Велике Србије у XIX и XX веку. То је оно што је за мене битно, а ми из Ваших референци видимо да Ви нисте за то били стручни”.

Након тога, др Шешелј је био принуђен и да попуњава рупе у сећању експерта. Томић је, наиме, у време агресије на Српј радио у француском Министарству одбране чија је војска тих дана бесомучно сејала смрт по Србији. Председника Српске радикалне странке је интересовало у ком периоду је он сарађивао са Министарством одбране Француске. „Знам да је то било 1999. године, али не могу тачно да се сетим ког месеца”, збунио се експерт као да је сарадња са Министарством одбране за њега била уобичајни одлазак у супермаркет.

Али, др Шешелј је добро информисан: „За разлику од Вас, господине Томићу, ја се сећам и пре тридесет година

шта сам све радио као млад асистент. Али добро, Ви се не сећате. Међутим, мени је ово веома важно питање, јер доводим у питање кредибилитет овога сведока вештака. По мојим сазнањима, он је радио за француско министарство одбране у време бомбардовања Србије и Савезне Републике Југославије”.

Војислав Шешел је затим указао и на чињеницу да су 90 одсто радова Ива Томића, у ствари, новински чланци, а не научна дела.

А затим је дошло време да професор преслиша асистента. „Ваши радови су препуни вредносних судова. Ја сам Вама поставио питање шта значи, по Вашем мишљењу, израз екстрем, а онда ми је упала у реч заступница оптужбе. Нисам јој још име запамтио, нажалост. Шта значи, реч екстрем?”, упитао је др Шешел експерта.

„У Француској, како би се дефинисале различите политичке странке, каже се да су десничарске, левичарске, странке екстремне левице и екстремне деснице. Већина истраживача који проучавају Србију обично класификују Српску радикалну странку као партију која спада у екстремну десницу. Због чега? Па таква врста странака обично је нетолерантна према сваком мишљењу које је другачије од њиховог. Дакле, уколико се неко не слаже са ставовима те странке, одмах га прогласе за државног непријатеља. Због тога се користи овај израз екстремни. Осим тога, тај израз екстремни не значи неопходно да ове странке прибегавају насиљу. Неке међу њима то чине, а друге не”, некако је изустрио Томић, али одговора на питање није било.

Због тога је др Шешел морао да потражи помоћ председавућег судије: „Господине председавајући, колико времена прође, а ја још нисам добио одговор на питање шта значи израз екстрем. Ово што прича сведок је прича за малу децу. Ја тражим одговор на питање шта значи израз екстрем”.

На крају је и председавајући Антонети упитао Томића да ли може да дефинише појам екстремиста. Експерт је почео да муца: „Па, овај термин заправо ни сами истраживачи нису јасно дефинисали. Реч је, дакле, о странкама које имају неке конкретне циљеве и користе се одређеним средствима да би их постигле. У зависности од циљева и средстава, неке странке се сматрају умеренијим, а неке екстремнијим. Тај израз екстремисти углавном користи већина политиколога, нисам ја измислио тај израз”.

Е, овде смо већ сви почели да се хватамо за стомак од смеха. Тужилаштво је извело експерта који у својим радовима неког назива екстремистом, а не уме да дефинише тај појам. Ово је заиста могуће само пред Трибуналом у Хагу и са-

мо у организацији Тужилаштва. На све то председник Српске радикалне странке је мирно одговорио: „Ја констатујем да овај сведок не зна шта значи термин екстрем. Он је и сам рекао да није измислио тај израз и да није у стању да га објасни. Ово што је он причао – то је све нека врста примене термина у политичком жаргону. Он користи термин чије значење не зна. Али ја идем даље са питањима. Шта значи термин ултра у политичком смислу? Ви сте рекли ултранационалистичка, ултранационалиста. Шта значи термин ултра у политичком смислу?”, уследило је питање.

Томић је на то изустрио: „То вам је попут екстремисте!” Будући да он не зна шта је екстремиста, онда још мање зна шта је ултра. Др Шешел је затим упитао експерта шта значи реч радикалан коју он често употребљава у својим радовима.

Томић је једва изговорио: „Па, постоји више могућих дефиниција. Дакле, то може бити квалификација када се говори о политичару који се залаже за принципе на врло снажан, изражен, жесток начин. Или који брани такве принципе, или који је са њима врло повезан”. Шта год ово значило.

Лидер радикала је поново морао да закључи: „Значи, не знате шта значи израз радикалан. А да ли сте учили некада латински језик?” Наравно, Ив Томић, експерт Тужилаштва из Европске уније, магистар из Француске, никада се није упознао са латинским језиком.

Експертова мистерија Велике Србије

Шешел је затим упитао експерта када је први пут неко изнео идеју Велике Србије, будући да Томић даје своје стручно мишљење управо о том концепту.

„Знам да је један пројекат постојао већ крајем XVII века, пројекат који није имао неких посебних последица касније. Не могу се сетити имена тог Србина који је живео у Аустрији, аустријском царству, и који је покренуо тај политички пројекат у смислу Велике Србије, негде крајем XVII века, око 1697. године”. Наравно, последњу годину Томић је једноставно измислио. Лидер радикала је на то одговорио кратко: „Експерт не зна за грофа Ђурђа Бранковића и његов меморандум аустријском цару, а стручњак је за Велику Србију. А он врши експертизу у мом процесу овде”.

Томић није чуо ни за Арсенија Гаговића и његову иницијативу за стварање Велике Србије изнету у Русији 1803. године. Није чуо ни за предлог митрополита Стевана Стратимировића за успостављање Велике Србије, упућен руском цару годину дана касније. Период до Начертанија Илије Грашанина њему је у потпуности непознат.

Експерту Тужилаштва Иву Томићу једва да је била позната садржина радова чувеног научника, француског професора са Сорбоне, Ернеста Демја о Великој Србији.

„Да ли је Вама јасно, господине Томићу, пошто сте прочитали ту књигу, да Ернест Демја у територију Велике Србије уноси све јужнословенске територије осим Бугарске. Дакле, све територије где живе Срби, Хрвати, и Словенци”, упитао га је др Шешел.

Ни овде Томић није имао шта да одговори, осим сумње да је чувени научник био пријатељ Србије.

Након Томићевог сведочења неколико ствари је постало јасно. Иако позван да говори о Великој Србији, он није у потпуности обрадио овај концепт, а и оно што је обрадио своди се на закључке из новинских чланака. Поред тога, Томић ће морати да крене на часове латинског језика, а француски универзитети ће морати озбиљно да се позабаве чињеницом да њихови поједини магистри не могу да дефинишу основне појмове из области којом се баве. Нека ово буде скромни прилог за неопходну реформу француског високошколског система, барем оног дела кроз који је Томић прошао.

Вјерско-национална и политичка злоупотреба илирског имена

Шиптари лажни Илири

Пише: др Никола Жутић

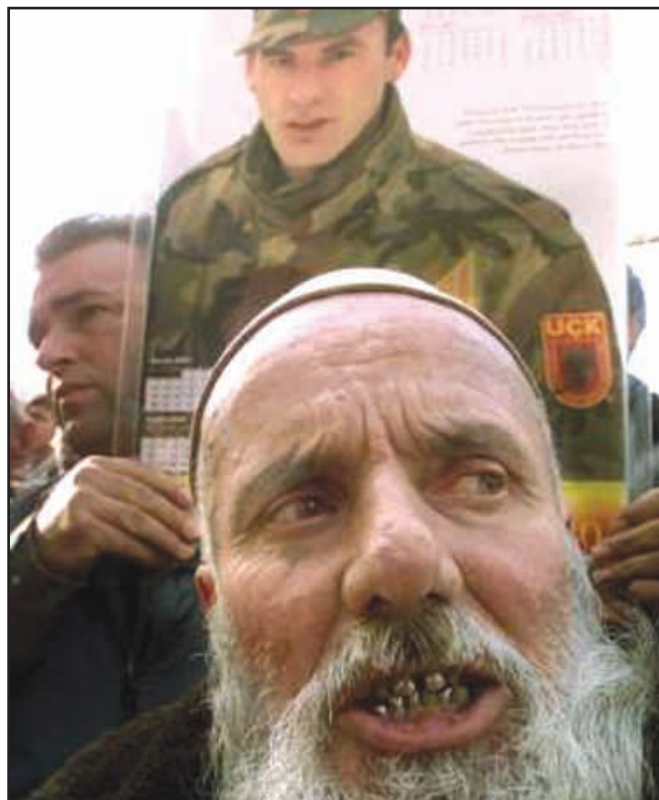
Хрватски и албански митолози илиризма

Стари антички географски и геополитички појам везан за земљу митолошких Илира и потоњу римску провинцију, злоупотребљаван је подупирањем великохрватства и великоалбанства током 19. и 20. вијека од српству непријатељских идеолошких интернационала: од ватиканског римокатолицизма, отоманског исламизма, хабзбуршког германског експанзионизма, Коминтерниног комунизма, нацифашизма и данашњег неолибералног англо-америчког глобализма. Дакле, према идеолошко-политичкој потреби илирско име су најчешће злоупотребљавали инострани и домаћи идеолози великоалбанства и великохрватства.

Бројни су писци митолошке историје хрватства и староалбанства. Поклоник великохрватства и пропагатор Црне Горе као „Црвене Хрватске”, Савић Марковић Штедимлија Албанце је помињао као директне потомке старих балканских Илира.¹⁾ При том је искористио такву тобожњу старину албанства како би је повезао и изједначио са старином хрватства, истичући како су Илири, као и Хрвати, у старини имали дванаест племена. При том је тврдио да су преци данашњих Албанаца „наставали велик дио територија, које су касније посјели Хрвати”. Како је даље истицао, Хрвати су касније „успјевали продријети преко албанских територија чак до Пелопонеза остављајући свуда трагове свога имена и језика”. Дакле, Штедимлија је једноставно преузео историјско распрострањавање Срба на Балкану и приказао га као древно хрватско. То је иначе познати манир створитеља хрватства, који се огледао у потпуном преузимању српске етно-културне традиције од језика, књижевних дјела, музике, науке и другог.

За Штедимлију је највећи албаноолог 20. вијека био „велики хрватски учењак” Милан Шуфлај, који је иначе познат и као један од највећих митолога свехрватства Балкана. Шуфлај је према тадашњем дневнополитичком савезништву великохрватства и великоалбанства (а ради се о 1939. години, односно времену успостављања аутономне Бановине Хрватске), истицао да су у Средњем вијеку Хрвати више пута долазили у додир са Албанцима и судјеловали у значајним догађајима из хрватске повијести. Он је чак наводио да је албанска етничка подлога у старо доба, под илирским именом, „творила јак фактор у повијести”.²⁾

Дакле, историографски и публицистички творци митолошке албанске (шиптарске) историје, претке данашњих Албанаца најчешће су називали Илирима, па потом Арбрешци и Албанои, који су по њима били илирског поријекла. Шиптарски историчар Али Хадри у својим псеудонаучним разматрањима јавности је лаконски саопштавао да Албанци воде поријекло од Илира и да су се као народ формирали у раном феудализму, без шире научне аргументације јед-

не такве хипотезе. Хадри нам је конфузно саопштавао да се „већ од 8. века говори о Арбрешима (Албанцима)” као потомцима Илира, а не о Илирима. Он је произвољно тврдио да се од раног феудализма име Илир замјењивало именом илирског племена Албанои па, у контрадикцији са претходно изреченим, пише да се име Арбреш употребљавало све до пада Албаније под турску власт. По њему, „наука је утврдила да Албанци покривају управо оне крајеве и пределе јужног Балкана у којима су обитавали Илири”. Академик Хадри се не позива на историјске изворе, већ само на непоуздану историјску топонимију и топономастику, и као најпогоднију одредницу за Шиптаре, због остварења пројекта Велике Албаније, узима латински назив Албанци.³⁾

Интересантно је истаћи податак да шиптарски академик Али Хадри у својим тзв. научним студијама и расправама уопште не помиње историјски етно назив Арбанаси и Арнаути. Интересантно је видјети како, у зависности од дневнополитичке потребе, напредује тзв. албанска наука у социјалистичкој Југославији. Наиме, у првом издању Енциклопедије Југославије, из 1955. године, енциклопедијска одредница за Шиптаре и Албанце је историјски оправдан назив Арбанаси (одредница „Арбанаско-јужнословенски односи”). Међутим, у другом издању Енциклопедије Југославије (За-

греб, 1980) енциклопедијска одредница Арбанаси је одбачена и створена је нова дневнополитичка одредница Албанци, која је у енциклопедији својим презентираним садржајем требало да подупре антисрпске и великоалбанске унитарне тежње Брозовог партијског и државног врха, односно да подупре митолошку старину великоалбанства и створи антисрпско расположење „угроженог” шиптарског становништва.

Проучавањем литературе неколицине хрватских и шиптарских псеудонаучника, може се закључити слиједеће: У савременој историографији хрватства и великоалбанства упоредо се тврди да је илирско име синоним за албанске (шиптарске) и старохрватске претке. Оно што је врло интересантно, те две супростављене тврдње не изазивају веће полемике, а нити сукобе између савремених хрватских и албанских историчара. Њих не брине логична чињеница да две истине не могу постојати. С друге стране, Илирик је посматран као несрпско подручје од стране хрватских и албанских, али и словеначких историчара. Тако је, на пример, словеначки историчар проф. др Бого Графенауер одрицао српски карактер француским илирским провинцијама и хабзбуршкој Краљевини Илирији, па их је називао административно-политичком групом словенских и хрватских земаља, иако су у састав наведених провинција претежно улазиле старе српске земље Истра, Горски котар, Лика, Далмација, Дубровник и Бока.⁴⁾

Заборављена фактографија о илирском имену као о једном од распрострањених некадашњих назива за Србе, недовољно се истиче од стране српских и других историчара. На супрот Штедимлијином, Шуфлајевом, Хадријевома и предубеђењу других националних митомана, о истозначности појмова илирски и албански, назив (појам) „илирски” и „Илири” Ватикан, римокатолички аутори и старија њемачка, односно хабзбуршка историографија из 18. и 19. вијека (Бартнштајн, фон Таубе, Швикер), нису везивали за албанско, односно Шиптарско становништво, како је то чинила албанска пропаганда на Косову и Метохији и у Албанији током 20. вијека, и то уз подршку комунистичких (социјалистичких) режима Албаније и Југославије. Наведени њемачки аутори појам „илирства” везивали су за српски народ, наводећи га као један од назива за Србе. Наиме, у књизи барона Бартнштајна „О расејаном илирско-расцијанском народу” (Нови Сад, 1866), појмови Илири, Рајци, Расцијани, Грци, Унијати и Неунијати, Власи и други, третирају се као бројни историјски називи за српски народ.

Римокатоличка Илирија, коју су у вјековном трајању идејно пројектовали римокатолички клерници, на крају је поистовјећена са Независном Државом Хрватском. „Та Илирија с границама на Дрини и Драви”, како је писао идеолог НДХ др Мијо Тумпић, „није ништа друго него Независна Држава Хрватска, а Илири ништа друго него Хрвати”.⁵⁾ Тада је Тумпић наводио да је Ватикан својом „римском точношћу” утврдио да су земље илирске Хрватска, Славонија, Далмација, Босна и Херцеговина (дакле, земље тадашње НДХ). Др Мијо Тумпић је имао објашњење и за непомињање (непостојање) хрватског имена у 15. и 16. вијеку: „Ништа зато што хрватско име рјеђе долази до изражаја; оно се скрива иза имена илирског”.

Римокатоличка црква и српски „илирски” народ

Идеолози римокатолицизма, односно великохрватства, вршили су присвајање илирског српског имена у дужем временском раздобљу. Ватикан је већ од 15. вијека користио илирско име у сврху што успјешнијег мисионарског и прозелитског наступања на Балкану. У ту сврху Ватикан је 1453. године основао Илирски завод св. Јеронима у Риму, за образовање и одгој римокатоличких васпитаника (питомаца) –

будућих мисионара илирске српске нације („nazione Illirica”). Потом су основани и илирски римокатолички заводи у Лорету⁶⁾, Ферму, Болоњи (Угарско-илирски), за школовање српских „гојенаца”, будућих римокатоличких мисионара на Балкану.

Неспорно је српство тих младих ватиканских васпитаника. Међутим, историчар Виктор Новак је у свом стилу величања старине хрватског народа, потпуно некритички и произвољно писао да „постоје потпуно сигурни историјски подаци да се у старом римском Borgo Vecchio налазила насеобина Хрвата, са задатком какав су имале сличне организације осталих већих народа. Новак је при том истицао да је папа Никола VIII булом од 4. априла 1453. Хрватима дао црквину св. Марине и допустио им да смију основати уређени хоспициј.

Завод је био подупиран „прилозима из Хрватске”(!), док је капелан морао бити „хрватске народности”(!). За Новака Завод св. Јеронима је проста „задужбина побожних Хрвата”, којој је био главни задатак хуманитарни, културни и научни рад.⁷⁾ Ни помена о могућности да би једна таква установа могла, као основни задатак, имати школовање илирских (односно српских) мисионара и прозелита за Балкан.

Током 7. и 8. вијека илирско име се често помињало у историјским изворима и литератури. Навешћемо само неке карактеристичне примјере. Папа Лав XV назвао је 1515. године бана Славоније и Хрватске „Praetor Illirici”. Бројни су документи који илирско име изједначавају са српским. Језуита Јакобус Микаља (Micaglia) назвао је свој ријечник „Благо језика илирског” (Thesaurus linguae illyricae Sive Dictionarium illyricum, 1649). Босна се у то време називала „Илирија”.

„Старјешине српског народа” у Хрватској, Славонији и Срему писали су 1727. аустријском цару у име народа нашег „илирико расцијанског или сервијанског”. Године 1750. митрополит Сава објашњавао је „инквизиторима” у Далмацији да је то његово писмо на италијанском језику превод с илирског или српског језика (dall’ Illirico osia Serviano”).⁸⁾ Исту напомену давали су црногорски кнезови и главари када су 1751. писали которском управитељу. У заглављу писма стајало је да је то писмо преписано из пријевода, и да је тај пријевод „преведен с илирског или српског језика”.⁹⁾

Исте године Сулејман-паша из Требиња писао је которском управитељу да је то његово писмо „пријевод са српског језика („traduzione dall’ Idioma Illirico-Serviano”).¹⁰⁾ Године 1754. капетан паша Пармаковић је писао сердару Стану Поповићу да је то његово писмо „пријевод с илирско-српског језика”. Даље, митрополит Василије Петровић 1755. године је напомињао босанском везиру Мехмет-паши да је то писмо пријевод с илирско-српског језика; године 1756. збор сердара, капетана, кнезова и стараца писао је прчањској и добротској општини, напомињући да је то писмо пријевод с илирског српског језика.¹¹⁾ Далматински провидур уз своје писмо из 1767. године приложио је напомену да је то писмо преведено с „илирско-српског језика” („traduzione ad litteram dall’ Illirico Serviano”). У извештају задарске римокатоличке архиепископије о православној цркви у Далмацији, из 1760. године, записано је да у Задру има само неколико „грчкијех породица”, док су сви „остали Власи или Словинци, а зову их Србима, па се помиње илирски, влашки, словински или српски народ” (nazione illirica, morlacca, schiavona, o sia serviana) у Далмацији.¹²⁾

Барон Ј. Х. Бартнштајн је 1761. године писао о многобројном расијаном илирском (расцијанском), односно српском народу, којег је дијелио на провинцијалце и милитаре, дакле, на оне у провинцијалу и Војној крајини. У регуламенту из 1777. писао је о „илирском народу” којем је право сједиште у Сријему, тј. у источној страни Славоније, и у Галицији. Даље је истицао да је ријеч о Илирима који су се „по

Угарској станили”: „Народ је тај дошао из Арбанаске (која је очито географски појам, у којој су некад живјели и Срби), Далмације, Босне и Србије. Илирски српски народ има свој властити језик. Држи се старовјерске цркве која се разликује од римске у троме... Нико их не смије више звати шизматичима јер је то забрањено наредбом једном владаоцем”. На захтјевање Темишварског сабора од 1790. године „та неприлична имена Рац, акатолик, шизматик, поп итд, која су се до сад против **илирског народа** употребљавала, строго се забрањују, и они ће се звати гркосједињени и несједињени, или неунијати”. Прочувавањем докумената из XVII и XVIII вијека може се закључити да је назив илирски обухватао све Србе разних имена, те се употребљавао термин **Илирски (србски) народ**. Године 1770. Ад. Крчелић је писао да Србе зову различитим именима: „Једни их зову Власима, а други Рацима или Србљима, неки Албанцима и Бошњацима”.¹³⁾

Године 1795. „наштампана” у Бечу Личанин Викентиј Лустина италијанску грамматику, а на 48. страни истиче да „**наш илирски или обшће србски назватиј језик**” нема члана (као талијански).¹⁴⁾ Стефан Вујановски послао је 5. јула 1797. године неко „Извјешћеније” на ком је, између осталог, стајало написано „**Краљевском управитељу илирско-србских школа** у краљевинама Далмацији, Хрватској и Славонији (Regio Scholarum Illyrico-Sebricarum in regnis Dalmatiae, Croatiae, Croatiae et Slavoniae Directori...”.¹⁵⁾

О свесрпском распрострањању на подручју цијелог Илирика такође свједоче бројни извори. Године 1599. Лазар Соранцо је писао да Срби живе од Арбаније до Дунава. Потом је помињао племена Пипере, Бјелопавлиће, Куче, Клименте, и друга, у земљи Плаву (плавској), и то као српска племена.¹⁶⁾ Барски архиепископ Marin Bizzi (с отока Раба) 1610. је писао да ријека Дрим према сјеверној страни дијели Арбанију од Србије.¹⁷⁾ Црногорски гувернадур (губернатор) Иван Радоњић 1789. године писао је руској царици о величини и бројности Срба у југоисточним српским земљама: „Сад ми сви Срби из Црне Горе, Херцеговине, Бањана, Дробњака, Куча, Пипера, Бјелопавлића, Зете, Климената¹⁸⁾, Васојевића, Братоножића, Пећи, Косова, Призрена, Албаније, Маћедоније, припадамо Вашему Величанству и молимо да као милостива наша мајка пошљете к нама књаза Софронија Југовића”.¹⁹⁾

Напомене:

- 1) С. М. Штедимлија, Албанија, Загреб, 1939.
- 2) М. Шуфлај, Срби и Арбанаси, Загреб, стр. 23.
- 3) Енциклопедија Југославије, 1, Загреб, 1980, 72-75.
- 4) Према аустријском попису становништва из 1850. године у Истри и кварнерским отоцима живјело је 134.445 Срба римокатоличке и православне вјере, око 60.000 Италијана (Латина) и 30.000 Словенаца. О Хрватима нема ни помена. Према истом попису у Далмацији са Дубровником и Боком живјело је 330.827 Срба римокатоличке вјере и 78.858 Срба православне вјере. Срби римокатолици у то време још нису почели носити хрватско име, па се, што је логично, не се у тим старим српским земљама не помињу Хрвати ни хрватско име у етничком смислу (видјети: Ausztriai birodalom Statistikaja foldrajzi leirasa, Пест. 1857, 36).
- 5) М. Тумпић, Завод св. Јеронима у Риму, Croatia sacra, бр. 20/21, Загреб, 1943, 343.
- 6) Ватикан је имао велики интерес да шири мрежу илирских, односно српских римокатоличких завода. Тако је папа Урбан VIII обновио илирски завод у Лорету у Италији, те га ставио под језуитску управу. Филолог М. Мурко је писао да је „Шлициум увијек био Риму (Ватикану) на срцу, а сада су му га отуђили, не само грчка (православна - Н.Ж) црква и Турци него и сјеверни јеретици (протестанти - Н. Ж), од којих се заиста уплашио” (М. Мурко, О претходницима илиризма, Нова Европа, II/3, 1921).
- 7) В. Новак, Јероним - Завод св. Јеронима у Риму, у: С. Станојевић, Народна енциклопедија СХС, књ. II, 157.
- 8) Рукопис проф. Ј. Томића који цитира документе из млетачког архива: Sen. Secr. Disspaci Prov. Gen. Di Dalmazia f. 179.

Бројни документи, дакле, свједоче да су бројни Срби живјели у Далмацији и Боки Которској, која се називала и Albania Veneta.²⁰⁾

Цар Леополд је 20. августа 1691. дао одређена права српском народу, о чему свједочи писмо у којем стоји да српски народ православне вјере у „Угарској, Славонији, Илирији, Мизији, Арбанији, Грчкој, Бугарској, у Херцеговини, Далмацији, Подгорју и Јенопољу, и у осталијем придружњим мјестима, може постављати архиепископа из српског народа и језика”, и да може у градовима и селима постављати архиепископа из српског народа и језика. Потом се спомињу Срби „у цијелој Грчкој, Рашкој, Бугарској, Далмацији, у Босни, Јенопољу и у Херцеговини, исто тако у Угарској и Хрватској, у **Мизији и Илирији, гдје заиста живе**”.²¹⁾ Године 1759. православни Срби из Далмације молили су млетачку управу да им услиши слиједеће захтјеве: „Ми славено-српски народ грчкога закона источне цркве, који се налазимо под влашћу Ваше прејасне Републике у предјелима Ерцеговова и Рисна, Неретве, Имоцкога, Сплјета, Сиња, Книна, Шибеника и Задра и у свој провинцији далматинској, која је под управом Његове Преузвишености господина генералног провектора Далмације и **Албаније**...”. Потом су у више наврата помињали „наш славено-српски народ” и наш славено-српски језик, па како су многи „Славено-Срби” из многих провинција, а највише из Босне и Херцеговине и **из свега „Илирика”** прешли под млетачку власт. Значајан је запис Доситеја Обрадовића из 1805. или 1806. по коме се Срби у различитим краљевствима и провинцијама различито називају: „...по Србији Србијанци... по Босни Бошњаци, по Далмацији Далматинци, по Херцеговини Херцеговци и по Црној Гори Црногорци. Свуда једнако говоре, совершенно се и ласно разумјевају”. Потом наставља: „А најпрости Србин из Баната или из Бачке, он је у Србији, у Босни, у Херцеговини, у Далмацији, **поготово у Хрватској**, у Славонији и у Срему, у својем истом рођеном језику, и Народе; био он источнога или римског исповеданија”.²²⁾ П. Соларић је 1810. године казивао да „наши адријатичке Србљи у Далмацији, **Албанији**, Лици Катарској, Црној Гори, Ерцеговини, Босни...” не знају још добро „грађанскијех слова”.²³⁾ Године 1815. Соларић је писао да је босански краљ Стефан Дабича, „краљ српски”, а да су Србљи у Босни Ерцеговини, Црној Гори, Албанији итд”.²⁴⁾

- 9) Исто.
- 10) Исто.
- 11) М. Драговић, Неколико докумената о вјековној независности Црне Горе, 1887?, стр. 76.
- 12) Н. Милаш, Списи, I, 399, 401, 422.
- 13) Notitiae praelim, стр. 433.
- 14) Ђерић, стр. 72.
- 15) Архив православне парохије ријечке.
- 16) Л. Соранцо, L'Ottomanno, 1599, стр. 167.
- 17) Старине, XX, 1888, стр. 84, 119.
- 18) Међутим, у антисрбској југославенској литератури о Климентима се писало као о највећем од пет ранијих сјеверноарбанашких племена из области Проклетија чији је један дио дошао са Србима у вријеме њихове сеобе из јужних крајева 1737. и који су до XX вијека пословезени.
- 19) Гласник српског ученог друштва, књига 72, 1891, стр. 297.
- 20) Млетачка влада је 16. августа 1736. одредила да православни далматинци могу имати свога владика и на њезино питање савјетници препоручују кнезу (дужду) да даде владика Србима грчкога закона, који живе у Далмацији и у Боки Которској (Албанија Венета) – Н. Милаш, Списи о историји православне цркве у далматинско-истријанском владичанству, I, 1899, 236-7.
- 21) Еуд. Хурмузако, Documente privitore la Istoria Rpmianilor, V/1, 1885, стр. 383; Гласник српског ученог друштва, 73, 1892, стр. 278-9.
- 22) Д. Обрадовић, Свјерх воспитанија к челвекољубију, 1809, стр. 44.
- 23) П. Соларић, Поминак книжескиј, 1810, стр. 58, 63, 64, 85.
- 24) П. Соларић, Римлани Славенствовавшиј, 188, стр. 57.

„Уметност” у служби Велике Албаније

Ко то у Србији штити Јашарија?

- У Београду сиречено одржавање изложбе пришиптинских уметника „Одсијуање” у чијој је постојавци била и слика наоружаног озлоглашеног терористе и убице српских цивила Адема Јашарија

Уметност данас, на почетку 21. века, баш као ни у временима која су претходила, никада није знала за границе. И не треба да зна. Међутим, поставља се питање шта је све уметност и да ли све оно што се презентује у јавности под слоганом „ово је уметност”, било да је у питању испољавање личних фрустрација, комплекса или пак вређања националног достојанства, треба прихватати као уметничко дело? Наравно, може се поставити и питање националне (не)свести, јер ми као друштво морамо јасно да детерминишемо критеријуме на основу којих се вреднује једно уметничко дело.

Ако говоримо о ликовној уметности, бројни су поводи за оваква преиспитивања, а последњи у низу је везан за, у јавности често коментарисану, изложбу *Одсијуања*. Ова изложба, у којој учествује једанаест уметника из Приштине, током јануара представљена је у Музеју савремене уметности Војводине у Новом Саду, а током фебруара требала је да буде одржана у београдској галерији *Контекст*. Чињеница да је реч о уметницима из Приштине никоме није спорна, јер између осталог на најпрестижној ликовној смотри у Србији, Октобарском салону 2004, албански уметник је добио награду и то ником није сметало, али када је реч о изложби *Одсијуања* онда се не говори о уметничким достигнућима, већ о политичкој пропаганди и промовисању нечега што се зове: ратни злочин, што овде не би требало никог да остави равнодушним. Иако се изложба за време одржавања у Новом Саду, доста оспоравала и била предмет разних полемика, директор музеја Живко Грозданић није желео да прекине њено одржавање. Међутим, у природној величини репродукован лик наоружаног Адема Јашарија у Београду је ипак био довољан повод да се одржавање изложбе спречи. У раду који носи назив „Лицем у лице” новосадска публика је била у прилици да види Јашаријев лик наспрам Елвиса Прислија, што је по замисли уметника требало да критикује стварање савремених идола, јер док је Присли идол у САД, на Косову је то Јашари! То што је Јашари био озлоглашени злочинац који је завио у црно многе српске породице, за директора Музеја савремене уметности Војводине и остале организаторе очигледно није вредно помена.

Изложба *Одсијуања* по речима организатора (Институт за флексибилне културе и технологије - *Најон*, Нови Сад и Галерија *Контекст*, Београд) треба да критикује косовско друштво кроз радове младих уметника из Приштине који су се формирали након 1999. године и у Србији су непознати. Неопходно је споменути да од 2002, када је организована прва у серији тзв. великих балканских изложби које су

косовске и српске уметнике представиле у заједничком контексту, један број уметника албанске националности на изложбама у Србији и окружењу, ове изложбе користи за манифестацију својих политичких опредељења. Тако је 2004. на бијеналу у Цетињу један албански уметник извео рад „Амбасада Републике Косово, Цетиње, Србија и Црна Гора” тако што је на зграду бившег посланства Краљевине Србије аплицирао таблу, грб и заставу Албаније. После великог медијског притиска директор Бијенала је уклонио рад са изложбе, а принц Никола Петровић, оснивач Цетињског бијенала јавно се извинио црногорском народу. Међутим, овај пример је усамљен што се потврђује и кроз одржавање изложбе у Новом Саду.

Промоција албанског злочинца и терористе усред Београда

Чињеница је да се Србија налази у врло деликатном историјском тренутку али и да оно против чега се држава бори – независност Косова и Метохије, се промовише кроз радове неких уметника из Приштине, и то у државној институцији, у једном од најзначајнијих музеја у Србији, а да консеквенци нема. Поред дигиталног принта „Лицем у лице”, може се видети и рад са адресом интернет сајта који носи назив „Независност Косова”, као и рад на коме је аплициран грб Албаније. Никога не треба да чуди то што се једанаест уметника-учесника на изложби врло јасно и отворено залаже за независност Косова и да су неки од њих изложбу у Србији искористили као прилику да ту идеју промовишу. Дру-

Наставак гетоизације Срба

Проф. др Зоран Аврамовић, социолог: Ово што се дешава око једностраног проглашења независности Косова и признања која су уследила, може се тумачити на нивоу последица. Постоје међународне и националне последице. Међународне се односе на окретање нове странице светске историје, јер је створен светски хаос. Што се тиче националних последица, ово је један велики ударац српским историјским, националним и државним интересима. Наравно, то је нешто што ће ангажовати Србе у наредним деценијама, ко зна колико дуго. Ово је наставак гетоизације Срба. Остаје да се види како ће се српска државна и политичка памет поставити према томе. Шиптари ће бити мирни још онолико колико им газде из иностранства нареду. Затим ће наступити на два колосека: први је застрашивање Срба који су остали на „независном“ Косову, а други – изигравање доброту и лепе речи за јавност. Дакле, двострука игра је њихова главна тактика.

ги је проблем што ми то дозвољавамо и што чак један део јавности осуђује критике изречене на „уметничку слободу“! По речима аутора спорног рада, „допринос“ који је Јашари дао на Косову је више него велики, што такође знају и Срби на Косову и Метохији који су од његове руке остали без својих ближњих. Зато на Косову и Метохији улице, тргови школе и сличне институције носе име озлоглашеног убице, баш као што је и у Хрватској Степинац проглашен за свеца! Наравно, то говори о њима, али да ли то значи да и сви они који живе у Србији и који су на посредан или непосредан начин осетили последице њиховог „добročинства“ треба да гледају њихове ликове у галеријама и музејима?

Ниједан од наведених експоната на изложби *Одстијање* није поколебао директора Музеја савремене уметности Војводине у Новом Саду да прекине њено одржавање. А како би га и навело кад је и он сам познат као контроверзни концептуални уметник који редовно јавност шокира својим изложбама.

На мети опскурних уметника и патријарх Павле

Тако је пре пар година Грозданићева скулптуру „Метеорска киша“ приказала његову светост патријарха Павла како немоћно лежи затрпан гомилом камења са неба. Ова изложба је била приређена у Центру за културну деконтаминацију у Београду, а рад „Метеорска киша“ је био инспирисан делом „Девети час“ италијанског уметника Мауриџија Кателана из 2000. године, који је приказао папу Јована Павла Другог прикљештеног огромним метеоритом. Дело је у Пољској, где је првобитно било изложено, изазвало оштро негодовање посланика тамошњег парламента. Намере Живка Грозданића су такође врло јасне и транспарентне јер је и сам увек говорио да је његово дело смишљена провокација и напад на СПЦ. Нажалост, то није и једини његов рад уперен против цркве. Наравно, само по себи намеће се и питање да ли Грозданић на тај начин покушава и све друге да преобрати у атеисте и да ли он на тај начин вређа достојанство свих оних који то нису и који према ономе што симболизује црква имају другачије емоције? На ову, као ни на многе друге изложбе, Српска православна црква, као ни Министарство културе нису реаговали.

Наше Министарство културе недавно је помињано и када је у Загребу била изложба *Сво врхунских дела хрватске уметности из збирки Народног музеја у Београду*. На овој изложби по избору кустоса из Народног музеја и Звонка Маковића, професора Универзитета у Загребу, јавности у

Хрватској су по први пут презентована ремек-дела хрватских уметника. На изложби су представљена ремек-дела четрдесет троје уметника који су својим радом, животом, активностима и пријатељством спајали хрватску и српску уметност. Изложени радови настали су у интервалу од 1850. до 1969, а публика је била у прилици да види остварења Антуна Аугустинчића, Љубе Бабића, Игњата Јоба, Беле Чикош Сесије, Мирослава Краљевића, Франа Кршинића, Мике Маринковића, Ивана Мештровића, Петра Палавичинија, Јосипа Рачића, Томе Росандића, Марина Тартаље, Миливоја Узелца и других.

Изложба је наишла на одличан одјек у Хрватској, али њихова влада није желела ни једну куну да одвоји за ову изложбу. Интересантно је споменути да неке институције у Хрватској, тачније Загребу, прво нису хтеле да прихвате понуду београдског Народног музеја да преузму изложбу, а онда када је Уметнички павиљон у Загребу прихватио изложбу, Министарство културе у Хрватској пуне три године није хтело да одвоји средства за изложбу, баш као ни грдаска управа Загреба која је на крају ипак одлучила да симболично подржи изложбу. Тако су ову изложбу скоро стопроцентно финансирале институције из Србија, а иако су коментари на изложбу у Хрватској били позитивни, присутни су били и они који говоре о томе да зато што се Народни музеј распада они имају прилику да виде радове, што им је, по њиховим речима, све до децембра прошле године било ускраћено. Такође је било коментара да су током прве половине 20. века на свим значајним изложбама у свету и тадашњој нам држави уметници из Хрватске били стожери уметности у заједничкој земљи итд. Међутим, исти они се нису бавили тиме како су из своје, тј. историје хрватске уметности избрисали Марка Мурата због „србовања“ по Дубровнику, Саву Шумановића иако се школовао у Хрватској, Ивана Табаковића, Антона Хутера итд. Марко Мурат је чак и оснивао Завод за заштиту споменика у Дубровнику.

Питање које се код нас у уметничким круговима могло чути је да поред тога што је свима јасно да такве изложбе треба да се праве и да се држава њима поноси и сл. је: зар је баш све, од транспорта, осигурања итд. морало да се финансира одавде? Јер ако Хрвати немају интерес да учествују у финансирању такве изложбе, који је наш интерес у свему томе? Ко зна, можда ће нас ипак изненадити па ће ове или следеће године у Србији приредити изложбу нашег уметничког блага које они чувају у својим галеријама и музејима.

Р. В. С.

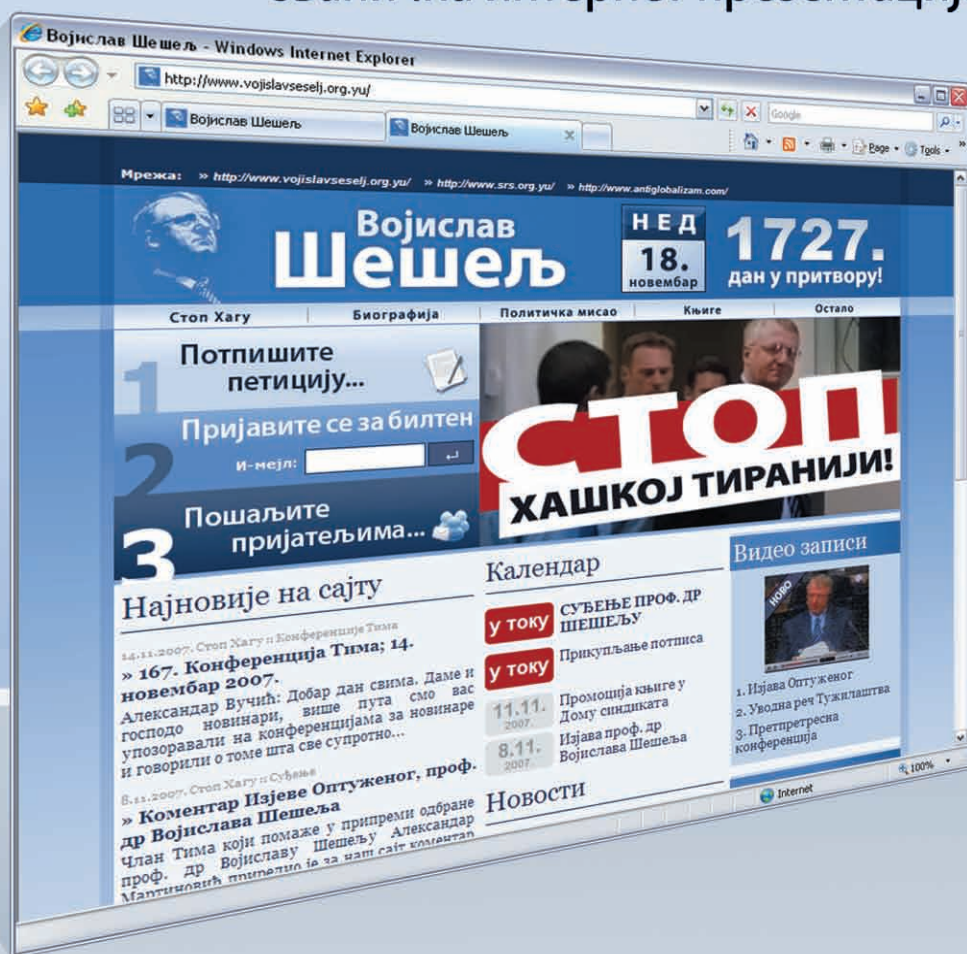
Уметност у служби Велике Албаније

Од 2002, када је организована прва у серији тзв. великих балканских изложби које су косовске и српске уметнике представиле у заједничком контексту, један број уметника албанске националности на изложбама у Србији и окружењу, ове изложбе користи за манифестацију својих политичких опредељења. Тако је 2004. на Бијеналу у Цетињу један албански уметник извео рад „Амбасада Републике Косово, Цетиње, Србија и Црна Гора“ тако што је на зграду бившег посланства Краљевине Србије аплицирао таблу, грб и заставу Албаније.

- Лако је Западу да масовно хапси мафију. Њихова није на власти.
- Доказали су да власт и паре не иду заједно. Власт долази прво. Паре стижу касније.
- Статистика каже да су Арапи најбогатији људи на свету. И ми ћемо бити кад нам „ови” од државе направе пустињу.
- Иако је још давно измишљен телефон, телеграф, интернет, Тадић и Коштуница још увек пишу писма један другоме.
- Ма договорили би се они одавно, него им се разболео поштар.
- Тадић одмах после избора отишао у Минхен. По честитке или инструкције, још не знамо.
- Власт најављује укидање виза до нове године. Не каже до које.
- Председник Скупштине Дулић тражи одвајање питања Косова и Метохије од нашег пута у Европу. То исто траже и Шиптари.
- Милош Алигрудич (кажу новине) истакао се недавно и као глумац. Наравно, кад већ годинама вежба у Скупштини Србије.
- Војислав Шешељ направио Хашком трибуналу велике трошкове. До сада је потрошио неколико судија, неколико тужилаца, пар вештака и три лажна сведока.
- Хашком тужилаштву сведоци против Војислава Шешеља масовно отказују. Хаг је са коња спао на Наташу Кандић.
- Изгледа да је сведок Стопарић ово презиме добио тек после суђења. Раније се понашао као Стодоларић.
- Дарвинова теорија је недавно обогатена још једним примером еволуције. Наочиглед јавности један шкорпион је еволуирао у скарабеја (балегара).
- Изложба приштинских „уметника” у Београду прекинута јер није била целовита. Недостајали су Тачи, Харадинај, Чеку, Артуковић, Анте Павелић, Љубо Милош, Главаш..... И наравно, Тито.
- Влада Србије објавила да је потписан уговор о продаји Бора. На сајту се налази и цена и висина улагања и социјална компонента. Једино се не налази висина провизије коју су „неки” узели.
- Европску унију више Срби не зову Е У. Сад је зову Е У П. М.
- Начелник Генералштаба Понош изјавио да, кад Шиптари прогласе независност, неће подићи борбену готовост војске. А и да хоће, тешко да има коме.
- Оно што су поједини генерали успевали у рату, Понош је успео у миру. Постао је генерал без војске.
- Министар за заштиту животне средине Саша Драгин најавио општу акцију чишћења Србије од отпада. Могао би да крене од зграде Владе.
- Демократе у Београду најављују жестоку предизборну кампању за локалне изборе. Поново нам показују слике оних истих мостова које су у претходној кампањи обећали да ће градити.

Војислав Шешељ

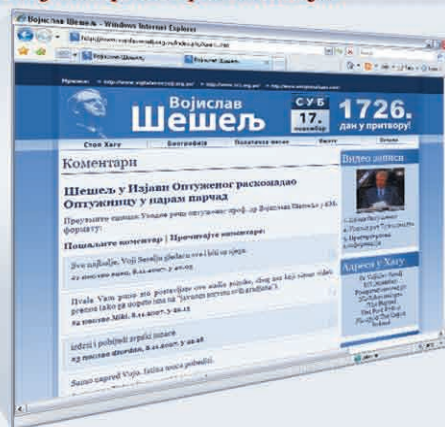
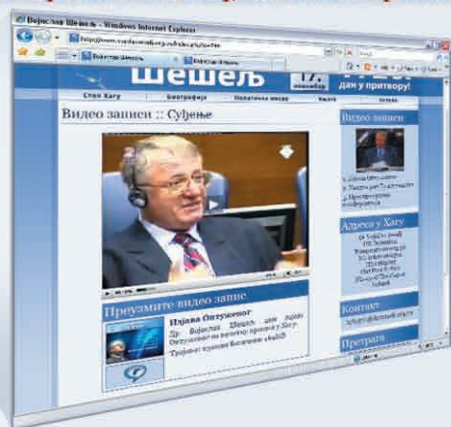
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најава догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издвајамо капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело, „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

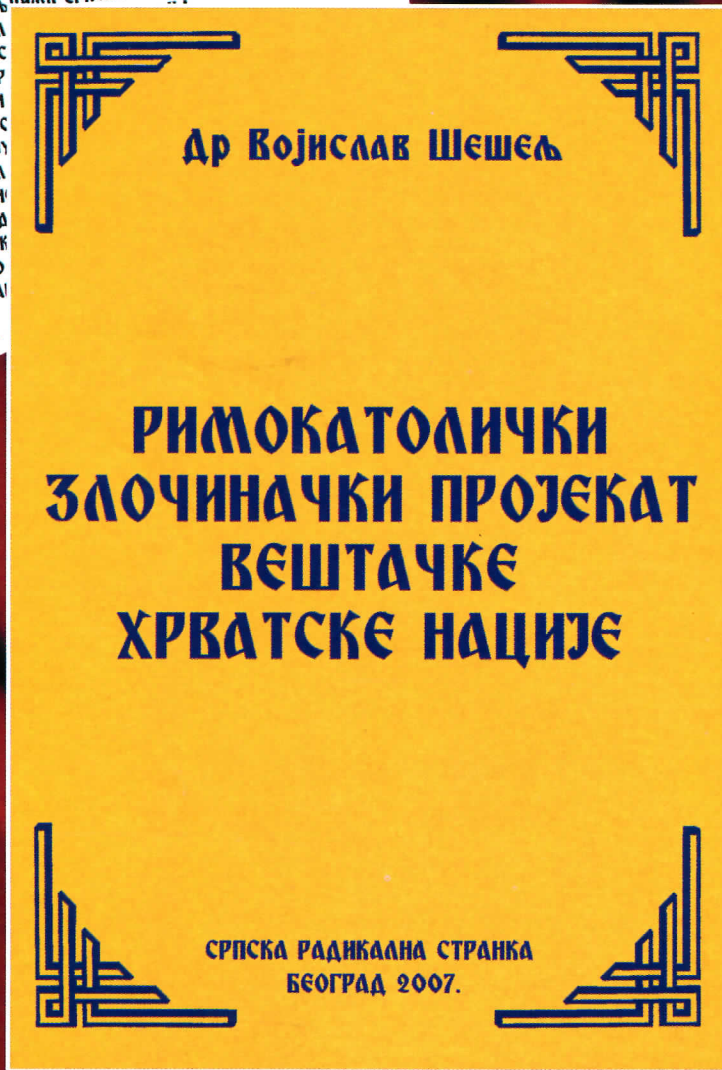
Капитално дело

Проф. др Војислава Шешеља

ОВУ КЊИГУ ПОСВЕЂУЈЕМ
МОЈИМ РАТНИМ САБОРЦИМА И ПРИЈАТЕЉИМА
ДОБРОВОЉНИМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ.

ОВУ КЊИГУ
МОЈИМ РАТНИМ
ДОБРОВОЉНИМА
ЈУНАЧКИМ
КОЈИ СУ С
НА ОВАР
БРАЊЕЊИ
ДИВНИМ С
КЛАЊАЗУ
СТИДИМ
ШТО НИ
ДА ПОД
УТОЛИК
ДА ДО
НАСТА
НА...

Научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима

Сензационално дело настало за четири године
хашког тамновања проф. др Војислава Шешеља

Чињеницама потискујући емоције, аутор научно доказује да је данашњи „хрватски народ“ вештачка креација Римокатоличке цркве, унапред замишљена као инструмент њеног злочиначког пројекта, утемељеног на тежњи да се српски народ уништи унијаћењем, покатоличавањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао препреку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе.

Рачунајући на беспоштедну и аргументовану критику, проф. др Шешељ анализира бројну научну и публицистичку литературу и тако доказује своју основну тезу истакнуту у самом наслову ове књиге.

Јединствен научни рад на преко хиљаду страница који разобличава пакт Ватикана и Вашингтона који је жигосао Србе као највећи светски проблем и тако се сврстао на страну традиционалних српских непријатеља.